

DE ARTE METRICA ARCHILOCHI QVAESTIONES.

DISSERTATIO INAVGVRALIS

QVAM

AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS CONSENSV ET AVCTORITATE

IN

ACADEMIA GEORGIA AVGVSTA

AD

SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESSENDOS

SCRIPSIT

HERMANNVS DETTMER

HILDESHEIMENSIS.

HILDESHEIMII

TYPIS EXPRESSIT OFFICINA GERSTENBERGIANA

MCM.

Examen rigorosum habitum est die V. mens. VIII. a. IC.

MEMORIAE

PATRIS CARISSIMI

---

† 7. VI. 1892.

S.

§ 1.

De productionibus et correptionibus ante mutam cum liquida.[1]

Licentiam quandam fuisse poëtis certis legibus et terminis circumscriptam in utendis sive longis sive brevibus syllabis mutae liquidaeque consonae concursu productis[2]) inter omnes constat. atque postquam quaestionibus virorum doctissimorum Jacobi La Roche et Hartelii de usu Homerico quaesitum est, Johannes Rumpel de ratione quam poëtae tragici, Arthurus Ludwich de ea quam Nonnus secutus est, diligentissime disseruerunt, Carolus Goebel 'de correptione attica' poëtas elegiacos in examen vocavit, novi vix quicquam de Archilochi usu disputari posse opineris. sed cum Archilochi exempla, quae solum ex elegiis sumpta erant neglectis iambis, adhuc breviter perstricta sint, ita ut omnia exhauriri non possent, operae pretium mihi visum est voces quae huc pertinent singillatim afferre, quibus collectis et pertractatis nonnulla accuratius cognosci posse spero.

---

1) Adhibita sunt: Christ, metr. d. gr. u. röm. p. 12 sqq., C. Freese, gr.-röm. metr. p. 28, Goebel, de corr. att. p. 1—18, Hephaestion, schol. p. 100 (ed. Westphal), G. Hermann, de metris 68 sqq., el. doctr. m. p. 44 sqq., Otto Hoffmann, ion. dial. 1898 p. 580. 584 sqq., L. Müller, metr. d. gr. u. r. 54 sqq., Renner, de dialecto antiqu. gr. poes. eleg. et iamb. I 178, Johannes Rumpel, qu. metr. I pag. 2, W. Schulze, qu. ep., R. Westphal u. Gleditsch, allg. metr. d. gr. p 104 sqq., v. Wilamowitz-Moellendorff, hom. unters. 324, Spitzner, Krueger, Hilberg, Ludwich, all.

2) Cf. Mar. Victorin. 31, Mall. Theod. lib. de m. 587 (K) de talibus syllabis, quas Graeci κοινάς vocant, Longinus philosophus docuisse Hephaestionem haec tradidit: ἓν εἶδος τῆς κοινῆς εἶναι τὸ ἔχειν καὶ δύνασθαι βραχεῖαν οὖσαν εἰς μακρὰν παραλαμβάνεσθαι, ἢ ἔμπαλιν τὸ δύνασθαι μακρὰν οὖσαν εἰς βραχεῖαν. (p. 91 Westph.)

Primum congero locos, ubi productio certa est; sunt syllabae haec, in quibus

I. liquidae λ antecedit

a) muta labialis

1. π: ἐϋπλοκάμου ◡ 2 ◡ ◡ 3 fr 11 hex.
   κεροπλάστην ◡ 2 – 3 57 tetr.
   ἐπλήμμυρεν 2 – 3 ◡ 97,3 trim.
   ἀναπλήσει ◡ 4 – 5 A[1]) 5 trim.
2. β: exemplum extat nullum.
3. φ: πολυφλοίσβοιο ◡ 4 – 5 ◡ 9 hex.
   ἀπέφλυσαν ◡ 5 ◡ 6 35 trim.
   τυφλάς 2 – 101 trim.

b) muta gutturalis

1. κ: κεκλιμένος 5 ◡ ◡ 6 2 pentam.
   δουρίκλυτοι – 4 ◡ ◡ 3 hex.
   ἔκλυσεν 1 ◡ ◡ 9 pent.
   ἐκλίνθησαν 2 – 3 ◡ 34 trim.
   Περίκλεες ◡ 4 ◡ ◡ 9,1 hex. 16 hex.
   in nomine Ἡράκλεες – 3 ◡ 4 119 troch. syllaba antepaenultima positione longa est sicut in Homeri carminibus (Il. 5, 638; 14, 266, 323; 15, 25; 18, 118; 19, 98; 20, 145; Od. 8, 224; 11, 601.) et in Tyrtaei (Ἡρακλῆος – 2 – 3 11,1 hex.; Ἡρακλείδαις – 2 – 3 2,2 pent.)[2]) sed de hoc incertae memoriae fragmento amplius disputabo p. 36 sqq.
2. γ: vide infra.
3. χ: ἀχλύν 2 ◡ 103 trim.

c) muta dentalis

1. τ:
2. δ: exempla non extant.

---

[1]) AB = fragmenta Reitzensteiniana (berl. sitz.-ber. 1899, 857 sqq.); CD = fr. Hilleri de Gaertringen (ath. mitt. 1900, XXV).

[2]) Ambigua in Pindari epiniciis ratio est: duodecies ακλ syllaba producitur, corripitur decies, bis anceps est. — in Sophoclis iambis sub stantivi Ἡρακλῆς media syllaba semper corripitur, in tetram. Phil. 1406 et in melicis Trach. 852 producta legitur; in Euripidis iambis et producto α et correpto extat, in tetram. bis producto α. (Rumpel lex. Pind., eiusdem quaest. metr. II 5).

3. θ: ἄεθλα 104. non est cur in Bergkii interpolatione moremur, cum aut synizesis ἄεθλα[1]) aut contractio ἆθλα (Fick, Hoffmann ion. dial. 322!) adgnoscenda sit.

II. liquidae μ antecedit

a) muta labialis

1. π:

2. β:

3. φ: exempla non extant.

b) muta gutturalis

1. κ: —

2. γ: praetereo duo exempla μεμαγμένῃ ⏑ 4 ⏑ ⏑ 2 hex. et διαπεπλιγμένον ⏑⏑ ⏑ 7 ⏑ 8 58,1 tetr., a quibus correptionem (ante γμ) exclusam esse nemo est quin sciat.

3. χ: —

c) muta dentalis

1. τ:

2. δ: exempla non extant.

3. θ: (κἀναρίθμιος 5 ⏑ 6 ⏑ 7 legitur 63,1 tetr. ex falsa coniectura Bergkii, multo melius Porsoni καίπερ ἴφθιμος.)

ῥυθμός 5 ⏑ 66,7 tetr., ubi Stobaei cod. Vindob. S ῥυσμός exhibet (σ ex θ corr.), recte quidem, vide G. Meyer, griech. gramm. [3] § 280.[2]) O. Hoffmann, ion. dial. 566. 599. Bahntje, qu. Arch. 90.

III. liquidae ν antecedit

a) muta labialis

1. π:

2. β:

3. φ: exempla non extant.

---

[1]) Bentlei εὖτε πρὸς κτλ, receperunt Fick, Hiller-Crusius, Hoffmann.

[2]) ῥυθμόν — ⏑́ legitur Theogn. 964.

b) muta gutturalis

1 κ: περὶ κνήμας (sive — γ/σ'? vide infra p. 12 adnot. 1) ⏑ 6 – 7 58, 3 tetr.

πυκνόν 1 ⏑ 89,6 trip. dactyl.

2. γ: Μαγνήτων 4 – 5 20 trim.

γίγνεται 1 ⏑ 2 63,2 tetr; 70, 2 tetr;

6 ⏑ 7 56,4 tetr.

7 ⏑ 8 63,3 tetr. 74,5 tetr.

(Fick et Hoffmann semper γίνεται).

ἁγνῆς 2 – 120 iobacch.

στυγνόν – 1 in thesi anapaesti 80.

3. χ: ἀχνυμένη 1 ⏑ ⏑ 2 89 trip. dactyl.

c) muta dentalis

1. τ:

2. δ:

3. θ: exempla non extant.

IV. liquidae ρ, antecedit

a) muta labialis

1. π: ἀπόπροθεν ⏑ 1 ⏑ 2 25,4 trim.

καταπροΐξεται ⏑ 4 ⏑ 5 ⏑ 6 92 trim.

το πρίν 1 ⏑ 94 trim; A 14 trip. dact.[1]

ἀπεπρίσθη ⏑ ⊥ – ⊥ 122 in clausula trimetri (coniectura incerta, sed — ἐπρ certum videtur).

εὖτε πρός – 1 ⏑ 104 trim. ex Bentlei coniectura incerta.

ἐπὶ προβλῆτος ⏑ 2 ⏓ 3 ⏑ 109a Hiller-Crusii trim.

2. β: ὕβριν 2 ⏑ 35 trim.

3. φ: μετάφρενα ⏑ 5 ⏑ 6 29,3 trim.

ἐλαφρίζων ⏑ 4 – 5 87,3 trim.

---

[1]) το πρίν pro adverbio saepissime etiam apud Homerum ita usurpatum videmus, ut το semper producatur:

1. το in arsi: δ 42, 518; φ 32; Z 125; I 403; O 72; Π 573; Φ 476; X 156 (octiens in primo pede, semel Φ 476 tertio).
2. το in thesi: γ 265; E 54; N 105; Ω 543 (bis thesi secunda, semel E 54 th. quarta). ceterum unum vocabulum esse τοπρίν docet atticorum usus, qui πρίν adverbium temporale non norunt sed τοπρίν.

δολοφρονέουσα ◡ 1 ◡ 2 ◡ 93,2 trim.
ἐφράσω 4 ◡ 5 94,1 trim.
παρήειρε φρένας ◡ 2 – 3 ◡ 4 94 dim. iamb.
ἐφρόνεον 3 ◡ 4 112 iamb.
ἀφρός 3 ◡ 139 trim.

b) muta gutturalis

1. κ: ἐπὶ κρατερήν ◡ 2 ◡◡ 3 9 pent.
ἐπικρατεῖ ◡ 7 ◡ 8 69 tetram (incertum).
ἄκρα 3 ◡ 54 tetr.
ἀκρόκομοι 2 ◡ ◡ 3 A 4 trip. dact.
ἀκρασίηι 2 ◡ ◡ 3 A 10 trip. dact.
ἀποκρύψας ◡ 6 – 7 74 tetr.
χαλίκρητον ◡ 6 – 7 78 tetr.
ἀποκριθείς ◡ 5 ◡ 6 89,3 trim.

2. γ: ἄγρει 1 – 4 hex.
λυγρά 4 ◡ 7 pent.
λυγρόν (corruptum) 4 ◡ 74 tetr.
ἀγρίης 3 ◡ 4 21 trim.

3. χ: πολυχρύσου ◡ 4 – 5 25,1 trim.

c) muta dentalis

1. τ: ἀπὸ τρυγός ◡ 4 ◡ ◡ 4,3 hex.
ἐτράπεθ' 1 ◡ ◡ 9,8 pent.
ἀνατρέπουσι ◡ 3 ◡ 4 ◡ 56,3 tetr.
πετραίη 2 – 3 19,1 hex.
μηλοτρόφου – 5 ◡ 6 26 trim.
ὀτρυγηφάγου 4 ◡ 5 ◡ 6 97 trim.
ἀμφίτριβας – ⏊ ◡ ⏑̄ 134 ? (de syllaba τρῐ vide infra).

2. δ: ἴδρις 3 ◡ 39,2 trim.
ἀμφιδέδρομεν 4 ◡ 5 ◡ 6 40 trim.
συνέδραμεν ◡ 7 ◡ 8 52 tetr.
ἀμυδρήν ◡ 2 – 128 trim.

3. θ: ἐρυθρόν ◡ 3 ◡ 4 hex.
ἀθρόην 3 ◡ 4 35 trim.
ἀθροΐζεται 5 ◡ 6 ◡ 7 60 tetr.
ἀπέθρισεν ◡ 5 ◡ 6 138 trim.[1])

[1]) syllaba θρῐ natura brevis sicut Soph. Ai. 239.

Hucusque consulto omisi omnes syllabas muta c. l. praeditas, quae utrum longae an breves sint incertum fit sede versus. illae hic sequuntur:

I. Liquida λ antecedente

a) muta labiali

1. π: διαπεπλιγμένον ⏖ ⏓ 7 ⏑ 8 58,1 tetram.

2. β: προβλῆτος ⏓ 3 ⏑ 109a). Hiller-Crusii, trim.

3. φ: —

b) muta gutturali

1. κ: κεκλήσομαι ⏓ 5 ⏑ 6 24 trim.

2. γ: ἄειδε Γλαῦκον ⏑ 5 ⏑ 6 ⏓ 57 tètr.

3. χ: —

c) muta dentali:

exempla non extant.

II. Liquida μ:

ὄγμος – 1 116 trim., ubi melius ὄγκος legitur, vide Hoerschelmann p. 69, Liebel ed. II. p. 207.

III. Liquida ν:

γίγνωσκε – 3 ⏑ 66 tetram.

IV. Liquida ρ antecedente

a) muta labiali

1. π: —

2. β: ὕβρις ⏓ 1 88 dim. iamb.[1])

3. φ: —

b) muta gutturali

1. κ: νεκρῶν ⏑ 3 59,1 tetr.
ἄκρον ⏓ 1 A 11 trim.
δὲ κρητικούς ⏑ 2 ⏑ 3 133 trim?

2. γ: μύροισι γραῦς ⏑ 2 ⏑ 3 31 trim.

3. χ: —

c) muta dentali

1. τ: πέτρης ⏓ 1 141 = 109a. Hiller-Crusii, trim.
τῶι χυτρεῖ 4 ⏓ 5 B 7 trim.

2. δ: μὲ δρῶντα ⏑ 3 ⏑ 65,2 tetram.

Ad diiudicandam quaestionem utrum in illis vocabulis correptio an productio valeat interest primum scrutari, num

[1]) producta paenultima in thesi primi dactyli Xenoph. 1, 17.

mutae cum liquida copulationes inveniantur, quas vocales breves antecedunt; deinde considerare qualis sit ratio et poëtarum elegiacorum et iambographorum antiquiorum et Homeri.

Atque correptio attica, quam vocant, occurrit metro cogente ter: fr. 15 et 32,2 et B 4, et ea ante βρ.

De versu

πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς μελέτη τε βροτείη (15)[1])

Archilochi nomen parum locuplete testimonio niti Bergkius intellexit. unus enim Joannes Siceliota (ap. Walz rhett. VI 96) Archilocho tribuit. sed si in sententia nihil est, quod Archilocho abiudices — neque quidquam a poëta praeclaro alieni dictum autumo, praesertim cum similes loci idem affirment (Xenoph. Memor. II 1; Vergil: labor improbus omnia vincit) — cave ne ex illa correptione sola argumentum dubiae fidei proferas. iam cum sermonem Archilochi cum homerico satis congruere Deutickius et Laeger illustraverint maximeque cum Hartel[2]) accuratissime demonstraverit positionem ante mutam c. l. plerumque in priore thesi tertii et quinti pedis neglegi, non est cur talis correptio quae saepissime in Homeri carminibus reperitur, Archilocho licitum non fuerit. at cum apud Joa. Sic. μελέτη τ'ἀρίστη traditum sit, unde βροτείη insanum esse efficitur, illius correptionis rationem in hac quaestione non habendam esse, contra Bergkii dubitationem stare puto. neque aliter iudico de secundo versu fr 32.

ἡ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδα δ'ἦν πονευμένη

quem plerique viri docti, quibus correptio offensioni erat, corruptum esse consentiebant, quoniam trimetri iambum secundum oporteret integrum esse. facillima sane medela (quam a Bergkio adnotatam non esse miror) a Liebelio est proposita ei quem correptio moretur, legere verbis transpositis 'ἔβρυζεν ἡ Φρύξ', sed optimo iure ipse Liebelius transpositionem necessariam non esse existimat. neque enim solum in Homero multa correptionis

---

[1]) Otto Hoffmann, ion. dial. p. 95: πάντα βροτοῖσι πόνος τεύχει μελέτη τε βροτείη coniecit; cf. infra p. 91.

[2]) Homer. studien I² 81. La Roche, homer. unt. Lps 69 p. 6 sqq. 20 (ubi multa exempla correptionis ante βροτός extant). Scheindler, quaest. Nonnianae 27 sq.

exempla sunt, sed etiam in his poëtis elegiacis Mimnermo, Solone, Demodoco, Phocylide, Sapphone, Xenophane, Anacreonte, Erinna, Theognide cett. vide Goebel p. 3 sqq., 18., quibus addo iambographos Semonidem Amorg., Hipponactem, Hermippum. quid? quod illi ipsi viri docti, qui consentiunt ἔβρυζε propter correptionem corruptum esse, idem vitium quod putant aliis Archilochi versibus inculcare non dubitant? Bergkius qui l. c.

βρυάζει vel ἢ Θρῆιξ ἂν ἢ Φρὺξ ἐβρύαζε

proponit, commendat pag. 405 ad fr. 78 v. 5:

εἰς ἀναιδίην ἀκλητὶ κτλ
1 ◡ 2 ◡ 3 ◡ (!) 4 ◡

initio tetrametri. similiter Hartung, qui βρύαζε scripsit (griech. lyr. V pag. 90) ad fr. 78 tertium versum (trimetrum) sic excogitavit:

οὐ μὴν σὺ κληθεὶς ἦλθες οἷα δὴ φίλος.

Diels denique ad fr. 143:

τέττιγ' ἐδράξω τοῦ πτεροῦ.[1])

quae cum ita sint, ἔβρυζε non propter correptionem, sed propter sensum sollicitandum est, quo adducor, ut Wilamowitzium sequar, qui ἔμυζε vere correxit (Hermae 33). restat tertium exemplum correptionis atticae in fr. Reitzenst. B 4: οἶδεν ἄριστα βροτῶν, quod genuinumne esset Blassius (mus. rhen. LV 102) frustra in dubitationem vocavit.[2])

Si igitur a γν litterarum iunctura discesseris (ante quam neque in ullo genere usquam poëseos graecae correptionem admitti et productionem κοινῶν ἐννοιῶν esse nemo est quin sciat) nullum invenies exemplum vocalis ante mutam c. l. **in thesi** productae. non extat in versibus dactylicis productio, correptio una ante βροτός. profecto ad mensuram syllabae existimandam magni interest, utrum in sublatione an positione sit. nam unaquaeque syllaba in positione longa sublationem quoque efficit, non sublationis syllaba ubique positionis longae vices susci-

---

[1]) de correptione ante stirpem δρακ- cf. A. Ludwich, Beitr. z. Kr. d. Nonn. v. P. 1873 p. 14 sq: 'bei dem Verbum überwiegt — die Neigung für die Positionslänge — nicht so bei dem Substantivum —, welches schon Homer mit vorausgehender Kürze braucht.'

[2]) cf. Fr. Leo, de Horatio et Archilocho, Gott. 1900.

pere potest. valet autem semper in versibus dactylicis nullo modo vincta neque solum in Archilochi reliquiis sed etiam in Callini, Mimnermi, Solonis, Demodoci, Phocylidis, Anacreontis, Erinnae, Hipparchi, Empedoclis, Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, Melanthii, Dionysii Chalci, Thucydidis, Antimachi, Socratis, Critiae, Parrhasii, Dionysii Minoris, Mamerci, Astydamantis, Philisci, Apharei, Speusippi, Aristotelis, Cratetis (= 680 vers.) haec lex: in disyllabis et vocibus plurium quam duarum syllabarum, quarum prima (in disyllabis prior) vel secunda vel tertia syllaba positione consonantis mutae cum liquida iunctae producta est, percussio numerorum in hanc syllabam productam cadit.[1])

Itaque in Goebelii sententia (p. 16 l. 11) non iam acquiescendum est, cum praecipere deberet: 'utrum in arsi an in thesi producatur parvi refert in Tyrtaei, Xenophanis, Theognidis, Simonidis, Platonis carminibus, **apud Archilochum, Callinum, Mimnermum, Solonem ceteros magnopere interest.**'

Sequitur, ut de positione minus valida disseramus quae fit si vocalis brevis in fine vocis iunctura mutae c. l. vocis insequentis excipitur. quo plus lucri ad commentationem nostram redundet, haud alienum videtur considerare quam rationem Homerus sit secutus. accuratissime La Rochius, quem ducem sequor, p. 10—41 'quaestionum homericarum' 3503 locos congessit. illorum vocabulorum ego expectaveram fortasse quartam vel quintam partem sic positam esse, ut syllaba copulatione mutae c. l. excepta in thesi produceretur. sed postquam omnia singula diligentissime perlustravi, plane aliud apparuit: ne decima quidem, immo ne tricesima quidem pars ita posita est, sed solum 23 vocabula vel 68 locos dispescere potui, ut ratio sit 100 : 1,96 i. e.

[1]) conferas de latinae artis usu F. Krüger de Ovidi fastis rec. (Schwerin 1887) p. 15, Stiera die prosod. functionen inlaut. m. c. l. bei Vergil, Czernowitz 1898, Rasi riv. di filol. 1899 p. 242 sq. — ceterum observes productioni in arsi pedis quarti hexametri (6iens: 2, 3, 4, 9, 1.3., 16), quinquiens incisionem quae est κατὰ τρίτον τροχαῖον praegressam esse, semel semiquinariam una cum bucolica in versu mutilo 3 in quo forma ipsa δουρίκλυτοι offensione non caret (iuxta δορί 2). — de productione in extremis vocabulis v. p. 10.

Quinquagesima demum pars omnium vocabulorum in Homeri carminibus (quae La Rochius attulit) ita collocatur ut brevis vocalis finalis ante mutam c. l. producatur.

Singulas adiungo voces[1]):

λ

οὐδὲ Γλαῦκος M 329 (contra brevis vocalis praecedens vi ictus octiens producitur); δὲ κλῆρον H 175; δὲ κλήρου H 189 (praecedens vocalis in arsi quater); τε πλείστην T 222 (pr. voc. in arsi deciens);

ν

ὄφρα γνῷς χ 373 (pr. v. i. a. quinquiens deciens); δὲ γνύξ ter; ἄνδρα θνητόν Π 441, X 179 (pr. v. i. a. semel et viciens);

ρ[2])

οὐδὲ βρῶσις semel; δὲ Βρισηίς semel; ὄρσο γρῆυ semel; φύλλα δρεψάμενοι semel; δὲ Κρητῆρες ν 105 (pr. v. in arsi octiens deciens); δὲ Κρηθῆος semel; ἀλλὰ πρίν Θ 500, Φ 179, με πρίν T 306; σε πρίν Σ 334; τὸ πρίν γ 265, N 105, Ω 543; ἀλλὰ πρό Ω 215 (pr. v. in arsi ter et quadragiens); ἀλλὰ (sive δὲ) προμνηστῖνοι φ 230, λ 233; ῥα προκρόσσας Ξ 35; σε προφρονέως E 810; ἀλλὰ πρῶτα π 402; με πρῶτον Ω 557; σε πρῶτον η 237, τ 104; σε πρῶτα ν 228; σε πρῶθ' ρ 573; δὲ πρῶτος φ 144, Ξ 402, Π 284, σὺ πρῶτον ν 133 (pr. v. i. a. septiens et septuagiens); δὲ πρόσθ' η 21, E 170, Θ 100, 134; ὃ πρόσθ' N 392, Π 485; ἀλλὰ πρόσσω M 274 (p. v. i. a. bis); με πρεσβυτάτην Δ 59; σὺ πρῴην Ω 500; δὲ τρίς Ψ 13; δὲ Τρῶας Y 38; δὲ Τρῶας Λ 521; οὐδὲ Τρῶας K 299; δὲ Τρωσί Π 783; αὖτε Τρῶες Z 73, P 319; οὔ τι Τρῶας H 27; τι Τρῶες Π 303;

[1]) **Hartelii tabulam (pag 85—88 editionis alterius) pro fundamento habere nolui, quippe quae vitiis gravioribus non caret, e. gr. 8iens litterarum μν copulationem cum iunctura mutae c. l. confundit.**

[2]) **secernenda videntur τὸ πρίν (E 54; τό in arsi octiens deciens), τὸ πρῶτον (δ 13, 159, 509, ξ 467, ψ 214, Δ 267), τὸ πρόσθεν (δ 688, M 40, λ 629, Ψ 583; ότ in arsi quater), τὸ κρήγυον et si quae praeterea unam partem orationis efficiunt (τὰ πρῶτα undeciens; τὸ Τρωικόν semel [τό in arsi 142iens] τὰ χρήματ' semel).**

τα[4] φράζεαι Α 554; ἐσθλὰ[2] φραζομένῳ Μ 212 (p. v. i. a semel et viciens); ἀλλὰ[2] χρή Δ 57, Τ 228; σε[2] χρή ρ 417, Η 331, Ι 100; δὲ[2] χρή Ε 490 (pr. v. i. a. septiens et triciens); ἀλλὰ[2] χρήματα ν 363; πολλὰ[2] χρήματ' ξ 385; δὲ[2] χρήματ' ν 283; ἠδὲ[2] χρύσεα π 185; δὲ[2] Χρυσηίς Α 439 (pr. v. i. a. ter et quinquagiens).

De sede huius productionis haec apparent:

1. plerumque invenitur in thesi primi (quater et quadragiens) vel secundi pedis (semel et viciens),
2. rarissime in thesi tertii (semel), et quarti (semel),
3. nunquam in thesi quinti pedis.

Praetera observes vocalem brevem non produci nisi in monosyllabis et bisyllabis et maxime in δέ 23×, quibus οὐδέ 3× et ἠδέ 1× adiungendum, deinceps sequuntur: ἀλλά 9×, σε 9×, με 3×, τό 3×, σύ 2×, ὅ 2×, τι 2×, αὖτε 2×, ἄνδρα 2×, τά 1×, ῥα 1×, τε 1×, ὄφρα 1×, φύλλα 1×, πολλά 1×, ἐσθλά 1×, ὄρσο 1×. Κε et praeteriti tertia persona singularis in ε desinens nusquam in thesi producta concentu omnium librorum manusc. occurrunt, unde vim minorem et quasi fluxiorem mobilitatem syllabarum cognoscas. itaque ubi libri inter se dissident, coniecturas La Rochii pag. 15, 18; 31, 33; 32, 6; 36, 20. 21. 25. 27; 41, 6; comprobare nequeo, sed in thesi κεν et —εν scribendum puto: κεν πλεῖστα π 392, φ 162, Ζ 69; κεν πρῶτα λ 221; κεν πρῶτον Ο 297; κεν Τρῶες Δ 66. 71, Φ 459; κεν Τρωσί Ρ 613; ἐκέλευεν Τρωσί Χ 101; δῆσεν χρύσειον Ε 730. neque Zenodoti neque Aristarchi auctoritas obstat; at λ 221 'κεν πρ'.' Cratetis antiaristarchei nomine nititur. neque eadem de causa ego synizesin necessariam esse censeo: La Roche p. 18,9 ἔτικτε πνέουσαν, cum primum ἔτικτε trisyllabum sit, deinde ultima syllaba minus valida sit quam ut longam thesin efficere possit; similiter Λ 686 (La Roche p. 41, 8) οἷσι χρέως, ut Aristarchus scripserat (Ludwich Arist. I 334), et θ 353 (La Roche p. 41, 14) οἴχοιτο χρέως sine synizesi legendum est. in extremis enim vocabulis correptio 579 locis regnat, vide La Rochium p. 14 (ante κλ), 15 et 16 (πλ), 16 (χλ), 18 (πν), 20 (βρ), 21 (δρ, θρ), 25 et 26 (κρ), 32 et 33 et 34 (πρ), 36 et 37 (τρ), 41 (χρ).

De sede correptionis iam supra Hartelii studiorum homericorum mentionem feci, ad quae referendum est. nobis igitur subtractis illis 11 exemplis, ubi litteram — ν adscribendam ostendi, 2820 exempla productionis in sublatione versus restant sive breviter nobis complectentibns inter 3467 exempla a La Rochio allata positionis in extremis vocabulis factae 2 in centena ita cadunt, ut brevis vocalis ante mutae c. l. copulationem in thesi producatur, 16,7 % corripiantur, cetera (81,3) in arsi producantur; sive ut numeros repetam:

apud Homerum in extremis vocabulis brevis vocalis ante mutae c. liquida copulationem

1.	in thesi producitur	68 iens
2.	in thesi corripitur	579 iens
3.	in arsi producitur	2820 iens
4.	littera — ν paragogica restituenda est	11 iens
5.	secreti sunt (cf pag. 10 adn.) loci. .	25 iens
		3503 ,

unde cognoscitur ratio

1. : 2. : 3. = 2 : 16,7 : 81,3.

Redeo ad Archilochum.

nulla dubitatio est de ἐπὶ κρατερήν, ἀπὸ τρυγός, ἐπὶ προβλῆτος, 141 = 109a Hiller-Crusii, trim., neque de περὶ κνήμας 58 (incertae scripturae)[1]) in septenario, το πρίν in trimetro iambico acatalecto, παρήειρε φρένας in dimetro iamb. acatalecto. quaeritur quid de ancipiti loco iudicandum sit: ἄειδε Γλαῦκον, δὲ Κρητικούς, μύροισι γραῦς, με δρῶντα. atque ἄειδε et μύροισι trisyllaba sunt, ergo productio vetatur; iam si memineris apud Homerum vocalem in fine vocis ante mutam c. l. rarius produci quam in mediis vocabulis vel in quinquagesima tantum parte talium vocabulorum productionem adhibitam esse et ante κρ et δρ iuncturas saepe corripi (p. 21, 25, 26 La Rochii): etiam in δὲ Κρητικούς et με δρῶντα voces δέ et με longas esse negabis. nam cum inde ab Homeri aetate mutae c. l. vis

---

[1]) περὶ non traditum, neque dici potest περὶ κνήμας ῥοικὸς ἰδεῖν nec περὶ κνήμησιν, potest velut καί τι καὶ κνήμας ἰδεῖν ῥοικός.

syllabas producendi volventibus annis magis magisque deminuatur, Archilocheum saeculum non ad vim producendi sed corripiendi dumtaxat augendam magis inclinasse confido. sed num idem in ceteris ancipiti loco collocatis syllabis valeat: προβλῆτος, διαπεπλιγμένος, κεκλήσομαι, ὕβρις, νεκρῶν, πέτρης, ego quidem ad id tempus valde haesito, quamquam non ignoro ante πλ, κλ, βρ, κρ in mediis vocabulis vocalem et apud Homerum corripi (cf. La Roche pagg. 3, 6, 8) et apud nonnullos elegiacos et iambographos[1]) et memoria teneo augmenti reduplicationisve vocalem ante mutam c. l. sequentem facilius et lenius corripi. quamobrem de his sex locis ancipiti loco collocatis rem in medio relinquo. sed in extremis vocabulis non produci nisi vi ictus ex tabula praemissa clarissime elucet. Archilochus igitur, ut universum eius usum adumbrem, omissis illis sex vocibus de quibus controversia est, productionem brevis vocalis ante mutae c. l. copulationes non admisit nisi versus ictu sustentatam. in omnium autem elegiacorum antiquiorum reliquiis inde ab Archilocho et Callino usque ad Simonidem

---

[1]) Ante πλ correpta vocalis legitur bis in mediis vocabulis Plato. 30,4 πρω[1]τοπλόου[2] pentam., Aeschyl. 5 ὁπλι[2]τοπάλας[3]. ἁπλῶς fragm. adesp. 11.

Ante κλ Theognis 931 ἀποκλαί[6]ει, 1181 κατακλῖ[6]ναι ('mendosum' Bergk. καταγλῆναι coniecit), 1229 κέκλη[3]κε vocalem correptam in mediis vocabulis habet, quod non mireris apud Lobonem et Sophoclem 5,1 in nomine Σοφοκλῆς.

Ante κρ litterarum copulationem saepe correptio in mediis vocabulis reperitur: Ἰσοκράτους Aphar. orator Athen. 1, ἀκρατῆ Theocr. Ch., Ἄκρων ps. — Empedocl. 1,1, Ἀκραγαντῖνον ibid. ἄκρος eiusd. 1,2; in arsi soluta tetrametri: Κυλικράνων ◡́◡ _ ⏊ Hermipp. 4,1, augmentum et reduplicatio correpta: κέκριται Theog. 1038, ἐκρίθην Astydam. 3., ἐκράτησαν Eurip. 1,1.

Ante τρ fluctuat mensura in voce πατρός — ί, quae prod. vocali semel legitur ap. Theogn. 737, corr. ter ap. Euen. Parrh. Emped., et vocabuli μέτρον, prod. vocali bis ap. Euen. Th., corr. ap. eosdem et Crit.; in iis quae ab his ducta sunt productio semel πατρωΐον Th. 521 et semel πάτραν carm. pop. 29,1, correptio πατρίς Zeux., πάτρης—ας bis (Th. Crat.); semper corripitur vocalis μέτριον Crit., σύμμετρος bis (Soph. Crit.), ἄμετρος bis (Crit.), productio πέτρη bis (Euen. Th.); correptio: Ἰσοκράτους (Aphar.), ἀλλότριος 5 iens (Th. Soph.), ἀτρεμίζειν (Th.), ante stirpem τριβ 6 iens (Th. ps. — Th. Crit. Crat.)

Ceum extant 128 exempla talia, ut in extremis vocabulis brevem vocalem muta c. l. secundae vocis sequantur; et inde a Zeuxide usque ad Cratetem 45. in illis 128 exemplis 53 sunt productionis in arsi[1]), 4 (secundum Goebel p 15) vel, neglectis Sol. 13, 14 τὸ πρῶτον et Theog. 717 ἀλλὰ χρή quae aperte ex poësi epica repetita sunt, 2, correptionis 71.[2]) atque cum illius positionis apud Homerum exempla plurima (81,3 in centena) productionis in arsi factae extent, in his elegiacorum antiquiorum reliquiis longe maxime in thesi ante mutam c. l. corripitur; quod accuratius intellegetur, si numeros adhibuero: 1,6 exempla in centena ita fiunt, ut brevis vocalis in extremis vocabulis ante mutam c. l. sequentem in thesi producantur, 56,3 % corripiantur, cetera 42,1 in centena in arsi producantur. multo procliviores sunt ad corripiendum posteriores inde a Zeuxide usque ad Cratetem. nam cum productionis in thesi nulla, in arsi productae vocalis duo exempla extent,[3]) haec ratio facile cognoscitur: in thesi nusquam producitur, corripiuntur 95,6 in centena, producuntur 4,4 in centena. quibus numeris clarissime demonstrasse mihi videor, ab elegiacis productionem in extremis verbis et in thesi versus ante mutae c. l. copulationes sedulo vitatam esse. — id quod illis poëtis obtrudere quantum piaculum sit nemo non videt. quare Bergkius non est probandus ad Theog. 806 με χρή scribens (libri χρὴ μέν, Hiller-Crusius χρὴ (ἴ)μεν, „hic locus ab aliis aliter tentatus“ Bergk, cf. jahresbericht über die fortschritte d. klass. alt. 1888 p. 151 sq.) neque ad 911 Pseudo-Theognidis εἰσὶ πρόσθεν, quod plane falsum, scribens. „εἰσὶ πρόςθεν O,

[1]) Secundum tabulam Goebelii: Call. 1, Arch. 2, Tyrt. 6, Mimn. 5, Sol. 5, (4,15. 5,4. 13,5. 28 Aristot. Αθ. Πολ ed. Kaibel — de Wil. p 5,4. unde Goebelius p. 14 lin. 16 sic scribere debebat: „Solon in 220 versibus sexiens in extrema voce produxit“), Demod. 1, Sappho 1, Xenoph. 1, Anac. 2, Theogn. 20, Sim. Ce. 9.

[2]) Archil. 1, Sol. 2, Phocyl. 1, Xenoph. 7, Anacr. 2, Er. 4, Theog. 31, Hipparch 1, Simonides 22.

[3]) Goebelium effugit Jonis 2,2: δὲ κρητῆρ' cum pag. 15,6 unus Antimachi locus allatus sit.

legebatur εἰσὶν πρόςθεν (quod recep. Hiller-Crusius), A εισι το προσθεν quod improbandum; fort. δύ 'εἰσ' ἔμπροσθεν" (Bergk.) εἰσὶ quidem in verborum contextum Bergkius recipere non debebat, si quidem recte in fragmenti Asii v. 2, in quo simillima scripturae varietas est: — ἦλθε κν. C (Athenaei), ἦλθεν κνισ. B, ἦλθεν ὁ κν. PVL — ἦλθεν κνισ. scripsit; Hillerus sane utroque loco eandem rationem secutus εἰσὶν πρόσθεν et ἦλθεν κν. edidit; Goebelius (p. 10) autem Mutinensis codicis scripturam εἰσὶ τὸ πρόσθεν tuens articulum τό gravissimum argumentum originis non — Theognideae esse iudicat. eadem de causa Theogn. 564 ἄνδρα χρεών sine synizesi legi necesse est.[1]) et vitiosum apparet versum esse Cleobulinae 3,2 quem Hartung sic restituit: καὶ τὸ κερασφόρον οὖας ἔκατ (!) κρούσιος ἦξεν. nam ι vocalis naturâ brevis nusquam trisyllabum finiens ante mutam c. l. in thesi quarti (quod omnino raro fit) pedis producitur.

Itaque in producendis et corripiendis vocalibus, quae antecedunt mutam cum liquida, Callinus, Mimnermus, Solo eandem atque Archilochus rationem secuti sunt.

De τὸ πρῶτον, Sol. 13, 15 quae apud Homerum sexiens eandem sedem versus occupat, supra dixi (p. 10 adn. 2); simul moneo a poëtis artis vel elegantissimae studiosis regulas alibi semper data opera observatas neglegi, si partes versus pristinorum poëtarum transferuntur sive imitando exprimuntur.

Denique illud adiungo, quod in eodem versu unum vocabulum altero loco producta vocali, altero correpta usurpare, poëtae elegiaci fere prorsus defugerunt; sed ubicunque variatam eiusdem vocis mensuram offenderis, non casui neque levitati poëtae, sed certo consilio tribuendum est, velut manifesto lusu

---

[1]) Aliter Goebel p 15, qui ἦλθε κν. mavult. at ante κν etiam in mediis vocabulis correptio ter reperitur: δάκνομαι Pseudo-Theogn. 910 (de qua quidem mensura Elias Vinetus sic iudicat [in editione herteliana, Basileae 1576 p. 124]: „in verbo autem δάκνομαι liquidam ν esse observato"), καλλιτέκνου Aristot. 2, τὠντικνήμιον Hippon. 6 in choliambo. — sed tamen respuo cum Goebelio consentiens Hartungii et Meinekii coniecturam Th. 351: τί μ'ὀκνεῖς, quam coniecturam a Sitzlero tamquam bene traditam scripturam afferri valde miror.

gavisus est Ps. — Empedocles:

Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων', Ἀκραγαντῖνον πατρὸς ἄκρου,
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.[1])

Simile παίγνιον Epicharmo tribui solet:

Εἰμὶ νεκρός, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν.
εἰ δὴ[2]) γῆ νεκρός ἐστ', οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός.[3])

§ 2.

De mensura vocalium ancipitum.

Multa vocabula non modo dialecti ionicae sed omnino linguae graecae modo vocalem brevem modo longam ostendunt, in qua variata mensura non metri licentia sed iustae formae grammaticae legibus respondentes a linguarum scrutatoribus nostrae aetatis patefactae sunt. unde principium eius rei insolitae ducendum sit, G. Curtius (griech. ethym. [5] p. 409) sic profitetur: die laute der sprache als solche nehmen nicht zu, sondern ab, sie wachsen nicht, sondern nutzen und schleifen sich ab, oder anders ausgedrückt, die völker lassen, nachdem der bau ihrer sprachen im wesentlichen feststeht, im laufe der zeiten immer mehr von dem lautlichen gehalt der wörter hinschwinden. ita ex productione, quae vel ab origine erat vel consona aliqua eiecta (καλϝός > κᾱλός W. Schulze qu. ep. 80 sqq., 114 sq.; G. Meyer [3]120) nata est, saepe correptio oritur, saepius etiam poëta in varietate quantitatis vacillavit, nonnunquam nos titubamus inscii quid statuendum. qua in re inquirens cum multas formas, quibus elegiaci usi sunt, solius Jadis proprias, ubi plenius αι

[1]) Pentametri loco antiquitus sic quoque legebatur: ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

[2]) Verum restituit Kaibel, comicorum graec. fragm. 1899 pag. 145 ('corpus igitur si terra est, dea est').

[3]) Similiter Callimach. Dian. 110 sq., Lucret. IV 1259, Hor. I 32, 11. cf. Dilthey, Call. Cyd.; Schneider, comm. Callim. ed.; Arth. Ludwich, Beitr. z. K. d. N. p. 10 sq., Scheindler qu. Nonn. 1878 p. 65, Schulze qu. ep. 129 sq., quibus addas ex pseudo-Phocylideis 68, 69, 98.

μέτρῳ ἔδειν, μέτρῳ δὲ πιεῖν καὶ μυθολογεύειν.
πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.
μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι. τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.

pro α positum videmus (αἰεί, αἰετός, ἀγαίομαι, καίω, κλαίω), aut ει pro ε (εἵνεκα εἰρωτάω ξεῖνος πείρατα χειροῖν πλείων, πνείω δειδιότες εἰαρινός εἰνάλιος κρεῖας λειαίνω ὑπειρέχω χρεῖος εἷς) aut ου pro ο (γούνατα δούρασι κούρη μοῦνος νοῦσος Οὔλυμπος οὐλόμενος οὔνομα ὁ οὖρος τὸ οὖρος πουλύς), J. Gottholdus Renner pertractaverit (Curt. stud. I 170—179), Froehde (B B III), W. Schulze (qu. ep.), O. Hoffmann (ion. dial.) auxerint atque amplificaverint (εἴκελος — ἴκελος), quas nunc missas facere licet, sed quibus ego vocem addo, cuius diphthongus ευ respondet ι vocali: εὐθείαις Tyrt. 4,6, εὐθύνει Sol. 4,37, εὐθεῖαν Sol. 36,17, εὐθυντῆρα Theogn. 40, εὐθύτερον Theogn. 806, (ἰθύτερον Hiller-Crusius) — ἰθύτεραι Theogn. 1026, ἰθείῃ Theogn. 330, ἰθεῖα ibid. 396, 535, ἰθύς adv. Callin. 1,9, ἰθυμάχων Sim. 137,1 (Kaibel εὐθυμάχων, Hiller-Crusius ἀγχεμάχων), ἰθεῖα Arch. 56,1 (coni. Hoffmann, ion dial. 102), mihi relinquitur, ut simplices vocales quae „ancipites" propter ambiguam naturam vocantur, in Archilochi reliquiis indagem et occasione oblata exempla ex elegiacis et iambographis sumpta adiungam.[1])

I. Ac primum quidem

vocalis α

a) semper longa est in

καλός[2]) — ◡ 21,3, καλόν — ◡ 29,2, 77,1

cuius vocis originem veram non ex *καλιός (= kalyas) sed ex καλϝός ducendam certissime Guil. Schulze (qu. ep. 80 sqq. 114 sq.) demonstravit (unde Gust. Meyer[3]). productionem syllabae κα — praeterea his locis repperi:

1. in arsi: Callin. 2,2, Semon. 7,51. 87. Tyrt. 4,7. 10,1. Mimn. 5,3. (= Theogn. 1019) 11,4. Phocyl. 13. Sol. 13,24. Simonid. C. 147,4. Plato 8,1. Theogn. 16. 242. 609. 683. 1047. 1106. 1216. 1251. 1329. 1377. — Aeschrio 1. 4.

[1]) Exiguum vel nullum fructum percepi ex Sitzleri commentatione quae inscribitur „Studien zum Elegiker Theognis" 1895 p 7 sqq.

[2]) Paenultima longa in carminibus homericis, apud Hesiodum bis brevis, semper brevis apud Pindarum et scaenicos, apud Theocritum duodecies longa (ctt. loc. brevis). Cf. Harder, de α voc. p 23, anceps apud Callimachum: e. g. εἰς Δήμητρα 26, 29 (◡), epigr. 30,3 (—).

2. in thesi: Tyrt. 10,30, Sol. 13,40 (in versu spurio). Theogn. 257. 1336. ἐλεγείου B scriptor 1396 (bis). Euen. apud Theogn. 1350. inscript. Thas. s. V. Hoffmann, ion. dial. 68, eundem cf. de Anacreonte et Heronda et Ananio.

Contra brevi paenultima usi sunt: Mimn. 1,6 (ubi Sitzlerus τάλαν', quod improbandum, rectius κακόν, quod emendavit Hermannus). tituli metrici vetust. ap. Bechtelium 53,1. Sol. 13,21, (aliter Hoffmann, ion. dial. 315 seq.), Theogn. 17 (bis),[1]) 282. 652. 696. 960. 994. 1011 („fortasse Mimnermi" Bergk, deest ap. Hoffmannum). 1259. 1280. 1282. inscr. Del, Hoffmann, ion. dial. pag. 31, Simonid. Ceus 100,1 (deest ap. Hoffm.). 156,1 (bis). Plato 7,3. Jo 1,15. Euripides 3,2. Crit. 1,14. 2,19.

3. ancipiti loco: Sem. 7,67 in thesi prima trimetri, Hipp. 90 in thesi quinta tetr. iamb. unde corrigas Hoffmannum.

κιχᾱνω (< κιχ — ἀνϝω Schulze qu. ep. 123 seqq.)[2]): κιχάνει Archil. 54,3.[3])

b) correpta est in

nominis Ἀπόλλων[4]) vocativo: Ἄπολλον ⏑ – ⏓ 27,1 cuius vocis antepaenultima saepe vi ictus producitur in casibus quadrisyllabis, velut

A 21 ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα. A 86 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα.

[1]) De hoc versu disputavit H. Usener, altgr. Versb. p 53. — Quod Sitzlerus suspicatus est: „Ich vermute nun, dass dieser sprichwörtlich gewordene Vers in einem Epos vorkam, das die Hochzeit des Kadmos und der Harmonia . . . besang . . . Der Verfasser des Verses der Theognideischen Sammlung nahm denselben unverändert aus jenem Epos herüber" ex Bergkii adnotatione sumpsit.

[2]) Homerus paenultima, longa, tragici brevi usi sunt: κιχάνω – ⏑ –. Vide G. Meyer, gr. gr. [3] pag. 120 sq.! § 506 adn. 2 ibid.

[3]) Ex ecteris elegiacis et iambicis haec memoro: verbi ἀκολουθέω prima syllaba, cuius de natura in glossariis siletur producto α extat ap. Hipponact. 55 B ἀκολουθήσας. ἄγει Hipp. 11 (vide B. adn. et Hoffmann. p. 310!).

[4]) Semper brevis etiam in casibus tetrasyllabis apud Pindarum, scaenicos, Theocritum. sed interdum etiam in trisyllabis cas. α producitur: Callim Dian. 139, Del. 86. 269: Ἀπόλλων et in tetrasyll. brevis: Ἀπόλλωνος Call., Del. 2. 276. 306. Ἀπόλλωνος Call. Dem. 102. Apoll. 17. 39. 105. cf. Schulze qu. ep. 269—271.

φάος (ἡλίου) 74,3. similiter ἡλίου φάος Semon. Amorg. 1,19. φάος ἠελίου Theogn. 712 (deest apud Hoffmannum p. 454) φάος ἠελίοιο Theogn. 569. 1143,[1]) cuius vocis α producitur in nominativo et accusativo plur. φάεα (φάεα καλά — ⏑ ⏑ — ⏑ π 15, ρ 39, τ 417 [Schulze qu. ep. 206]; cf. περιφάεα κύκλα Opp. Hal. II 6) et in dativo plur. φάεσι (Callimach. hym. in Dian. 71.)

ἄτη ⏑ — 73.[2]) quamquam nusquam fere alibi (at Aesch. Ag. 131 cod. med. ἄτα praebet, quod haud scio an Hermannus et Wilamowitzius iniuria sustulerint ἄγα substituentes) brevis vocalis legitur — unde Hermannus (elem. d. m. p 86) ἄτη corruptum ex ἄλη censet, Schneidewin αὐάτη deleto sc. ἦδ' emendavit, Meineke ἀάτη, Emperius ἡ μάτη — et ipse Herodianus (ed. Lentz I 533,19. II 314,20 et adnot. II 948) productionem testificatus est prioris syllabae, quae his quoque locis habes:

1. in arsi prima: ἄτη (1) Sol. 13,75 (= Theogn. 231). ἄτην (1) Theogn. 206 (exempla ex Theognide sumpta desunt apud Hoffmannum p 320); vel sexta: ἄτη (6) Sol. 13,13, Theogn. 119. ἄταις (6) Th. 631. ἄτης (6) Th. 103.
2. in thesi secunda: ἄτης (3) Sol. 4,36, Theogn. 133. ἄτην (3) Sol. 13,68 (= Theogn. 588),

nihil tamen mutare audeo, praesertim cum Bergkius (in adnot. fr 73 quacum conferas K. W. Krüger Di. § 2, . $7a_2$) et in primis Schulze qu. ep. 443 adn. 1., correptam syllabam vocis ἄτη primam (ᾰτη < *ϝᾰτᾱ) mea sententia recte argumentati sint.

Ἄρης[3]) ⏑ — 3,2 . 62.[4]) Ἄρεω 48. in eadem sede versus Ἄρης ap. Tyrt. 12,34. Pisandr. 4 (Ἄρη). Simon. C. 106,2. 142,2.

---

[1]) Eadem copulatio saepe legitur, et apud Theocrit. XXII 84.

[2]) Longa α voc. semper ap. Homerum, Pindarum, tragicos (cf. ἄνᾱτος Aeschyl. suppl. 410. Agam. 1211).

[3]) Syllaba prior brevis (cf. Harder de α voc. 73 sqq.), sed ab epicis interdum producitur non modo in sublatione (E 827, 829, E 31 Ἄρες Ἄρες κτλ Hesiod. scut 98, 192) sed etiam in positione (Hes. scut. Herc. 59); ap. Pindarum Ἄρης, — Ἄρεος, Ἄρεϊ et Ἄρει cuius paenultima ter producitur, bis brevis est Ne. X. 84, P. XI. 36, semel anceps Js. III 33; pari modo a tragicis producitur in diverbiis et melicis tragoediarum partibus

praeterea brevis α extat Tyrt. 16 (Ἄρεος). Semon. Am. 1,13 (Ἄρει). Anacr. 70 (Ἄρης). Simon. C. 107,6 (Ἄρη[6] in fine pentametri) 140,1 (Ἄρη[6]ος in fine hex.). Plat. 31,3 (Ἄρει[4]) (Ἄρη[5]ϊ φίλου[6] 106,2);

longa in arsi Ἄ[2]ρηο[3]ς Tyrt. 11,7 (scrips. Bergk. et Hiller-Crusius vulgo ὡς Ἄρεως) Ἄρης 6 – Anacr. 100,3. 1 – 101,2. unde intelliges Anacreontem (et Tyrtaeum?) in producenda α vocali non recedere ab Homeri consuetudine, quam cognovit et explicuit Guil. Schulze sic concludens (quaest. ep 456): „si a molossis Ἄρηος Ἄρηϊ Ἄρηα discesseris, productae formae locum nusquam inveniunt nisi in versus aut ingressu aut exitu, unde . . . . colligas vocalem non vere extendi, sed nomen Martis his locis frui primae et ultimae sedium licentia" (sc. aeolensi).

ἀνήρ[1]) ⏑ – 14, 32,1 et eâdem mensura Theog., Sem. Amorg., Anacr., v. Hoffmann 310, Plat. 6,1.

Ἀσίης ⏑ ⏑ – 26. quocum congruit Mimn. 9,2 (Ἀσίην). Crit. 2,6 (Ἀσιατογενής), Simon. C. 135 (Ἀσίας). 142 (Ἀσίας). contra Ἀσίς Simon. C. 142,7. —[2])

---

ap. Aeschylum, ap. Sophoclem nulla in diverbiis reperiuntur productionis exempla, sed unum in anapaestis El. 96 (in thesi), unum in versu molossico Tr. 653, tria in versibus choriambicis Ai. 252, 614, Ant. 139; nulla ap. Euripidem; ap. epigrammaticos ter in thesi: Thall. ep. VI 91, Leon VII. 449, Theon. IX. 491.

[4]) Pro Ἐρξίων ineuntis tetrametri Deuticke (Arch. P. qu. i. gr. litt. s. trib. p. 19) ceteras coniecturas percunctatus ἔρξον οὖν proponit; aliter Hiller-Crusius pag. 7.

[1]) Ap. Hom. et Hesiodum in formis trisyll. semper longa α vocalis, in bisyll. ἀνήρ vi ictus (e. g. B. 1. 553, Hesiod. op. 190); ap. Pindarum paenultima sexiens producitur, bis anceps est: ἀνέρι (1), ἀνέρα (1), ἀνέρες (1), ἀνέρων (3); ap. Theocritum ἄνήρ quinquiens, ἀνήρ ter, ἀνέρος semel, ἀνέρι ter., ἀνέρ' [α] semel, ἀνέρες bis; ap. tragicos α brevi, sed. producto in trisyll. formis epicis ἀνέρες et ἀνέρων, quarum ap. Sophoclem tria sunt exempla (Tr. 1010. Ph. 709, OR. 869) in melicis, nulla in diverbiis. cf. Harder de α vocali 98, quem correxit Schulze qu. ep. 460 sqq.

[2]) Iam ex cett. elegiacis et iambogr. haec animadvertenda videntur: Ἀΐδης ⏑ ⏑ 6 Plat. 11,2, Mimn. 2,14, Tyrt. 12,38 (Ἀΐδη[6]ν), Ἀΐδα[3]ο Crat. 14,2, Ἀΐδ[5]αο Theog. 244, 427, 906 (corrigas Hoffmannum 319), Plat. 12,5, Aristot.

II. vocali υ

a) longa utitur Archilochus in nomine Γύγης – –, ut in trimetro hoc

οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει fr. 25.

eandem rationem habent Hipponax fr. 15:

καὶ σῆμα Γύγεω,

poëta anacreonteorum fr. 7:

οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,

Homerus (Y 391 Γῡγαίῃ),

Vergilius, Aen. IX 762:

'principio Phalerim et succiso poplite Gȳgen
excipit',

Horatius, carm. II 5,20:

luna mari Cnidiusve Gȳges,

ibid. III 7,5:

Gȳgen? ille Notis actus ad Oricum[1])

contra Hesiodus corripit υ theog. 149:

Κοττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ'ὑπερήφανα τέκνα,

cum Gygen illum gigantem maximum et centimanum filium Coeli et Terrae, fratrem Briarei appellet (Gy̆ges = Gy̆es); atque hunc modum poëtae Romani sequuntur, cf. illud Horatii hendecasyllabum:

nec, si resurgat, centimanus Gy̆ges

(II 17,14) ubi Nauckius emendavit „Gy̆es", Kiessling cum Lambino Gyas scripsit. Ovid trist. IV 7,18 fast. IV 593.[2])

6,12 (in carmine melico). Ἄϊδεω Theogn. 1124. ◡ ◡ 3 Th. 703, 1014, ◡ ◡ 6 Sol. 24,8 (= Theogn. 726), Th. 802, Simon C. 99,4, frag. adesp. 2B,2. — contra principalem productionem (de qua G. Meyer, gr. gr. [3] § 117) servarunt: Ἀΐδης – ◡ – Semon. Am. 1,14. 7, 117 et Theogn. 917 Ἄϊδος – ◡ ◡ et Anacreo 43,5.

Μάλιον = μᾶλλον Tyrt. 12,6, quocum conferas G. Meyer [3] p. 489 et Hoffmann p. 305.

[1]) Falso igitur Pape (Wörterbuch der griechischen Eigennamen, Braunschweig 1884 p 261) ponit υ huius nominis a poëtis romanis corripi. — at Alex. Aet. 7,6 (Hartung) μείζονα καὶ Γύγεω 4 ◡ ◡ 5 ◡ ◡ 6 in fine pentametri.

[2]) Productio gravissima, vel potius coruptela, extat Semon. Am. 17: δρσοθύρης, quam etsi Guil. Schulze (qu. ep. 5[1]) recte ex - θυρjα deflexit,

b) brevi:

ὕδωρ ⏑ – 93,1;[1]) sicut Theognis ὕδωρ 1245 (⏑ 2), 448 (⏑ 3), 961 (⏑ 4), 882 (⏑ 5), 960 (⏑ 6), Critias 7,6 (⏑ 2); paenultimam produxerunt Mimnermus 12,7 (ῡ̆δωρ) et Simon. C. 88,1 (ῡ̆δατος); et correpto et producto υ legitur ap. Xenophanem (ῡ̆δωρ 1,8. 20 [editionis Hilleri]. ῡ̆δατος 23 [editionis Hilleri]; ῡ̆δατος 21 [ed. Hiller.], ῡ̆δωρ 29 [ed. Hiller.], ῡ̆δωρ 4,2 in thesi secunda pentametri.)[2])

c) ancipiti loco:

ὀϊζύς ⏑ – ⏓ fr. 52 quarta thesi tetrametri, cuius vocis vocalis thematica secundum Herodianum (ed. Lentz I 527,4) ab origine longa erat[3]) (Hartel, hom. stud. I₃ 104. G. Meyer, gr. Gr.[3] § 319) ἀχλύν ⏗ ⏓ fr. 103,2 tertia thesi trimetri. quae vox ab origine producto υ extat ap. Critiam 2,11 quarta arsi:[4])

τεύχουσιν · πρὸς δ'ὄμματ'ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει.[5])

---

non alteram difficultatem expedivit lege porsoniana religiosissime in Semonidis iambis observata — hic neglecta et eadem de causa Hoffmannum (p. 383) respuo.

[1]) υ inde ab Homero, qui 'ὕδατος in solo initio, ὕδατι in qualibet versus sede, ὕδωρ nonnisi in clausula produci sinit' (W. Schulze qu. ep. 440), in sublatione versus saepe producitur. Pindarus et scaenici solam correptionem admiserunt, ap. Theocritum primae syllabae vocalis producitur undeciens, quattuordeciens brevis est.

[2]) Variatam mensuram etiam habes in verbo φύω, cuius υ natura breve esse docent hom. φυτόν, φύσις, φυτεύω (Schulze qu. ep. 317), φυόμενα (5 6) Sol. 4,36 (metri causa productum), φύονται (1 2) 1 – 2 frag. adesp. 1,2 (serioris originis indicium) φυομένῳ (5 6) Th. 1134 (metri causa), φύεται 4 ⏑ ⏑ Th. 537: iuxta φύεται Theogn. 1164, ἐμπεφύῃ Th. 396 (suppl. W. Schulze 331 sqq).

[3]) Productionis exemplum bene traditum praestat Hesiodus th. 214 in thesi quarta hex.

Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζῦν ἀλγινόεσσαν.

[4]) Productio in IV thesi ap. Hom. Υ 421:

κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλῦς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη.

[5]) Huc referenda est productio υ vocalis in voce ἰσχύν ap. Sol. 27,8 thesi prima pentametri:

ἰσχῦν, ἥντ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.

productiones huius generis animadvertuntur usque ad Nonni tempora, cuius ab aetate sola correptio regnat. cf. Rzach, neue Beitr. zur Technik des nachhomerischen Hexameters. Ac. Vindob. 1882 p. 347 sqq.

III. vocalis ι.

a) longa est in vocabulo ἵλαος[1]) 75,2. similiter ἵλαος Theogn. 782, cuis antepaenultimam corripi posse Christius (met. d. gr. u. r. p. 17) contendit.[2])

In voce ἐγκυτί – ◡ – fr. 37 vocalis ι longa habita videtur esse non modo vi ictus, sed propterea, quod ι vocalis ει diphthongo respondet, ita ut iota sit natura longa, id quod mihi etiam ex interpretatione Etym. M. apparere videtur: „Ἐγκυτί ἐπίρρημα σημαῖνον τὸ ἐν χρῷ" i. e. ἐν κύτει. nam cum adverbio ἐγκυτί certus quidam modus et ratio tondendi significetur, illis adverbiis ad modum quendam et rationem pertinentibus addendum est, quae enumeravit Gust. Meyer (gr. gr. ³ p. 455 sq.), sicut in Homero ἀνιδρωτί Ο 228, ἀναιμωτί Ρ 363, ἀνουτητί Χ 371, ἀνωϊστί ἀσπουδί αὐτονυχί Θ 197, ἐγρηγορτί Κ 182 μεταστοιχί τριστοιχί (Hartel H. St. I ² 107) et in Alexandrinis ἀναιμωτί αὐτονυχί μουνονυχί ἀκρονυχί ἀνιδρωτί ἀκλαυτί (Callim. III 267 ubi libri ἀκλαυτεί), ἀφρικτί Callim. Dian. 65. τετραποδί (Rzach, neue beitr. z. t. d. n.-h. hex. p. 336 sq.), quibus accedunt ἀνοιμωκτί Soph. Ai. 1227 (Lobeck commentar.), ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί titul. Amorg. (Meisterh. 115,8) νηποινεί Amphipolitanus (a. 350 a. Chr.), ἀκονιτεί Rhod. (432/24 a. Chr.) (Meisterhans). ἀσύλι καὶ ἀσπόνδι inscr. aeol. Coll. I 312, ἀσπόνδει inscr. aeol. Coll. I 315 ἀσυλὶ καὶ ἀσπονδί inscr. Tel. Coll. 3487 ἀμυστί Anacreonteorum 8,2. 17,2, quorum in producta vocali ι Rzachius recte quidem monuit vel ap. Homerum reliquias tantum priscae vetustatis prosodiae servatas esse. itaque Bergkius, quem offenderat productio satis insolita, collato Joann. Alex. 38,20: ἐγκυτίς, ὃ χωρὶς τοῦ σ Καλλίμαχος εἶπεν · σὺ δ'ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – – ἐγκυτίς[3]) coniecit.

---

[1]) Seidler ἵλεως coniecit, fortasse recte, vid. G. Meyer, gr. gr. ³ § 138, Renner in Curt. stud. I 1,219 (Fick, Hoffmann, Hiller-Crusius ἵλεως). sed conferas pag. 31, adnot. 5.

[2]) Conferri potest ἵληθι γ 380, ἵλᾱθι in inscriptione metrica Paria (CI. 2388, 8,13), Simon C. 49, Theocr. XV. 143, Apoll. Rhod. IV 1014, 1600. ἱλάσκομαι Pind. Ol. VII. 9 et ἱλάονται Β 550. ἱλάσκεο Theocr. Ep. XIII1.

[3]) De σ littera adverbiis modo addito modo dempto cf. G. Meyer ³ pag. 395, Herodian ed Lentz II 220 adnot. lineol. 7; minus colligi potest ex Herodian. I p. 505. 511,23. 536,19. II 464. 19,19.

sed quamquam in illis adverbiis saepissime — ι corripitur, velut semper in ἑκοντί ἀκοντί ἐθελοντί ἕκητι ἀέκητι; ἀμογητί Λ 637. Callim. Dian. 25. ἀσταχτί Soph. OC 1251. ἐγερτί Ant. 713 (G. Meyer l. c.); ἀμετρί orac. ed. Hendess. 102. πανδημί Anthol. V 44,3 (Rzach p. 337); quibus addo: ἀμισθί ⏑ – ⏑ Archil. fr. 41 et titulum anni 304a. Chr. n. cf. Meisterhans p. 115,8 et titulus cret. ἱρωστί Sem. Am. 24,2. ἀπονητί Eurip. 3,4. (Bergk. [4] p. 266 vel ἀκονητί sive ἀκονιτί? W. Schulze 353.) ἀμαχητί Φ 437 ('locativus' cf. Schulze qu. ep. 450) μεγαλωστί Π 776. μελεϊστί Ω 409. ἐγκονητί Pind. N. III 36. ἀπτωτί Pind. Ol. IX 92. ἀβοατί Pind. N. VIII. 9. ὀνομαστί Call. εἰς Δῆλ. 224 (et in titul. attic. anni 424 a. Chr. cf. Meisterhans p. 115) ἀνυβριστί (?) Anacr. 63,5 (Pauwius duce codice et postulante metro — στως): coniectanea tamen refuto, quamdiu scriptura tradita argumentis confirmari potest. quare ego ex animi mei sententia productionem tueor, sed ἐν κύτει praeopto sic mecum reputans: nam cum Lycophro alexandrinus, quem summo studio maximaque cum diligentia orationem suam locutione quam doctissima et exquisitissima potuit exornasse constat, fortasse istum ipsum Archilochi locum respiciens vocem κύτος adhibeat nec non cum compositio verborum ἐν χρῷ κείρειν structura tritissima sit (adeas lexica s. v. cf. εἰς χρόα κειράμενοι Hegesipp. 5,4 Hartung), etiam in Archilochi sermone κύτει tamquam dativum verum et iustum intellegendum atque ita (κύτει — utrum ἐν an ἐγ malis nihil interest) cum diphthongo scribendum esse mihi videtur plane apparere.

ἵημι[1]): συνίετε (σ littera scribendum[2]) „audite" fr. 50 in tetrametro. praes. med. productam antepaenultimam animad-

[1]) Syllaba prima ap. epicos plerumque brevis (Γ 152 ἱεῖσιν. Ζ 330 μεθιέντα), longa in formis praes. et imperf. medii (Ν 291 ἱεμένοιο), ἵει Γ 221 Π 152, ἱεῖσαι μ 192, ἀφιεῖσαι η 126, ἱέμεναι s. ἵέμεν; ap. Pind. brevis, excepto ἱέμενοι; ap. scaenicos longa, sed corripitur interdum (Aesch. Spt. 310, 493, Eur. J. A. 298) epicorum exemplo in verbo simplici pariter atque compositis non solum in versibus dactylicis, sed etiam iambicis cf. Thesaur. vol. IV p. 554.

[2]) Archilochus praeter ξυνά, ξυνός, ξυνωνίην formas a littera ξ incipientes non usurpavit; nam et ceteris locis semper σύν (συγκεραυνωθείς 77,2. συλλεγέντα vel συναχθέντα 142. σύμβολον 44. σύμμαχος 75,1. σύν 4,1. συνάγῃ

verti: ἱέμενοι Mimn. 16 ('brevium numero sat excusata' W. Schulze 438), Simon. C. 107,2. ἱέμενον Theog. 1064; correptionem his locis: ἵῇσι Theog. 94. ἱέναι Simon. C. 107,8. συνῖεῖν Theog. 565, 1237. ξυνίει imperat. Th. 1240b (ubi cod. Mut. συνιδεῖν).[1]

b) corripitur in

πρίν[2]) 94,3. A 14; cuius ι ab origine longam esse ad persuadendum accomodate demonstraverunt G. Curtius, Knös (de dig. Hom. 346), Rzach (p 358), G. Meyer [3] § 115 adn., qui cret. πρείν (inscription. Gortyn.) confert, Brugmann (in J. Müller, Handbuch II 113, 225)[3]). Archilochi rationem sequuntur Mimnerm. 3,1

3,2. συνέδραμεν 52. συνείληφας? 143. συνήντετο 89,5.) extat et uno loco 4,1 (quocum conferas locos Semon. 7,86. Tyrt. 10,6, quibus numeri σ litteram desiderant) metri necessitate solum σύν legi potest, unde controversia dirimitur.

[1]) In elegiacis et iambicis nonnumquam inconstantia est inter ϊ et ῑ et ει: ἀελπτίης, Archil. 45,3 (cf Pind. Pyth. XII 31, ubi Schroeder, Pind. car. Lps. 1900 pag. 270 ἀελπείᾳ reposuit). ἀναιδείην Archil. 78,5: ἀπιστίῃ, Theogn. 831, δουλείῃ, Th. 535, δουλίην Sol. 36,11 (ita Aristot. ΑΘΠ), ἀτιμία Tyrt. 10,10, ἀϊδρίῃ Sol. 9,4, πολυιδρείῃσιν (libri ῑ) Th. 703, χαχεταιρείης Th. 1169, προεδρίην Xenoph. 2,7 τυραννίης Xenoph. 3,2, αἰθρίην Sol. 13,22 vide G. Meyer [3] p. 183 et Bergkium PLI 41, qui recte monuerunt — ια non ex — εια ortum esse, sed ἀναίδεια et ἀναιδία, δουλεία et δουλία, alia, dispares formas vocabulorum esse a diversis stirpibus seorsim derivatas, velut δουλεία a δουλεύειν, δουλία a δοῦλος et ad eundem modum alia; sed deinde poëtas potissimum analogiae speciem secutos talia pro arbitrio variare solitos esse. — Iam hic memoro productionem insolitam ἴομεν Sol. 2,1.

[2]) Ap. Homerum correpta ι: δ 32, 212, 668, κ 393, ρ 597, B 344, 354, 413, Γ 132, Δ 144, E 127, 472, Z 125, I 403 (τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρῖν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν), N 257, Φ 476, Ω 800; longa ι in sublatione δ 254, λ 632, ν 192, ξ 334, ο 210, 394, ρ 105, σ 402, τ 291, 475, B 348, H 390, Θ 474, Π 839, Φ 179, 340, Ω 245, 764: rarius in positione tertii pedis versus δ 668, Z 81, [schol. B. Heph. p. 117 W. explicatur regula, cur πρίν hoc loco producatur sic: τοῦ γὰρ πρίν τὸ ι συστελλόμενον ἐμηκύνθη διὰ τῆς ἐπιφερομένης (sc. περισπωμένης), non bene], I 403, N 172, Π 322, 840, X 156 quibus locis G. Hermannus (ad. Orph. p 700 de metr. p. gr. et r. p 71) πρίν γ' coniecit, ν 113, P 5, Φ 225, X 17 productio vi digammi orta est; ap. Pindarum brevis; ap. Theocritum ter producitur, bis in arsi (XXV 221 πρὶν ἰδέειν _ ◡ ◡ _ et 258 πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι _◡ ◡ _ _) semel in thesi (XXV 263 νωσάμενος, πρὶν αὖθις); poetarum atticorum productiones adverbii πρίν erroribus librariorum ortae videntur esse cf. Thesaur. l. G. vol. VI, p 1591.

[3]) Idem sentit A. Ludwich, Arist II 363, aliter Hartel I[1] 452 s. I[2] 110, ι a principio brevem tueri conatus est Hilberg, princ. d. silb., fortasse

τὸ πρῖν ἐών. Theogn. 57, 483 (τὸ πρὶν ἐών), 502 (καὶ πρῖν ἐόντα), 917, 963. Simon. C. 117,4 πρῖν ἰδεῖν, productionem adhibuit Tyrtaeus 14: πρῖν ἀρετῆς.

In dativo sing. III. declin., sicut Δήμητρῖ fr. 82 huius casus ι vocalis natura brevis (cf. W. Schulze qu. ep. 229 sqq.) interdum 'solo ictu' producitur in eius modi formis, 'quae dempta productione in versum includi nequeunt'. tales voces, quas ex Homeri carminibus Hartel h. st. I [2] 56 sqq. collegit,[1]) rarissime saltem etiam in cetera poesi archaica deprehenduntur (sexiens secundum Rzach p. 332), in elegiacis et iambographis nusquam. etenim Solo 27,7 (quod carmen genuinum esse sunt qui negent futtili causa nisi, cf. Usener altgr. vrsb. p. 52 adn. 19, Lucas, st. theogn. 1893, p 3): 'τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' (aliter apud Philonem qui eodem ac Clemens auctore usus est) ἄριστος' productionem vi et ictus et liquidae sequentis excusari apparet,[2]) quemadmodum alibi saepe semperque vi ictus ante liquidam consonam fit et in extremis vocabulis: παρὰ ῥηγμῖνα Archil. A 11 ἐπὶ ῥυτίδων Plat. 30,2. ἄπο ῥύπον Sem. Am. 7,63. δὲ λήγοιμεν Theogn. 999 (ita exhibent codd. Theognidis praestantissimi A et O quod deliberandum, cum λήγω recte ex antiquiore * σλήγω deducatur.) (Archil. 8,2: ἐπίρρησιν, Aeschyl. 3,2 μοῖρα, πολύρρηνον πατρίδᾰ ῥυομένους) et in mediis vocabulis μέν Plato 7,1 (quod optimo iure tuetur Rzach p. 363). γάρ: Mimn. 12,1 (ubi Bergk. et Hiller-Crusius Hermanni emendationem receperunt, Hoffmann γὰρ λέλαχεν coniecit); ἄγαν Theogn. 219 (cuius syllaba altera fortasse natura longa); νόον ἔχε Theogn. 461 ubi fortasse, si paradosis recte se habet (vide Bergkii adnotationem! Hiller-Crusius: νό [ημ'] ἔχε), eiecto spirante σ ansa productionis quaerenda est (Rzach p. 384, 412). ἄμετροι Simon. C. 174,2 aperte corruptum (corrigunt

ductus Etym. M. p 405,33: πᾶν μονοσύλλαβον ἐπίρρημα ἢ φύσει ἢ θέσει γίγνεται κατ' ἰδίαν μακρόν . . . χωρὶς τοῦ πρίν. dubitationem profert et W. Schulze, qu. ep. 422: 'de origine voculae πρίν non ita constat, ut de quantitate certum iudicium ferri queat, haud male tamen inseri γ' iussit Hermann'.

1) E. g. ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι B 116, διῖ φίλε A 74 (W. Schulze p. 231!)

2) Similiter ὕδατῖ producto ι ante liquidam insequentem ap. Theocritum.

ἁμέτεροι), unde G. Meyer gr. gr. ³ p. 376 suppleri potest; neque mihi opponi debet:

βακκάρῑ: Semon. Am. 16,2:

καὶ βακκάρῑ· καὶ γάρ τις ἔμπορος παρῆν,

Hipp. 41: . . . βακκάρῑ δὲ τὰς ῥῖνας,

ἤλειφον,

(his duobus locis in nonnullis apogr. βακκάρει legebatur) ubi contractio efficiens est productionis causa. at cum producte olim etiam ultimae syllabae stirpium in ι vocalem desinentium sive rarius in mutam dentalem exeuntium pronuntiarentur in casibus nominativ. et accus. et vocat. (— ις, — ιν, — ι), in Archilochi, cett. iambographorum et elegiacorum fragmentis nullam iam productionem certam reperire potui. ancipiti enim loco vocabula πόλις ⏑ ⏓ 9,2, πόλιν ⏑ ⏒ 129, et πάϊ ⏑ ⏓ 70,1 et ὕβριν – ⏒ 35, et ῥάχις ⏑ ⏓ 21,1 collocata sunt, sed brevem vocalem habes: μάντῐς in fragmento quod Blass (in annalibus philologiae vol. 129 p 496 = Hiller-Crusius fr. 101) Archilocho tribuit vers. 1 et Mimn. 3,1,[1]) εἴκασιν (dub. fide) – ⏖ sive ἴησιν (coniec. Toup.) – – ⏑ 42,2. Ἄρτεμῐ Theogn. 11, λίην[2]) fr. 66,7. item Theogn. 372, 478, 559, 593, 840, 887; ancipiti loco trimetri Hipp. 20,1; at Theogn. 1327 Beckerus pro λίην sagacissime λείαν coniecit (recte Hiller-Crusius λείην).

ἀντηρός[3]): antepaenultimam naturaliter longam corripuerunt[4]) Archil. fr. 10 (ἀντηρά). Euen. 8 (= Theogn. 472). Theogn. 276,

---

[1]) Ap. Homerum semper in arsi πόλῑς Z 152, πόλῑν Π 57, πρῆξῑν γ 72, πάῑς X 92, μῆτῑν, ὄῑν, θοῦρῑν, Θέτῑ, Σ 385, 424, Ω 88 (Ω 104, Θέτῐ); in thesi ἦνῐν γ 382. K 292, βλοσυρῶπῐς Λ 36, cf. Hartel h. st. I² 105 sq. Knös, de digammo Hom. p. 333 sqq. G. Meyer gr. gr. ³ pag. 417/8, quae accedunt ex poëtis posteris collegit Rzach, n. b. p. 356 sqq. W. Schulze qu. ep. 424/6.

[2]) W. Schulze 504, quem non respexit Hoffmann 348. — Attici ultimam syllabam secundum Aristoclem (Herodian I 526,2) producebant. in καὶ λίην copulatione voc. semper ap. Hom. longum ῑ (e. g. A 553), in thesi praeterea θ 231, ο 405, π 86, cett locis longum in arsi, breve in thesi; ap. Pind. et Theocr. prior syllaba longa; ap. Soph. anceps. v. Thesaurum vol. V. p 270.

[3]) Huius stirpis ι ap. Homerum et Sophoclem longum, ap. Eurip. et Aristoph. breve (Eur. Med. 1095 ἀντᾰρόν anapaest.), ap. Pindar. Theocrit. cett. anceps.

[4]) Herodianus (II 16,33) vocales ιη ex ιᾱ trope ionica ortas esse docet.

compar.: Κύρν' ἀνῑηρότερον Theog. 896 (sic in omnibus libris praeter cod. Mutinensem), superlat.: ἔστ' ἀνῑηρότατον Tyrt. 10,4. Κύρν' ἀνῑηρότατον Theogn. 812. τοῦτ' ἀνῑηρότατον Theogn. 124, 210, 258, 1356, eiusdem stirpis: ἀνίην Theogn. 76, ἀνῑῶν ἀνίας Th. 344, ἀνίη Th. 872 (lesbiace ὀνίαισι Sapph. 1,3. G. Meyer [3] § 55), ἀνιᾶν: ἀνία Th. 1032, ἀνῑᾶται Sim. C. 121,1. ἀνῑήσει Plato 8,3. ἀνῑώμεθ' Crat. 19,4 in trim. ἀνῑώμεθα Theogn. 655. ἀνῑήσεαι Th. 991, ἀνῑῷτο Th. 1205; productionem adhibuerunt ἀνιηρή Sol. 13,15, ἀνίας Theogn. 1337 (cf. W. Schulze 295), ἀνῑήσῃ Phocyl. 16, ἀνῑῴμην Th. 668.

ἀμφιτρῖβας 134: de ι vocali paenultimae Herodianus (ed. Lentz-Lehrs II 9) sic agit: τὰ εἰς ιψ μονοσύλλαβα ἐκτείνεται. ὁμοίως καὶ ἐπὶ γενικῆς . . . τὰ δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν συστέλλεται. Θέλουσι δὲ πεδότριψ ἐκτείνειν, πλανώμενοι ἐκ τοῦ παρ' Ἀρχιλόχῳ· ἄνδρας (sic D. et Lehrs, sed A. et B. et Par. et cod. Hermanni ἄνδρες) ὡς (quod delevit Lehrs, exhibent D. B. Par., A ἐς, cod. Hermanni εἰς) ἀμφιτρίβας (A. B. D. Par., Hesych., Lehrs, cod. Hermanni ἀμφίτριβας proparoxytonōs). itaque ἀμφιτρίβας aut – ⏑ ⏑ ⏓ aut – ⏑́ ⏑ ⏓́ acuas necesse est. mihi vero

ἄνδρας ὡς ἀμφιτρῐ́βας

legendum videtur, ut sit finis iambi. correpta enim paenultima τρῐ auctoritate formarum simillime deductarum nititur velut οἰκοτρῐβής – ⏑ ⏑ – Crit. 2,14, ἰσοτριβής ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́ Aeschyl. Ag. 1443, πεδοτρῐβής Nonn. D. X 310, περιτρῐβής Anth. VI 63,6, Plautus 'ulmitrĭba', quamquam etiam ἄνδρας ἐς ἀμφιτρίβας legi potest, ut sit hemistichium pentametri. neque enim in brevi antepaenultima quicquam offensionis inest, cum omnibus locis antiquae poëseos elegiacae huc spectantibus ante stirpem τριβ corripiatur: Theogn. 55, 417. 1105, Ps.-Theogn. 921, Crit. 2,14, Crat. 4,4 cf. pag 13 adn. 1.

Gravius est quod corripuit Archilochus vocabuli πέρδιξ in accus. sing. paenultimam: πέρδῐκα[1]) 106, quae a ceteris poetis

[1]) Syllabam mediam casuum obliquorum longam esse observant Choeroboscus (corp. Gramm. Graec. vol. IV. ed. Alfr. Hilgard Lps. 1889 pag. 292): Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Φοῖνιξ καὶ πέρδιξ καὶ τέττιξ (cf. Archil. fr. 143) ἐν μὲν τοῖς πλαγίοις ἐκτείνουσι τὸ ι, τουτέστι φύσει μακρὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, et

semper producitur, sed paenultima brevi etiam Epicharmus usus est (fr. 84, Kaibel, comic. gr. fr. 1899 pag. 106).

ἱερήν[1]) 18,1, quocum consentiunt ἱερῶν Sol. 4,12, ἱερῶν Anan. 1,3, (scrips. Bergk.). ἱερά Simon. C. 144,2, ἱερήν Sim. C. 151,1; priores duae syllabae in unam longam coalescunt ap. Sem. Am. 7,56 ἱρά.[2])

c) et producte et breviter pronuntiatur ab Archilocho syllaba paenultima comparativi

κακίων ⏑ ⏓ –[3]):

οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι οὔτε κάκῑον θήσω fr. 13.

ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω 6,4, sicut in Theognide οὔτι κάκῐον 811, 1175, κάκῑον 21, κακίων 262, 411, κακίους 1111, item variatur in comparativo καλλίων (exempla ap. Schulze, qu. ep. 300).[4])

Athenaeus IX 388 f. sq: τοῦ ὀνόματος ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβήν, ὡς Ἀρχίλοχος· πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοις Ἀττικοῖς. Σοφ. ἐν Καμικίοις.

Ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος

Πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις.

[1]) De ῐ Herodian I 530,11, G. Meyer[3] § 94 p 158/9, Ψ 195 ἱερά καλά, μ 362 ἱεροῖσιν; ap. Homerum et Theocritum prima h. v. syllaba producitur, ubicunque tertia syllaba brevis est. de littera ε vel servata vel extrita cf. Thesaur. vol. IV 544; de origine et notione vocum ἱερός et ἱερός plane segregandarum vide egregiam sagacissimamque explanationem Guil. Schulzii (qu. ep. 207—216) qui omnia absolvit. — Hoffmann, ion. dial. 276.

[2]) Denique observes τίει, ἀτῖεῖ (sic scrib. cum desendat ab *ἀτιής Schulze 65) Theogn. 621 (cf. H. Usener, alt. V. p 52, G. Meyer[2] pag. 129; ap. epicos in arsi longum. raro etiam in thesi; ap. cett. poët. semper breve e. g. Δ 257 τίω) cuius v. ancipitem ι vocalem praestat Herodian. II 592. — Κρονίδης Euen. ap. Theogn. 1346. — Χῖος 'nomen incolae' (Bergk. Χίου scrips. ut sit nomen insulae) Demod. 2,2.

[3]) Homerus et epici paenultima fere semper (sed videas Schulze qu. ep. 300 adn. 1) brevi utuntur, attici fere semper longa, cf. Spitzner, griech. prosodie § 46. Schulze qu. ep. 300 adn. 4.

[4]) Ex ceteris elegiacis haec memorabilis varietas: ἰητρόν ps. — Empedocl. 1,1 (p. 260 B.), ἰατρόν eiusd. 2,1; ἰήσομαι Archiloch. 13, τίνονται Theogn. 204, ἀποτῑνυμένου Theogn. 362 (ubi 6 codices ἀκοτιννυμένου exhibent, quocum conferend. G. Meyer[3] § 493): τίνουσιν Sol. 13,31, ἀντιτίνειν Theogn. 740 („fortasse Solonis" probabiliter) inter quas formas similis ratio intercedit atque inter φθίνω ionum et φθῖνω atticorum, cf. G. Meyer § 293, W. Schulze 108; quamquam enim utraque forma ad stirpem τῐ =

IV. o — ω.

Iam commenmorandum est Archilochum 'κατ' Ἰάδα διάλεκτον' o voc. productam servasse in nomine Dionysi:

ὡς Λιωνύσου[1]) ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος 77,1.

quod apud Lesbios Ζόννυσος sonasse videtur (G. Meyer [3] pag. 381). cum hac formula similitudinem habet Λιωνύσοιο ἄνακτος Sim. C. 172,3, Διωνύσου Theogn. 976, Διωνύσῳ Anacr. 108,3; sermonis scilicet attici consuetudinem sequuntur Jo. 1,1 (Διόνυσος), Dionys. Ch. 5,1, (Διονύσου) alii. in inscriptione amorgina saeculi VII a. Chr. Διενύσω(ι) legitur (= Hoffmann p. 28, 48), Anacr. 2,11 Δεύνυσε cf. Hoffmann p. 262 sq. 581. (!)[2])

V.

Corripiuntur interdum etiam diphthongi et longae vocales ante vocalem sequentem non modo in extremis vocabulis (qua de re § 3, III dicam) sed etiam in media voce, quamquam perraro (G. Hermann el. d. m. p. 44.) ita tamen Archilochus

---

sscrt. ci, V. classis, quae vulgo 'sadi' dicitur, revocari debet, unde ab origine *τίνϜω ortum est (cf. *cinoti s. cinvati*), discrimen est inter formationem atticam et ionicam, eo quod iones littera Ϝ eiecta vocalem antecedentem producunt, apud atticos illa productio suppletoria non pollet. — πίομαι Theogn. 962, πίομαι Theogn. 1129, πίεται Jo. 2,10; cf. W. Schulze p. 357, 359. — ἶσος Sem. 7,36, As. 1, ἶσον Sol. 24,1 (= Theogn. 719), Theogn. 82, 106, 544, Jo. 8,4, Hippon (?) 2. ἴσως Theogn. 224, 271, ἰσομοιρίαν Sol. 34,9 (Arist. Α Π XII): ἴσος Theog. 678. ἴσου Eurip. 1,2, quae vox, lesbiace ἴσσος, ex antiquiore stirpe ϜισϜο = sscrt. 'vishu' nata est. cf. W. Schulze, 88, 142, Hoffmann ion. dial. 372.

1) ω ap. Boeotos, Homer., Hesiod., Pindarum, Theocritum, tragicos.

2) Litterae o gravissimae productiones tres inveniuntur: ἀρχόμενος οὐδ' Theogn. 2 (cod. Venet. Marc. γ'οὐδ'; cf. Hartel, Wiener stud. I 2), quae productio satis fulcri habet et forma vocabuli paeonica — ◡ ◡ ◡ (cf. Hartel H. St. I [2] 116: Knös de digam. hom. 351; W. Schulze p 8) et caesura pentametri; εὔβουλος εἶλεν ⊥ — ⊥ — ⊥ Theogn. 329 (Bergk. καθέλεν scrips.), ubi difficultas expeditur nobis in sententiam G. Meyeri (gr. gr. [3] § 478 adn.) euntibus, qui docet εἶλον e stirpe antiquiore Ϝελ natam esse collata radice 'var vrnote' significatione 'deligendi, capiendi, praeferendi', ita ut propter digammum eiectum productum sit; πόρνος ἐπαγαλλόμενος — ⊥ ◡ ◡ ⊥ ◡ ◡ — Crat. 7,4 (scrips. Bergk. probabiliter Hiller-Crusius πόρνης tenet) ubi metro labanti incisio semiquinaria subvenit. — Postremo vocalis ε productio importunior extat Simon. C. 107,9: τοδὲ γέρας, quae dubiae paradosi tribuenda est (v. Bergkium et Kaibelii de hoc poemate dubitationes).

vocalem η quae εὑρίσκεται . . ἁπλῶς ἐν μέσῳ λέξεως κοινή . . . ὡς καὶ . . ἥρωες Tyrt. 17[1]) breviavit in Θρῆϊξ C 48:

εἰς Θάσον φ . . .[2]) Θρέϊξιν[3]) δῶρ' ἔχων ἀκήρατον

et in ἠχήεις:[4])

ἐνάλιον καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα

74,8, ubi vulgo ἠχήεντα (Fick ἠχέηντα) legitur. cum hoc correptionis genere magnam similitudinem habet Sem. Am. 7,57 χαιτέεσσ' ubi B χαιτήεσσ' Aeliani codd. χαιτήεσσ' (Fick et Hoffmann χαιτέησσ') et Tyrt. 4,2 τελέεντ' ἔπεα. num etiam Tyrt. 12,12, Mimn. 14,9, Simonid. 136,3 correpto η legendum sit δηΐων, quem ad modum Nauck Mél. IV 127 et Ludwich Arist. h. t. II 294 de B 415 δηΐοιο, B 544 δηΐων, Ι 347 δήιον all. falso (cf. W. Schulze p 86, qui ap. Homerum e. g. δάϝιον πῦρ scribi iubet) iudicaverunt, mihi valde dubium est, cum praeferam ι litteram apud elegiacos non tamquam vocalem iusto pondere sonantem sed quasi semivocalem pronuntiare δηίων = δηjων (nisi forte totum ι in pronuntiatione opprimi mavis). neque adversantur δήϊον 7 ◡ 8 Sol. tetram. 34,2, vel δηΐῳ 4 ◡ ◡ Tyrt. 11,18 δαΐῳ – ◡ ◡ Sim. 144,4 nec δουλήϊην – 7 ◡ 8 Anacr. tetram. 114,2. sed confirmatur haec sententia voce Ἰόλαος, quae nisi primam litteram semisonantem enuntias trimetro hymni fr. 119 accommodare nequis.[5])

---

[1]) Hephaest. schol. A p 108 W. ἡρῶος ζ 303, exempla vocalis ω in hac voce correptae collegit G. Meyer [3] pag. 201 adn. et pag. 214, quibus addas γῆς ἀπὸ πατρῴης in fine pentametri. C. J. A. I. 477,1 (s. VI a. C.), Meisterhans p. 10.

[2]) F. Leo (de Horatio et Archilocho p. 5) φυγάς coniecit.

[3]) ΘΡΗΙΞΙΝ in lapide; sed etiam in frg. 32 Θρέϊξ restitui posse Hillerus de Gaertringen monet.

[4]) cf. ad hanc vocem Eur. Her. 995 penes Elmsleium, G. Hermann de metr. p 118, el. d. m. p 86 ἠχέοντα s. ἠχόεντα suspicatus est.

[5]) In vocabulo ἵλᾰος litteram α breviatam etiam post Hoffmanni disputationem tenere malim: ἵλᾰος γενοῦ κτλ _ ◡ _ ◡ _ fr. 75,2. Seidler ἵλεως coniecit (cf. G. Meyer [3] § 138). nam raro in usu apud iones antiquiores fuisse tales formas docent nos similes velut Ἰόλᾱος 119, Χαρίλᾱε 79,1 quod nomen vel Herodotus Χαρίλεως dicit (Hoffmann p. 516!). λᾱός: Call. 1,18, Tyrt. 11,13. 12, 24, (Hoffmann Callino et Tyrtaeo ληός affert p. 306), Xen. 2,15, Theogn. 53, 776, 781 (ληός Hipp. 88!) illud ipsum ἵλᾰος Theogn. 782. His duo tantum loci obstant καρδίης πλέως Archil. tetr. 58,4,

Vocalis ω correptionem habes propter dialectum in vocabulo ζοός,[1]) quod a librariis fere ubique etiam metro obstante in ζωός mutatum est:

γίγνεται˙ χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν 63,2

(ubi vulgo ζωοῦ, sed recte a Porsono emendatum). similiter vulgo Semon. Am. 1,17 ζώειν et Herond. 1,4 ζωῆς legitur, quamquam metrum ζόειν et ζόης postulat, quod optimo iure omnes editores in contextum receperunt (Fick-Hoffmann ζόην pro ζόειν). itaque correpta tantum forma quam illi loci tuentur, cum metrum productionem respuat, iambographi usi sunt. et ipse Herodotus ζόη pro ζωή scripsit. quodsi Hermannus (de metr. p 118 Orph. 721) pro certo habet correptionem nullam esse in eo versu, errore captus est.

Iam autem cognoscimus librarios etiam poëtarum tragicorum vocem ζόη ubique metro ipso repugnante ζωή rescripsisse (Dindorf lex. Sophocl. p. 209) qua de causa ii tres versus simul argumento sunt non recte Hermannum (Grotium secutum) tertium versum eiusdem fr. 63 ita corrigere voluisse (de metr. p. 118):

ζώοι ανθρωπών καχιστα τῴ θανοντι γίνεται,

cum abhorreat a ratione poëtae nostri paenultimam producere. plane vero malim Porsoni

οἱ ζοοί˙ κάκιστα δ'αὐτῷ (αἰεί Hiller-Crusius) τῷ θανόντι γίγνεται.

Diphthongi si corripiuntur in mediis vocabulis,[2])

λαγώς Hippon. 36,1 quibus Rennerus (stud. I. 219) πλέος, λαγούς genuina habet. iam cum paenultimam huius vocis producte dici testetur Choeroboscus (B. A. 1383 quocum conferas A 583 ἵλᾱος, Hes. E κ H 338 ἵλᾱον, Theocr. V. 18 alios. neglexerunt productionem: I 639 σὺ δ'ἵλᾰον ἔνθεο θυμόν. T 178 ἵλᾰος ἔστω. Pindarus Ol. III. 34, ἵλᾰος ἀντιθέοισιν, P XII. 4 ἵλᾰος ἀθανάτων. Theocrit XXVII. 15 ἵλᾰος Ἄρτεμις εἴη, Sophocles OC 1480, Aristophanes, Callimachus in Dian. 129 ἵλᾰος all., cf. Thesaur. vol. IV. p 579), scripturam ἵλαος genuinam habeo.

[1]) de quo vide Thes. IV p 55, Krüger Di. § 2, 6, 4. § 22, 10, 3. Brugmann MU 1,8 (Reisig, enarratio Oedipi Colonei p CLI) Hoffmann, ion. dial. 281, 510, 524.

[2]) De huius modi correptione disseruit G. Meyer [3] griech. gr. §§ 154, 155, 157 quem de mediis vocabulis sequor, haud plane probo de correptione, quae in extremis vocabulis fit ('hiatus debilis 'quae vocatur) post Joannis Lucae disputata (stud. theognid. 1893, pag. 47—50), qui argumentum grave contra Hartelii (h. st. III 41) sententiam mihi videtur protulisse.

secundum elementum ι vel υ consonantis vice fungi inter omnes fere viros doctos nunc constat, velut

1. αι = αj: γεραιούς Tyrt. 10,20 quocum conferas δικαίαν ◡ ◡ — in epigrammate s. III a. Chr. apud Kaibelium 95,4.

2. οι = οj: τοιούτοις Semon. Am. 7,70, τοιῷδε Ps.-Theogn. 928, καταγλοιοῦ Semon. Am. 8, ἀδοιάστως Anacr. 95, ποιεῖν Cleobulinae 7,1, ἐποίησεν Simon. C. 157,3, ποιήσας frag. adesp. 11 B, ἐξεποίησ' in epigr. s. V (Kaibel 759,3).

3. ευ = εụ: θηρεύει Hippon. 22 A, εὔωνον Hipp. 22 B, λεύειν Hipp. 22 C (Choerobosci in Hephaestionis enchiridion commentarium ed. Hoerschelmann; in Anecd. var. gr. ed. Studemund. Berol. 1886 p. 45). sensim in nonnullis vocabulis illius secundi elementi vis adeo imminuitur, ut plane exstinguatur et abiectis ι vel υ prima sola vocalis superstes sit. ita evanuit ι:

ει diphthongi: κέαται Archil. 169 — κείαται ⏊ ◡ ◡ Mimn. 11,6, πλέος 58,4 tetram., πλέον Semon. Amorg. 1,10 trim. Sol. 32.4 tetram. — πλεῖον Sem. Am. 2,2, πλείονα Theogn. 702, πλείω Theog. 907.

Haec hactenus. sequitur ut

§ 3.

de hiatu

pauca disseramus.

Hiatus sive concursus vocalium qui fit, si 'duae partes orationis ita coëunt, ut altera in vocalem desinat et altera incipiat a vocali'[1]) in 25 hexametris Archilochi octiens (1,1. 2,1. 3,1. 3. 5. 6,1. 9,9. 13,1.),

in 21 pentametris quinquiens (3,2. 6,4 bis. 9,2. 17,2),

in 50 trimetris bis (27,2. 29,2),

in 69 tetrametris quater (54,2. 70,3. 74,9. 77,1),

in 67 versibus iambicis et dactylicis epodorum ter (84,3, 90, 97,1) in ceteris vv. iambicis sive trochaicis ἐξ ἀδήλων εἰδῶν semel (140) invenitur.[2]) simulque hiatum solum legitimum admissum esse intellegemus.

---

1) Mar. Victorin p 66 (Keilii).

2) Etiam fr. 15, 17—19 quorum „admodum dubia auctoritas" est (Bergk), praetermittere nolui. Archilocho vindicantur a Paulo Deutickio

I.

Primo enim hiatus legitimus ante vocabula, quorum ex initio consona aliqua (vel digammum vel alia spirans l.) antiquitus plene sonans eiecta est, quae ne in epico quidem sermone adici solebat, id quod primus Bentleius comprobavit.[1]) itaque hiatus fucosus, quem dicam, ab Archilocho, qui huius generis rationem homericam imitatus est,[2]) amotus videtur in his versibus

εἰμὶ δ'ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος 1,1
ὡς Διωνύσου ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος 77,1

ubi Athenaei codex Marcianus Διονύσοιο exhibet, quod si quis tenere voluerit, duobus argumentis uti poterit. aut ο finale semisonans esse (G. Meyer ² § 152) — quod in extrema voce ut credam adduci non possum — aut ι semivocalis vice fungi Διωνύσοιο ἄνακτος = Διωνύσοjο ⏑ ⏊ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏓ quemadmodum Hartel h. st. III 9 Αἰόλοιο κλυτὰ δώματα κ 60 restituere voluit (G. Meyer ³ § 154).[3]) sed ne ita quidem, cum ne paululum quidem veri simile in hac coniectura perspiciam, mihi persuadetur obsoletam terminationem — οιο, quae neque unquam in sermone vivo neque inde ab Homeridarum aetate nisi in formulis et certis hexametri (— non pentametri —!) pedibus usurpata est (G. Meyer ³ § 344 „οιο bei Homer ent-

(Archilocho Pario quid in graecis litteris sit tribuendum, p. 20: „tria tantum eius epigrammata fr 17—19 servata esse magnopere dolemus") et a Vittorio Graziadei (Archiloco, studiato nei suoi frammenti, in annalibus qui inscr. Rivista di Filologia classica p 473, 495 sqq.)

[1]) De Ϝ ap. elegiacos v. Hartel III. 83.

[2]) Sermonem Archilochi cum homerico satis congruere Deutickius in dissertatione, quam attuli (p. 16 sqq.) compluribus exemplis illustrat. — De veterum epicorum carminium studio Archilochi amplius disseruit Otto Laeger (de veterum epicorum studio in Archilochi, Simonidis, Solonis, Hipponactis reliquiis conspicuo) et sententiam Deutickii multo magis confirmavit. — Neque hac de causa minime Archilochus a Longino philosopho (de sublim. 13,3) ὁμηρικώτατος, a Dione Chrysostomo (oratt. 55,6 p. 284 R) Ὁμήρου ζηλωτής nominatur.

[3]) Alia de causa Otto Laeger p. 37 Διωνύσοιο ἄνακτος tuetur ex similitudine epitheti cum hymn. 34,5 cui locutioni dactylus in III. tetrametri troch. pede obstat. sed in tetrametro Archilochum dactylo usum esse Hermannus ipse negat (de metr. p. 118).

schiedene antiquität". A. Ludwich A. h. t. II 121, 380), in iambis vel tetrametris admissam esse, e quibus magis quam aliunde genus vivae in poësi vocis cognoscitur. neque mihi W. Schulze (qu. ep. 101 c. adn.) persuasit Bergkii coniecturam commendans Διωνύσοι' ἄνακτος, cui Fick, Hoffmann, Kaibel assentiuntur, cum genetivos in οιο (αο εω) terminatos a trimetris et tetrametris prorsus prohiberi velim.[1])

Quibus disputatis Διωνύσοιο corruptelam habendam et in Hermanni coniectura

Διωνύσου ἄνακτος

quam et Hiller-Crusius (1897) tenent adquiescendum esse demonstrasse mihi videor.

Διωνύσοιο ἄνακτος Simon. C. 172,3. τε ἀνάκτων Jo. 1,3, alia ap. Rennerum p. 148, Kühner-Blass, gr. gr. I [3] 197.

οἱ (cf. Hoffmanni sagacem explanationem ion. dial. 558): ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, ἡ δέ οἱ κόμη 29,2, et in eadem sede versus: ἡ δέ οἱ σάθη 97,1, exempla a Rennero collecta (p. 149) sunt, quibus demas Mimnerm. 12,9.

Ut repetam: vi digammi (ut ita breviter dicam, at cf. Hoffmanni de ἡ δέ οἱ disputata) excusatur hiatus in Archilochi reliquiis quater[2]) et ita, ut

1. longa vocalis vel diphthongus, qua vox finitur, in arsi producta servetur (semel),
2. hiatus in thesi post breves vocales prohibeatur (ter.).

At non iam breves syllabae in consonam exeuntes huius litterae vi in arsi (ap. Homerum 359^iens^) aut thesi (Hartel h. st. III 72 sqq.) producuntur neque longa vocalis sive diph-

---

[1]) Attamen, num Hermannus (orphic. 721 sqq., epit. doctr. metr. § 81) et Mommsenius (adnot. crit. ad Pind. p. 161) recte exposuerint illarum terminationum (αο, οιο, εω) ultimam non licere elidi nisi in Pindari epiniciis, mihi post Schulzii disputationem valde dubium videtur, quamquam ad Hermanni regulam iudicia diriguntur ab J. G. Renner (Curt. stud. I. 1,208), L. Müller, metr. d. gr. u. r. p 50, W. Christ (metr. d. gr. u. r. p 35 § 47), Rud. Westph. et Hug. Gleditsch (allg. th. d. gr. m.[3] p 121).

[1]) De digammi vestigiis exempla, quae ceteri poëtae elegiaci et iambici produnt, collecta sunt ab J. H. Henrico Schmidt „griech. metrik" p. 178 sqq. J. G. Renner, Curt. stud. I 1,145, 147 sqq., Hoffmann, ion dial. p. 556 sqq.

thongus, in quam vox desinit, in thesi producta obtinetur (ap. Homerum 164 iens). praeterea illis quattuor exemplis ex adverso posita sunt undeviginti exempla digammi neglecti. noviens enim elisio vocalis praecedentis admittitur:

ἄγρει δ'οἶνον ἐρυθρόν 4,3.
κλῦθ' ἄναξ 75,1 (libri κλῦθι).
χαῖρ' ἄναξ 119 (plerique libri χαῖρε; sed incerta omnis horum verborum memoria).
σὺ δ'ἔργ' ἐπ ἀνθρώπων ὁρᾷς 88,2.
ὑφ' ἡδονῆς σαλευμένη κορώνη 102 (G. Meyer [3] § 247).
δ'ἡδύ 74,9. (?).
πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ 118 (dubia fide!).
μετ' ἀστῶν 63,1.
κατ' οἶκον 33.

Deinde nusquam breves syllabae in consonam exeuntes producuntur, sed earum correptio noviens remansit:

κρύπτωμεν δ'ἀνιηρὰ Ποσειδάωνὸς ἄνακτὸς[1]) 10.
οὐδέ τὶς ἀστῶν 9,1.
κορωνὸς, ἔργων 39,2.
ἕωθὲν ἕκαστος ἔπινεν 83.
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσὶν ἕκητι 84,2.
μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο 66,5.
φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι 98.
ταῦτ' ἐθέλοιμ' ἂν ἰδεῖν A 12.
χρυσὸν · οἰκείῳ δὲ κέρδει ξῦν' ἐποίησαν κακά C 48/9 (= Fr. Leo, d. H. et A. p 5).

Tum semel correptio diphthongi ante vocem digammo antiquitus instructam admittitur:

ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον 3,3.

Iam hiatus fucosus extat fr. 119:

αὐτός τε καὶ 'Ιόλαος αἰχμητὰ δύο. at non de digammo cogito. quamquam enim hoc nomen apud Pindarum quater digammatum extat,[2]) Archilocho tamen, apud quem vestigia illius spirantis l. non

---

[1]) Sic. restituerunt Liebel et Schneider.

[2]) Bergk ad. P. IX. 79 „Pindarus", inquit, „scripserat Ϝιόλαον vel ϜιόλαϜον, quem admodum in vasculo Aeginetico (Mon. Inst. Arch. III. tab. 46), ϜΙΟΛΑϜΟΜ legitur". ϜΙΟΛΕΟΣ etiam in alio vasculo inventum

nisi in formulis epicis idque raro deprehenduntur, ut ratio consonae vivae, ut ita breviter dicam, et extinctae sit 4 : 19, talem licentiam obtrudere non licet. omnium autem minimam probabilitatem habet κἰόλαος, quod Elmsleius et Rossbachius olim scripserunt, cum καί rarissime (in omnibus scriptoribus graecis quater tantum, cf. § 6 huius commentationis) cum ι per crasin coalescat, nec magis placet κᾀιόλῃος Fickii. lenissime vero omnis difficultas sanatur dummodo primam litteram ut semivocalem eloquaris Ἰόλαος = jόλαος (cf. § 2 V p. 31), quem ad modum in hexametro ap. Paus. V 1 Ἰάσων et Arist. equ. 407 Ἰουλίου legitur, unde trimeter integer:

αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ δύο
_ 1 ◡ | 2 | ◡ 3 ◡ | 4 _ 5 | ◡ ⏓

(sed incerta omnis horum verborum memoria!).

Idem fortasse iudices de

κλῦθι (sic omnes libri) ἄναξ fr. 75,1

χαῖρε ἄναξ 119,2 quod omnes codd. prodiderunt, et per synalipham κλῦθι ἄναξ et χαῖρε ἄναξ legas. sed cum nec libri nec lapides (Meisterhans [2] § 23) in hac re mediocrem constantiam promant, tale quid praecipere mihi periculosum (ne dicam temerarium) videtur, quamquam sine dubio G. Meyer [3] pag. 225 verum vidit.

II.

Secundo hiatus in versibus cuiusvis generis admittitur, si ultima vocalis prioris vocabuli elisa est,[1]) ut

γαῖ' ὑπένερθεν ἔχεις 17,2 in altero hemistichio pentametri.
δι' ὀστέων 84,3 dimetr. iamb.
καὶ φρονεῦσι τοῖ'. ὁκοίοις 70,3 tetram.

neque a caesuris arcetur:

σήμαινε καί σφεας ὄλλυ' | ὥσπερ ὀλλύεις 27,2
πόντος, ἀμφὶ δ'ἄκρα Γυραῖ' | ὀρθὸν ἵσταται νέφος 54,2,

ubi Bergk Γυρέων, sed Γυραῖ' ex accuratissima collatione codicis oxoniensis, qui γῦραὶ exhibet, recte restituit A. Ludwich

---

est, quod describitur in 'Gerhard. annal. inst'. III p. 152, et Ϝιόλεως C. J. (ed. Boekh) IV 7559.

1) ὅτε συγκρουσμὸς καὶ συνέχειά ἐστι συναλοιφῆς γινομένης (Hesphaest. schol. p. 101 W.)

A. h. t. II 653 (Hiller et Crusius AL 1897 Γυρέων retinuerunt, quod miror). in media pentametri

μηδὲ θύραζε κέλευ' | οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι Euen. ap. Theogn. 468.

III.

Tertio hiatus legitimus est, si longa vocalis aut diphthongus finalis ante vocalem initialem in thesi dactyli corripitur,[1]) quod maxime diphthongis αι, οι, ει, ου rarius longis vocalibus η, ω et diphthongis ῃ, ῳ accidere solet:

ῥόπτρῳ[1] ἐρειδόμενον 90.
δεσπόται[1] Εὐβοίης 3,5 hex.
τέρψεται[4] οὐδὲ πόλις 9,2 pent.
κτήσομαι[4] οὐ κακίω 6,4 pent.
τανύσσεται[4] οὐδὲ θαμεῖαι 3,1 hex.
ἥσομαι[4] οὔτε κάκιον 13,1 hex.
ἔσσεται[5] ἔργον 3,3 hex.

Saepe etiam interpunctione mitigatur, quae accedit, vel ut schol. ad Hephaestionem (p. 100 W) verbis utar ὅτε στιγμὴ ἐπιφέρεται αὐτῇ τῇ μακρᾷ:

ἐρρέτω[1] · ἐξαῦτις 6,4 pent.
σφενδόναι[1], εὖτ'ἂν δή 3,2 pent.[2])
μεμαγμένη[4], ἐν δορὶ δ'οἶνος 2,1 hex.
ἀγάλλεται[4], ἥν παρὰ θάμνῳ 6,1.
ἐπαμείψεται[4] · ἀλλὰ τάχιστα 9,9.

E numeris, quos superscripsi, elucet, qua in sede versus huius modi correptio licita sit: in diaeresi trochaica[3]) primo pedi soli eique rarissime conceditur et hexametri et utriusque pentametri partis.

Quod quidem hexametri ita compositi, velut

[1]) „Vocalis ante vocalem corripitur." Hephaest. schol. A. p 98 W = Γεωργίου τοῦ Χοιροβόσκου Ἐξήγησις εἰς τὸ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον ed. Hoerschelmann (in anecd. var. gr. ed. Studemund 1886 p. 39,9): εἰ γὰρ λήγει (sc. μακρὰ συλλαβή) εἰς φωνῆεν καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, κοινὴ γίνεται.

[2]) Heph. schol. p. 101 W.: ἐὰν αὐτῇ περισπωμένη ἐπιφέρεται quae lex iam dudum iure a viris doctis explosa est.

[3]) De hiatu trochaico primum scr. Kaibel (ind. lect. gryph. 1885); elegiacos perscrutatus est omnes Georgius Wentzel, 'de duobus locis Callimacheis'.

Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Sol. 28

Φοίβου ἀκούσαντες Tyrt. 4,1,

in Archilochi reliquiis exemplum nullum extat, profecto casui tribuas; sed sententiae meae prorsus respondet illa penthemimeres dactylica:

ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον 90,

quacum conferas

ἥσθαι, ἀτὰρ πόλεμος Callin. 1,4 pent.

Μοῖραι ἐπικλώσωσ' Callin. 1,9 pent.

δείξει ἀληθείης Sol. 10,2 pent.

χώρου ἀφ' Ἑσπερίδων Mimn. 12,8 pent.

quae sunt exempla hiatus trochaici omnia ex elegiacis antiquioribus sumpta. In diaeresi dactylica pedi primo sive hexametri (3,5) sive utriusque pentametri hemistichii (3,2. 6,4; 9,2. 6,4) et quarto hexametri (3,1. 13,1. 2,1. 6,1. 9,9) et rarius quinto hexametri (3,3) conceditur. at nunquam, etsi omnes elegiacos perlustraveris, talem vocalem longam vel diphthongum in thesi productam invenies. nam Theogn. 288 σῶσαι οἱ, cui medela ad id tempus reperta non est, indoctae veterum librariorum neglegentiae debetur.[1])

IV.

Quarto etiam caesurae vis et arseos ad hiatum defendendum sufficit. sed ubi primum eius exempla ad unum omnia ex Theognide et posterioribus sumpta esse animadverteris, Archilocho, qui tale quid prorsus fugit, et antiquioribus elegantiae te daturum credo. fragmenta quae extant celeriter percurrens enotavi mihi haec:

πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοί, ‖ ἀγαθοὶ δὲ πένονται Sol. 15,1 (= Theog. 314) in caesura semiseptenaria.

ταῦτ' ἐσορῶν κραδίῃ ‖ εὖ πείσομαι incisione semiquinaria Theogn. 977, ubi rectius in Mutinensi libro κραδίην legitur.

[1]) De hiatus debilis, quem vocant, usu ap. Homerum et omnes elegiacos graecos summa cum diligentia egit Lucas, st. theogn. 1893 p. 45—70, et omnia absolvit, sed repugno viro doctissimo, de raritate hiatus trochaici ap. elegiacos antiquiores (p. 60) quam 'mero casui' tribuere vult; v. infra quae de hexametro disputavi. — de τοι cf. J. La Roche, metr. exc. z. Hom. II p. 7—9 (in 'stud. Vindob.' 1896).

κεῖσαι δ'εὐρυχόρῳ[3] | ἐν πατρίδι incisione semiquinaria (Plat.) 7,5, cuius hiatus asperitati vel eo venia parata est, quod iota dativi non plane obfuscatum est (G. Meyer[3] § 117). eodem modo excusatur θαλερῷ[4] | ἐπτύξατο (ἐπτήξατο A — ἐπήξατο C: corr. Casaub. ἐπορέξατο Lobeckius) πήγει

Jo. 1,5 in caesura semiseptenaria incisioni semiquinariae adiuncta.

κεφαλῇ[4] | ἰθεῖα πέφυκεν in caesura semiseptenariae semiquinariae adiuncta. Th. 535.

σεῦ | οὐ τυγχάνω αἰδοῦς[4] semiseptenariâ Th. 253 (Bergk. adnotat: οὐ mihi videtur subditicium, poëta φίλε opinor scripserat. — Lucas cum Cobeto σεῦ νῦν legit.).

Etiam pentametri in arsi hiatus, sed raro, admittitur: σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ Theogn. 1052 ubi Bergk. monet, iota dativi notam non plane obmutuisse; sed verborum ordo improbabilis. καὶ βιότοῦ[5] ὀλίγος Simon. C. 85, 12 (Bergk. et H.-Crusius coniecturam Stephani βιότοι' receperunt).

κουριδίῃ[5] ἀλόχῳ Th. 1126 falso coniecit Bergk.

V.

Iustus hiatus apud Archilochum in iis tantum vocibus fit, quarum syllaba finalis elisionem non nisi raro admittit. sed quandoquidem talis concursus vocalium semper summae offensioni fuit, si illae vocalis in thesi collocatae erant, laudi omnibus elegiacis tribuatur, quod tali licentiae non indulserunt. atque etiam a thesi trochaica Archilochus eiusmodi hiatum exclusisse putandus est, cave enim utaris exemplo incertissimo, ἡδὺ ἦν 74,9.

a) hiatus in υ vocali:

[φίλτερ̣ ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ'ἡδὺ ἦν ὄρος 74,9 (locus ab aliis aliter temptatus, v. Bergkium, Hillerum, Crusium, Hoffmannum)].

b) Similiter ι vocalis elisioni refragatur (quod quidem ex Archilochi paucis fragmentis non probatur.

1. περί:

ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον Tyrt. 10,2 (homerice).

2. dativi singularis olim naturâ longi (Hartel h. st. I[2] 58):[1])

[1]) Raro (noviens deciens) ap. Homerum tale iota tollitur, La Roche h. u. p. 126, ap. atticos tolli omnino negat Nauck, Soph. OC 1436 Trach. 675.

χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι, | ἧτε μοι αἰεί Crat. 1,3. Anacr. 112,1 Bergkius litterarum vestigia premens sic restituit Τέλλιδι ἱμερόεντα κτλ sed tamen, cum mihi displiceat eiusdem vocalis repetitio, Reiskii Τελλίᾳ praeopto (ita et Hiller-Crusius).

Inde scripturae varietati Archil. 2,1, quam Synesius sic protulit:

ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ οἶνος (ap. Athen. recte δ'οἶνος)

species sola veri affertur.

3. ἐπόμνυθι:

μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι. | οὐ γὰρ ἀνυστόν Theogn. 1195 ubi fortasse est qui ex tomes bucolicae vi excusationis causam ducat.[1])

c) atque etiam o vocalem poëtae gravantur elidere in imperativi clausula — εο:[2])

ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρί Theog. 1351 (si integra haec).

VI.

At omnino omnes poetae hiatum ab incisione pentametri tetrametri trimetri prohibuerunt.

Ceterum in finibus versuum hiatus et syllaba anceps admittuntur non modo in metris κατὰ στίχον repetitis sed etiam in epodis,[3]) quae binos versus impares habent (Mar. Victorin p. 76 K, Hephaestion p. 71 W: ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται),

a) μέλει — οὐδ' 25 } trimetr.
κόμη — ὤμους 29
καταυανεῖ — ὀξύς 61
χυχώμενε — ἀνα . . . 66 } tetram.
ὀδύρεο — ἀλλά 66
γουνουμένῳ — ἵλαος 75
μέθυ — οὔτε 78
Πεισιστράτου — ἄνδρας C 46

[1]) cf. Christ, metr. [2] § 214 p. 179.
[2]) v. Bergkii adno. ad Theogn. 1351.
[3]) Christ. metr. [2] § 418 et pag. 616.

b) ὅδε dim. iamb. — ὡς trim. iamb. 86 σάθη trim. iamb. — ὡσεί dim. iamb. 97	συστημ. ἐξ ὁμοίων.
συνάγῃ — ἐν 3 μέλεα — Ἥφαιστος 12 θάμνῳ — ἔντος 6 ἐκείνῃ — ἐρρέτω 6	eleg.
Κηρυκίδη trim. — ἀχνυμένη penthemim. dactyl. 89 ἠθροΐζετο trim. — ἐν penth. dact. 104 πόθῳ dim. iamb. — ἄψυχος hexap. dact. 84 ἀκρασίῃι penth. dact. — ἄκρον trim. A 10	epod.

neque interesse videtur post priorem (5iens: 97, 6, 6, 89, 104) an post alterum versum (5iens: 86, 3, 12, 84 A 10) hiet.

Quae cum ita sint, primum videmus in fine uniuscunque versus (etiam dimetri iambici: cf. Christ. [2] pag. 354 § 414) ab Archilocho et hiatum et syllabam ancipitem admissa esse;[1]) deinde quod Christius metr. [2] p. 41 dubium reliquit nunc certo constat: Archilochum et omnes elegiacos et iambographos concursum earundem vocalium prorsus defugisse. proinde cave ne Hermanno auctore (de metr. p. 81) in eiusdem vocalis repetitione hiatum nihil duri habere opineris, praesertim cum etiam exempla ex Homeri carminibus sumpta[2]) pauca sint.

Quoniam hiatus saepissime ν̄ ἐφελκυστικῷ removetur, placet ut disseram

§ 4.

de ν̄ paragogico.[3])

I. Littera ν paragogica in versuum exitu admittitur

a) ubi versus subsequens a vocali incipit ter:

9,5 hex. (κακοῖσιν), 78,4 tetram. (παρήγαγεν), 83 (in fine primi coli ἔπινεν, simul interpunctio gravior).

---

[1]) Mar. Victorin: scias autem in ommi metro novissimam syllabam ἀδιάφορον id est indifferentem esse.

[2]) Geppert, z. f. gymn. XIX. 896.

[3]) Exclusi ab hac quaestione voces in — θεν exeuntes (κατόπισθεν 81 ὑπένερθεν 17,2, ἀπόπροθεν 25,4, ἔωθεν 83 et σφιν 74,8, 125 et ἄμμιν.

b) ubi maior interpunctio est 5^{iens}:

16 hex. (δίδωσιν.), 64 tetram. (ἀνδράσιν.), 70,3 tetram. (ἔργμασιν.), 83 ithyphall. (βακχίῃσιν.), 138 iamb. (ἀπέθρισεν.).

c) post leviorem interpunctionem, ubi in fine comma positum est bis:

59,1 tetram. (ποσίν, ad separandum relativum enuntiatum), 103_2 trim. cat. epod. (ἔχευεν, ante additamentum participii).

d) nulla pausa adhibita rarissime semel:

11,1 hex. (πελάγεσσιν).

Casu videtur accidisse, quod nullus trimetri vel pentametri exitus littera ν paragogica adornatus est velut in trimetris Semon. 1,23. 7,5. 14,1. 16,1. 21.

II. In mediis versibus duplici modo adhibetur

a) ad hiatum prohibendum 13^{iens}:

ter in hexametris et pentametris 9,4. 12,2 (bis),
quinquiens in trimetris 21,2. 25,4. 84,2. 97,3. 125,
quater in tetrametris 66,3. 6. 70,3. 74,1,
semel in penthem. dactyl. B 4.

b) ad positionem **in arsi** efficiendam 7^{iens}:

semel in tertia arsi pentametri 7 (δυσμενέσ^{3}ιν),
semel in prima trimetri arsi B 5,
quinquiens in tetrametrorum
secunda arsi, semel: 74,6 (ἀνδράσ^{2}ιν),
tertia arsi, bis: 56,2 (ὀρθοῦσ^{3}ιν),
66,6 (χαρτοῖσ^{3}ιν),
sexta arsi, bis: 54,1 (κύμασ^{6}ιν),
66,1 (κήδεσ^{6}ιν),
nunquam in arsibus hexametrorum, quod paucitati reliquiarum tribuas.

c) ad positionem **in thesi** dactyli efficiendam: nusquam.

Quae ex ceteris elegiographis editionis Bergkianae, quos omnes perlustravi, memoratu digna videntur, hic adiungo.[1])

---

[1]) De ν paragogico in fine pentametri cf. A. Langen, de dist. gr. eleg. 1868 p. 31.

Illorum praeter Archilochum elegiacorum in hexametris syllaba brevis in arsi posita ν paragogico addito
producitur 24iens
pentametris 32iens
in universum 56iens;
syllaba brevis in thesi posita producitur 7iens.

III. Ac primum dico de hexametris.

a) Syllaba producta posita est in arsi II. pedis 10iens:
Call. 1,8 δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ...
Mim. 12,3 ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ . . .
Theogn. 75 παύροισιν πίσυνος | μέγαλ' ἀνδράσιν . . .
87 μή μ'ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ'ἔχε . . .
209 οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ . . .
747 τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν . . .
779 παιᾶσίν τε χορῶν | ἰαχῇσί τε . . .
Sim. C. 91 μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριακοσίαις . . .
175 οὐκ ἔστιν μείζων | βάσανος χρόνου . . .
Crit. 2,11 τεύχουσιν· πρὸς δ'ὄμματ' ἀχλὺς . . .
e quibus 10 versibus 7 caesura trochaica tertii pedis, 3 semiquinaria (iuncta cum bucolica) exornati sunt.

b) Syllaba producta posita est in arsi III. pedis 6iens:
Tyrt. 12,19 θαρσύνῃ δ'ἔπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα . . .
Mim. 14, 11 ἔργον, ὅτ' αὐγῇσιν φέρετ' εἴκελος . . .
Theogn. 871 εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω . . .
Sim. C. 130,3 τὰν δ'ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον . . .
136,3 πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηΐων, . . .
Soph. 5,1 ᾠδὴν Ἡροδότῳ τεῦξεν Σοφοκλῆς . . . .

c) Syllaba producta posita est in arsi IV. pedis quater:
Theogn. 329 καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν . . .
409 οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ . . .
Sim. C. 155,7 καὶ Νεμέᾳ τρὶς ἐνίκησεν, καὶ . . . .
Euen. 2,3 χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισιν . . . .

d) Syllaba producta posita est in arsi V. pedis ter:
Sol. 27,13 ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος.
Theogn. 739 ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες.
Anacr. 109 Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις

omnes tres versus incisi sunt caesura tertii pedis trochaica, quam vox (sive voces artissime inter se cohaerentes) cuius ultima ν̄ paragogico aucta est continuo sequitur cum vocabulo proparoxytono clausulae.

e) Syllaba producta posita est in arsi VI. pedis semel:
Callin 1,8 δυσμενέσιν · θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δή.

IV. In pentametris

a) Syllaba producta posita est in arsi II. pedis 12iens:
Sol. 4,11 πλουτοῦσιν δ'ἀδικοῖς . . .
11,6 σύμπασιν δ'ὑμῖν . . . . .
13,44 ἐν νηυσὶν χρῄζων . . . .
Xenoph. 2,6 ἀστοῖσίν κ' εἴη
Theogn. 10 γήθησεν δὲ βαθὺς . . . .
20 τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει
684 ζητοῦσιν χαλεπῇ . . . . (ζητεῦσιν Hiller-Crus.)
738 ποιῶσιν, Κρονίδη, ...
828 ξανθῇσίν τε κόμαις.
1162 αἰτοῦσιν δ'ἀγαθοῖς . . . .
Anacr. 100,4 ἠνάρισεν στυγερῆς . . . .
Aristot. 4,2 ἔκτεινεν Περσῶν . . . .

b) Syllaba producta posita est in arsi III. (praeter Archil. 7 δυσμενέσιν) 18iens:
Mimn. 3,2 οὐδὲ πατὴρ παισὶν . . .
Sol. 13,48 λατρεύει, τοῖσιν . . . .
Xenoph. 1,4 κρατὴρ δ'ἕστηκεν . . . .
2,10 εἴτε καὶ ἵπποισιν, ...
Theogn. 58 νῦν δειλοί · τίς κεν . . .
66 ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν . . . .
72 καὶ μακρὴν ποσσίν, . . .
210 τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν . . .
302 λάτρισι καὶ δμωσὶν . . .
710 ψυχὰς εἴργουσιν . . .
900 τῶν τ'ἀδίκων, μέγα κεν . . .
936 χώρης εἴκουσιν . . . .
1110 νῦν ἀγαθοί · τίς κεν . . .
1178 Κύρνε, μεγίστην κεν . . .
Anacr. 105,2 υἱός · ἐποίησεν . . .

Soph. 4,2 γυμνὸν ἐποίησεν . . .
Jo. 1,8 πρὶν δὲ σιωπῶσιν· . . .
(Emped.) 2,4 φῶτας ἀπέστρεψεν . . .

c) Syllaba producta posita est in arsi V. bis:
Callin. 1,15 μοῖρα κίχεν θανάτου
Simon C. 119,2 μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου.

V. Syllaba producta posita est **in thesi**

a) I. pedis hexametri semel:
Theogn. 163 εἰσὶν δ'οἳ βουλῇ τ'ἀγαθῇ,

b) II. pedis hexametri semel
(Theogn. 33 καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε . . . . [Musonius rectius μετὰ τῶν σύγε]).
Theogn. 601 ἔρρε, θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ . . .

c) I. pedis pentametri 5×:
As. 2 ἦλθεν κνισοκόλαξ, . . .
Xenoph. 2,8 καίκεν σῖτ' εἴη . . .
Theogn. 622 πᾶσιν δ'ἀνθρώποις . . .
980 χερσίν τε σπεύδειν . . .
Sim. C. 106,2 (recens carmen) λοῦσεν φοινίσσᾳ . . .

Primo obtutu oculis obicitur saepius in pentametris metrum ν̄ paragogico adiecto fulciri quam in hexametris, nam cum in hexametris syllaba brevis 24iens in arsi et bis in thesi producatur (= 26iens in hexametris), in pentametris 32iens in arsi et 5iens in thesi (= 37× in pentametris Archilochi loco non adnumerato) illud ν̄ finale versui succurrit; sed quod multo magis miraberis: **ex altero pentametri hemistichio id genus productiones fere remotae videntur.** Callinus solus syllabam in quinta arsi pentametri positam producere sibi concessum iudicavit

μοῖρα κίχεν θανάτου

quod exemplar posteri crebra imitatione expresserunt. qui hoc ratum esse demonstrent, loci (praeter Sim. C. 119,2) sunt hi:
Tyrt. 7,2 μοῖρα κίχοι θανάτου.
Mim. 6,6 μοῖρα κίχοι θανάτου.
Sol. 20,4 μοῖρα κίχοι θανάτου.
27,18 μοῖραν ἔχοι θανάτου.

Theogn. 340 μοῖρα κίχοι θανάτου.
820 μοῖρα λάβοι θανάτου.
(cf. et Simonid. C. 107,2 θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα.
Pindar. [O. Schroeder] Is. V 15: μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν).
Attamen diiudicare non audeo, utrum Archilochus sibi talem productionem, quae in fine prioris hemistichii semel extat (fr. 7 — δυσμενέσιν), in altero indulserit necne.[1])

Sed ut paucis perorem:

I. In **hexametris** elegiaci antiquiores syllabam brevem littera ν paragogica addita maxime in **arsi** II. (10iens) et III(6 iens) produxerunt, non admodum crebro in arsi IV. (quater) et V. (ter), rarissime (semel)) in arsi VI.

---

[1]) In penthem. dactylica B 6 charta exhibet [οὐ]δαμά κως εἶδε (!). — In Callimachi epigram. (v. W.-M.) talis productio in fine alterius hemistichii non admodum crebro (bis) reperitur:

VI. 2 Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
XXXI. 4 θηρίον οὐκ ἔλαβεν,

in quinta arsi semel:

XLVII. 2 ἐξέφυγεν δανέων,

(in fine prioris hemistichii semel: XXI, ἦρξεν, ὅδ' ἤεισεν).

Ex elegiacis recentioribus (ed Hartung 1859) unus Leonidas Tarent. quater in quinta arsi pentametri brevem vocalem ν paragogico auxit

5,4 ἐκρέμασεν πίτυος
20,2 ἐκρέμασεν Γαλατᾶν
22,4 ἀμφέχανεν θάνατος
71,6 σὺν Χάρισιν δόλιχον,

semel Agis:

2. ἐκρέμασεν καλάμοις,

semel Hermesianax colophon.:

3,60 Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ,

semel Antagoras rhod.:

1,4 τοῦδ' ἔβαλεν ποταμοῦ;

in universum igitur 7iens ap elegiacos recentiores in quinta arsi, sed crebrius in fine alterius hemistichii (Add. 3,2. 4,2. Sim. rhod. 1,6, Philetas Cous. 20, Phalaec. 3,8, Asclep. sam. 2,4. 29,6. 30,2. Posidipp. 10,4, Hedyl. 7,2, Hermesian. 3,52, Nic. 10,2, Leonid. tar. 10,6. 27,6, 8. 31,4. 69,6. 80,2, Antig. caryst. 2,2. 4 = 20iens.

II. **In petametris** elegiaci antiquiores syllabam brevem ν paragogico productam maxime in **arsi** III. (18^{iens} Archilochi loco non adnumerato) et II. (12^{iens}) collocaverunt, rarissime in arsi V.

III. **In thesi** tali productioni patet I pes (5^{iens}) pentametri, rarissime I. et II. pes hexametri (singuli loci unius Theognidis). κεν producitur in arsi II. (semel τίς δή κεν), VI. (semel ὁππότε κεν δή) hexametri, III. (quater τίς κεν bis, μέγα κεν, μεγίστην κεν) pentametri, in thesi I pedis pentametri (semel).

Bisyllaba iambica ν paragogico facta reperiuntur 3, quorum syllaba ultima collocata est in arsi III. (semel) et IV. (semel) hexametri, V. pentametri (semel);

bisyllaba spondiaca ν paragogico facta 15, quorum syllaba ultima collocata in arsi III. (ter), IV. (bis) hexametri, III. pentametri (5^{iens}), in thesi I. pedis hexametri (semel) et pentametri (quater).

Trisyllaba molossica (quibus ἐν νηυσίν, οὐκ ἔστιν similia adnumerata sunt) 22, syllaba ultima in arsi II. (6^{iens}) et III. (semel) hexametri, II. (10^{iens}) et III. (5^{iens}) pentametri.

trisyllaba anapaestica 3; syllaba ultima in arsi II. (semel), III. (semel) hexametri, V. pentametri (semel).

Voces choriambicae (quibus τοῖσδ' ἔπεσιν accedit) 4 ultimam habent in arsi II. (bis) hexametri et pentametri (bis).

Voces forma epitriti primi (◡ — — —) 7 syllabam ultimam habent in arsi IV. (semel) et V. (bis) hexametri, III. (quater) pentametri.

Vox forma pedis cyprii (◡ — ◡ ◡ —) 1 in arsi V hexametri (ἐν ἑβδομάσιν).

Arses igitur II. et III. et hexametri et pentametri omnium maxime ν paragogicum ad producendam syllabam brevem arripiunt (46^{iens} ex 56 locis!) **atque eaedem maxime ad molossum sive spondeum efficiendum** (36^{iens} ex 56 locis!).

Incisionum arridet semiquinaria versibus, qui syllabam ν paragogico auctam in arsi III. vel IV. habent (8^{iens} in 10 versibus), trochaica tertii pedis versibus, qui productionem in arsi II. et V. habent (10^{iens} in 13 versibus).

§ 5.

Elisio vel[1]) synalipha,

quae fit, quando pars orationis in vocalem finita ante vocalem sequentis vocabuli initialem eliditur[2]), occurrit nobis in hisce

I. pronominibus

a) finitis in —ᾰ:

τιν' 73. 89,1. ταῦτ' A 12.

b) finitis in —ε:

μ' 85. A 13. σ' 78,4. τῆσδ' 53. ἥδ' 73 (quo in pronomine δε encliticon confirmat significationem demonstrativam).

c) finitis in — οι:

μ' [οι] 22, vide infra.

II. nominibus et adiectivis et numeralibus.

a) finitis in — ᾰ:

1. neutr. plur.: πόλλ' 3,1. 8,2. 118.[3]) A 5. 8. ἔργ' 88,2 πώματ' 4,2.[4]), τοῖ' 70,3 (similiter οἷ' Simon C. 113,2). φίλτερ' 74,9. Γυραῖ' 54,2 (cf. § 3 II)[5]) δῶρ' C 48. ξῦν' C 49.

2. acc. sing. declinationis in consonam exeuntis: παῖδ' 48. νύκτ' 74,3. χοιράδ' 128. ἄνδρ' 124. πάντ' 124. πεπηγότ' A 7.

---

[1]) cf. Westphal u. Gleditsch, allg. theor. d. gr. m.[3] 1887 p 120.

[2]) Marii Plotii art. gramm. lib. I (pag. 448 Keilii). similiter Maxim. Victorin. de rat. metr. p. 219 K 'synaliphae haec est consuetudo, ut anterior vocalis excludatur', Mar. Victorin. VI. 66,7 K, Diomedis ars gram. I. 442, 15 Keilii; Hephaestion p. 11 W., schol. Heph. p. 119. 120. 123, Choerobosci in Hephaest. enchirid. comment p. 54 lineol 24 sqq. (= anecdota gr. ed. Studemund 1886).

Bene agit de synalipha Westphalius[3] 1887 III 1, 120 sqq, minus recte hic quidem Christius — meâ sententia — qui confudit synalipham cum synizesi (metr. d. gr. u. r. p. 33. 28,12). — praetera cf. Lobeck de apostropho.

[3]) Incerta omnium huius fr. verborum fides, cf. contra Bergkii, Useneri (altgr. versb. p. 112), Peppmülleri sententiam: Arth. Ludwich, der karer Pigres, 1900 p. 7, adnot. 2.

[4]) Figuram, qua syllaba syllabarumve quaelibet pars orationis contrahitur metro cogente, appellat Marius Victorinus p 56 K. 'apocopen'. at cf. Mar. Plot. p 452 K.

[5]) Dubito de ῥῆματ' fr. 50, ubi libri ῥήματα exhibent.

3. nom. sing. declinationis in — α vocalem exeuntis: γαῖ' 17,2.
4. πεντήκοντ' 114 (cf. Simonid. C. 147,4 πεντήκοντ' ἀνδρῶν. Xenoph. 7,1: ἑξήκοντ').

b) finitis in — ε vocativi declinationis in — ο vocalem exeuntis: θύμ'66,1. Γλαῦκ'15. Γλαῦχ'54,1.[1]) φίλ'9,6. 113 (d.f.). φίλταθ'79,2.

III. verbi formis

a) finitis in α: ἐοῦσ' 31.

b) finitis in — ε:
1. III i sg. ind. aor. act. et perf. act. ἦλθ' 74,4. οἶδ' 118 (cf. p. 49 [3]).
2. II. sing. imperat. praes. act. coniugationis in — ω exeuntis: χαῖρ' 119. cf. quae dixi § 3 I. ὄλλῠ' 27,2 ubi Bergk. ὄλλυθ' commendavit.[2])

c) finitis in — ι (vide Lobeck, Ai 801).
1. I. sg. opt.: ἐθέλοιμ' A 12.
2. III. sg. praes. act. verborum in — μι exeuntium: ἔστ' 87,1 nisi forte cum Schneiderwino ἐστὶ κεῖνος legendum est, cum Archilochus amphibrachum in tertio pede trimetri vitare videatur (semel 96,2 τράπεζαν, ubi versus non integer extat; Θεμιστά 88,3 coniecturae debetur; προβλῆτος 141 = 109 a Hiller-Crusii et ἐπί praepositione antecedente et numeris excusari potest; Ἰόλαος excusationem ex nomine proprio habet).[3])

---

[1]) κ litteram praebet cod. Ox. man. recent., cf. A. Ludwich, Arist. hom. textkr. II 653; vulgo Γλαῦχ' quod recte retin. Fick, Hiller-Cr., Hoffmann.

[2]) cf. Theogn. 1195 ἐπόμνυθι. vid. Rennerum in Curt. stud. I 2,56, 2. G. Meyer [3] §§ 496. 572. Brugmann gr. gr. [2] p. 155. 163 (§ 130).

[3]) ceterum Schneidewinus, quem sequuntur Rennerus (in Curt. stud. I 2,9) et G. Meyer (gr. gr. [3] § 434 p. 523), iniuria contendit Archilochum in iambis et trochaeis ubique breviorem formam adhibuisse. immo Archilochus pronomen κεῖνος promiscue cum formis ἐκεῖνος usurpat. bisyllabum enim κεῖνος metrum sibi repetit locis his:

ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης 3,4 pent.
εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα 12,1 pent.
ἔα Πάρον καὶ σῦκα κεῖνα καὶ θαλάσσιον βίον 51 tetr.

adice κεῖθι 132, κεῖ 170:

trisyllabum ἐκεῖνος metro fulcitur:

. . . . . ἀσπὶς ἐκείνη 6,3 (sic certo omnes libri in antiqua ipsa

3. III. pl. praes. act, κλίνουσ' 56,4 (incertum v. Bergkii adn., recte Meinekius).
4. II. sg. imperat. praes. coniugationis in — μι exeuntis. κλῦθ' 75, (hoc unum certum videtur exemplum), libri κλῦθι, vid. § 3, I. ὄλλυθ' 27,2 quod commendavit Bergk, v. supra, non necessarium itaque falsum est, cf. ὀλλύεις Archil. 27,2 (ὄμνυε in epigr. novicio apud Bergk, p. l. II pag. 378.)

d) finitis in — ο, III sg. praeter. med:
ἐτράπεθ' 9,8. εἵπετ' C 46 coni. Leo.

Hic fortasse non nullius momenti est animadvertere Nonnum eiusque imitatores elisiones illorum trium generum, quae huc usque descripsi, vocabulorum plane detrectasse, (cf. Meineke ad Moschi idyll. III. 125. A. Ludwich, beitr. z. kr. d. Nonnus v. P. p. 16).

IV. praepositionibus disyllabis:

a) finitis in α:
παρ' 32,1 (addid. Hermann, omis. codd.) κατ' 33. 43. 103,2. μετ' 63,1. δι' 84,3. 140 (dubia fide). ἀν' 89,4.

b) finitis in — ι (sed excepta περί de qua § 3 verba feci):
ἐπ' 64. 72. 74,4. 88,2. ἐφ' 70,2. 115. 131. A 13. ἀμφ' 9,4. D 50.

c) finitis in — ο.
ἀπ' 37, ὑπ' 123, ὑφ' 102 [78,3, ὑφ' ἡμῶν, plane incertum, addid. Bergk.]

V. coniunctionibus et particulis

a) finitis in α:
ἀλλ' 4,1. 36. 47. 118 (de quo fr. potissimum disceptatur et dubitatur). ἄρ' 86,2. 89,5.

---

varietate lectionis) in exitu hexametri, ubi et Homerus formam longiorem adgnoscit (La Roche h. u. p. 83 sq.) et

ἐκεῖνος . . . . B 9 (chart. Reitzenst.) initio trimetri. —

Semonides formam breviorem adgnoscit solam (7,51. 84.); in Hipponactis choliambis unum exemplum obvenit (fr. 64 Hill.-Crusii = 23 A Hoffmanni) ἐκεῖνον quod Hoerschelmann ex codicis scriptura ἐκτεῖνον restituit.

b) finitis in ε:
τ' 97,2. ὥστ' 21,1. οὔτ' 22. εὖτ' 3,2 (conferas idem εὖτ' ἂν δή in eadem sede versus Theogn. 394). 18,2. δηὖτ' 60 (dubia fide). δ' 1,1. 2,1. 2,2. 4,3. 6,3. 9,4. 9,7. 9,8. 9,9. 10 (dubia fide). 11,1. 21,1. 25,3. 32,2. 54,2. 54,3. 55. 56,3. 65. 66,2 (coni. Bergk. δ'ἔχευ). 66,2 (δ'ἀλέξευ). 66,7. 69,1. 69,2. 74,4. 74,9. 75,2. 79,2. 81. 88,2. 89,5. 91. 92. 96. 109. 126 (libri δέ). 139 (d. f.). 169. 179. A 9. 13. B 3. οὐδ 21,3. 4. 25,2 (bis). 26 (dubia fide). 58,2. 74,1. μηδ' 53. 74,7.

VI. adverbiis

a) finitis in α:
μάλ' 56,3, ἵν' 87,1.

b) finitis in ε:
οἴκαδ' 98 (similiter Sol. 4,27, Tyrt. 4,1, Euen. ap. Theogn. 476, 844.).

c) finitis in ι:
ἔθ' 74,6. οὐκέθ' 100.

Universus hic usus elidendi haud plane congruit cum homerico, potissimum quod in verborum terminationibus elisio diphthongi prorsus inaudita videtur esse neque usquam ι dativi singularis absorptum est. de ratione quae intercedat inter easdem formas elisas et non elisas haec adnotanda videntur:

1. coniunctio τε (ὥστε οὔτε μήτε) rarissime elisionem patitur, bis enim et viciens posita est vocali ε non abiecta, cf. Indicem ap. Bahntje. at quod Bergk. proposuit fr. 15 μελέτη δέ τ' ἄριστον id mihi vel propterea subditicium videtur esse, quod post primam dactyli brevitatem huius vocis ε omnino raro tollitur.[1]) (praeterea v. supra cap. I).
2. δ' duplo fere saepius quam δέ scriptum est (cf. Bahntje).
3. μ' pro μοί semel invenitur (μοί sexiens, σοί semel):

καί μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει 22.

aliud exemplum extat Hippon. 30B, quo de loco recte iudicavit H. L. Ahrens de crasi p. 4 et maxime

---

[1]) Vide quae disputavit de usu Homeri Nonni Callimachi A Ludwich, beitr. z. k. d. Nonn. p. 16 sqq.

Lobeck ad. Soph. Ai. 191 qui graecos illum dativum μοι ex crebro usu auribus inhaerentem et saepe φράσεως ἕνεκα additum, interdum brevius obscuriusque pronuntiasse censet:

τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσόν, ἀργύρου πάλμυ,

ubi Fick et Hiller-Crusius adversus librorum scripturam librorum sc. in his rebus nulla auctoritas) τί μοι οὐκ scripserunt, quam coniecturam quamquam similiter inscriptio metrica saec. III a. Chr. n. diphthongum non sublatum exhibet:

χάριτάς μοι ἀπέδωκαν ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –[1])

eodemque modo marmor Cyzicen. (Kaibel, ibid.)

οὐκ ἔφυγον δ'ἀτρεκῶς Μοιρῶν μίτον, ὅς μοι ἐπεκλώσθη

speciosam neque vero probabilem esse existimo. tueor etiam apostrophum Theogn. v. 1115, qui vulgo sic legitur

χρήματ' ἔχων πενίην μ' ὠνείδισας

sed quem Bergk. Hiller alii μοι ὀνείδισας rescripserunt. nam „idonea causa elisionis“ quam Bergk. desiderat, inde ducenda est, quod talem correptionem in incisione trochaica III pedis elegiaci evitare student, quemadmodum § 3 III demonstravi.

4. de clausula οιο iam supra § 3 dixi, unde fr. 77 Διωνύσου tenendum.

Non vero pariter omnes pedes synalipham[2]) admittunt, sed

1. in hexametro pes quartus et quintus et sextus[3]) carent synalipha. pedem quartum et sextum fere omnes elegiaci antiquiores inde ab Archilocho usque ad Theognidem synalipha immunem servarunt: exceptiones habes Mimnerm. 1,5.

---

[1]) Kaibel, epigrammata graeca ex lapidibus collecta Berol 1878, 95,6.

[2]) Episynalipha [quae in fine hexametri ap. elegiacos rarissime admittitur (quattuor exempla penes A. Langen, de disticho gr. elegiaco 1868 pag. 2; Kaibel epigr. 805a), saepius in fine trimetri ap. tragicos (Krüger di. 11,3, 5)] vel εἶδος Σοφόκλειον quod dicitur (schol. Hephaest. p. 144 W. Ath. X 543, Choerobosci in Heph. enchir. comment. p. 67, 68 ed Hoerschelmannn in 'anecdota v. gr.' ed Studemund, Berol. 1886) non invenitur ap. Archilochum.

[3]) Semel δ'οἶνος 2,1 (Synesius exhibet δορὶ οἶνος, δ' deleto).

14,9 dub. fide, Sol. 4,19. 13,13; in pede sexto: Demod. 2,1 (= Phocyl. 1,1) δς δ'οὗ. a pede quinto Callinus, Mimnermus, Sappho, alii synalipham prorsus arcent, sed Tyrtaeus, Solo, Xenophanes haud raro admittunt (Tyrt. 4,1. 10,11. 19. 27. 11,7. 31. 12,31 bis. 41. Sol. 4,1. 15. 19. 27. 33. 37. 39 bis. 13,25 bis. 19,1. 20,3. 24,5. 27,3. 7 (= 13). 15. 17. Xenoph. 2,21. 3,3. 5,3. 7,1.

2. in pentametro item caret synalipha pes quintus, (et in Mimnermi Sapphus Simonidis C. fr.),
3. in trimetro pes quintus et sextus carent.
4. in tetrametro septimus et octavus. id igitur spectavit poëta ut finis metri integer servaretur,[1]) quod accuratius cognoscetur ex hac tabula:

---

[1]) Fortasse tale quid vel illi veteres grammatici sensisse videntur, qui praeceperint 'πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν' et Hephaest (p 16 W) et Heliodorus (schol. ad. Heph. 143 W); Eustathius ad Ξ 173 κατὰ τοὺς παλαιοὺς πᾶν μέτρον εἰς κτλ, Mar. Victorin p. 56 K 'omnis versus ab integra parte orationis incipit et in integram desinit'; ubi 'τελείαν' sive 'integram' etiam sic intellegere licet, uti finis versus integer i. e. liber a synalipha sive crasi sive aphaeresi sive synizesi sive hiatu sit.

Synalipha
in
pede

		I^mo	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.	VIII.
versus	exeuntibus:								
	monosyllabis: δ'	⌒|◡2| (1,1)	⌒|–◡|(4,3) ⌒|–◡◡3| (6,3)	⌒|–◡| (9,7)	—	—	⌒–◡| 2,1		
		I^mo	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.	VIII.
tetra-metri	monosyllabis: δ', semel σ' pro σε 78,4	—	⌒|-| 78,4 ⌒◡-◡-◡| 56,3	⌒|-◡|54,2 ⌒|◡4-|66,2	⌒|4-|66,7	⌒|-|54,3, 55, 74,4 ⌒|5◡-|75,2 ⌒|◡6◡-|65,1	⌒|-◡|74,9 ⌒|◡7◡-|69,1, 2	—	—
	disyllabis: Γλαῦχ' θύμ' νύκτ' τιν' τῆσδ' τοῖ' κλῦθ' ἦλθ' μηδ' δηὖτ' ἐπ' ἐφ' μήτ' ἔθ' ἤδ' μάλ' οὐδ' δῶθ' ξῦν'	-⌒|◡-| 74,7, 53,2, 54,1, 75,1	2⌒|◡-◡-◡| 66,1	3⌒|◡-◡|60 -⌒|◡--|70,3 |◡⌒|4◡|72,1 73 |◡⌒|4-|63,1, 74,6	—	5⌒|◡|53,1, 74,4 -⌒|◡-|73, C 48 5⌒|◡---|74,3 C 49 |◡⌒|6◡-|70,2 |◡⌒|6--|74,4 |◡⌒|6|56,3	|6⌒|◡-◡-|74,1 |◡⌒|7◡-|64	—	—
	trisyll.: φίλτερ' κλίνουσ' Γυραῖ'	1◡⌒|---| 74,9	—	-3⌒|◡-◡|56,4?	4-⌒|-◡|54,2	—	—	—	—
	sa.	5 ×	3 ×	9 ×	2 ×	15 ×	5 ×	—	—

§ 6.
Crasis[1])

i. e. 'duarum vocalium, aut vocalis et diphthongi coitio in unam tertiam, quae unum efficiat sonum ex duabus mixtum, vel neutra illarum remanente, vel alterutra tantum' (Forcellini.), sicuti apud Homerum[2]) perraro admittitur in Archilochi reliquiis neque unquam in hexametris vel pentametris. inter novem exempla, quae inveni, maxime coniunctio καί cum vocali insequenti colliquescit

1. αι + α: κἀνέμου 43 trim., κἀρίφαντος B 5 trim.; ex cett. elegiacis et iambographis, cum neque Ahrensius neque Lucius pag. 37 omnia exempla collegerint, affero κἀγαθῷ Sol. 36, 26, κἀγαθοῖσιν Semon. Amorg. 1,10, κἀνεπίφραστοι Semon. Am. 1,21, κἀριπρεπής Sem. Am. 7,88, κἀφῇ Hippon 7,1, κἀμαθουσίων Hippon. 82, κἀμφιπεριχτίοσιν Theogn. (Mimnerm.) 1058, κἀλωπήκων Anan. 5,5, κἄλειφα Hippon. 58, κἀσκερίσκα Hippon. 18,2, κἀποθυμίη Semon. Am. 7,35, κἀπέλουσεν Hippon. 33.

2) αι + ε[3]): κἀναρίθμιος 63,1 tetr. (dubia vide, v. supra!) κἀπί 72 tetr. κἀπίελπτα 74,5 tetr., κἀν A 2 trim.; κἀπαέξεται Sem. Am. 7,85, κἀπιτετρῖφθαι Sol. 33,7, κἀδόκουν 34,2,

---

[1]) Crasis a veteribus grammaticis, cum ab iis aliter ac nobis definiretur, persaepe cum synalipha mutata est: schol. ad Il. A 465 τὸ δὲ τἆλλα κατὰ συναλοιφήν ἐστιν, ὡς τἆργα· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τόν τε παραπληρωματικὸν ἀποδέχεται· καὶ λείπει τὸ ἄρθρον ὁμηρικῷ ἔθει; Herodian I 38,27 II 321,36 (ed. Lentz). et ex schol. Aristonici ad γ 255 et N 734 dubitatio et infirmitas iudicandi de hac re cognoscitur, vide 'Lucius' p. 8 lineol. 29—31, praeterea cf. Hephaest., cap. II περὶ συνεκφωνήσεως et huc spectantia scholia A p. 120 W; maximeque Bekkeri anecd. p. 697 ubi de synaliphae generibus agitur, Crameri anecd. oxon. IV. 200,26, Studemundi anecd. v. gr. p. 126, Mar. Victorin p. 67 K: κρᾶσις i. e. cum unius litterae vocalis in duas syllabas fit communio.

[2]) H. L. Ahrens, de crasi et aphaeresi, Stolbergae 1845. Albert Lucius, de crasi et aphaeresi, Argentor. 1885 p 8 sqq. Curtius, stud. I 2, 279 sqq. G. Meyer, gr. gr.[3] § 156. Hoffmann ion. dial. 1898 p. 536 sqq.

[3]) Huc referendumst, quod Apollonius docet (Bekk. anecd. 496): ὁ καὶ σύνδεσμος ἔκθλιψιν τοῦ ι καὶ κρᾶσιν τοῦ α ποιεῖται εἰς μακρὸν ᾱ τοῦ ε μόνου ἐπιφερομένου· καὶ ἐμέ κἀμέ, καὶ ἐκεῖνος κἀκεῖνος.

(Aristot. Αθ. Πολ. cap. XII), κὰκ Theogn. 431, κἀκφέρῃ Hippon. 29,2. κἀγώ Euen. ap. Theogn. 1349, κἀσθλοῖσιν Theogn. 355.

3. αι + αι: [3]καὶετός 86,2 trim.; χαἰ Plat. 31,3, quae sunt unica exempla huiusmodi contractionis.[1])

4. α + ε: [5]τὰμά 50; Theogn. 346.

5. ο + ε: [1]προὖθηκεν 38 trim;[2]) προὖπινεν Hippon. 39,3, προὖδωκα Theogn. 529, προὖδωκαν Theogn. 813, τοὐπίθημα Hippon. 56, τοὖργον Crit. 4,2, τοὐμόν Plat. 12,6; οὐπιτυχών Theogn. 918, forma non contracta extat προεκπονῇ Sem. Am. 22, ubi Fick et Hoffmann προὐκπονῆι scripserunt.

6. ω + ε: ὦταῖρε 85 elegiamb. ubi Bergk., H.-Crusius, Hoffmann ὦ'ταῖρε ediderunt, at omnes fere viri docti, qui hanc quaestionem attigerunt, H. L. Ahrens p. 3, Lucius p. 20, Christ. metr.[2], § 46 adn., Westphal et Gleditsch[3] III 1, 124, post interiectionem ὦ potius crasin faciendam censent, quemadmodum Meineke Aristoph. Eccles. 609. Vesp. 1239 ὦταῖρε scripsit.

7. η + αυ: [3]δηὖτ'[3]) 60 tetram (104 coniecit Bergk, ubi traditum εὖ τοι πρός, H.-Crusius εὖτε πρὸς), δηὖτε Hippon. tetram. 78.

8. η + ε: [4]θἠτέρῃ 93 trim.

praeterea ex cett. elegiacis et iambographis haec collegi:

9. α + α: τἄλλα Anan. 2, τἄριστα Theogn. 515.

10. ο + ο: τοὖνομ' Crit. 3,3.

11. ο + ι: θοἰμάτιον Hippon. 83,1 (dubia fide, Bergk, Fick, Hiller-Crusius θαἰμάτια vel ταἰμάτια).

---

[1]) Dialectus attica exhibet (ταἰσχρά Eur. Tro. 384 et) καἰσχρῶν Aesch. Sept. 668 ubi Seidlerus (τᾀσχρά et) κᾀσχρῶν scribit.

[2]) Lucius, de crasi p. 19 eiusmodi exempla, in quibus praepositio πρό in compositione cum sequenti ε coaluit, per contractionem orta mavult.

[3]) Tametsi δὴ αὖτ', quod apud Homerum quindeciens existit, per synizesin legi potest, sicuti et G. Curtio stud. II 2 p. 284 et Krügero di. 13,6, 4 videtur, cum Ahrensio p. 3 crasin δηὖτ', praefero.

12. ω + α: ὤνθρωπ' Theogn. 453. etiam G. Meyer gr. gr.[3] pag. 214 § 140 crasin ὤνθρωπε, ὦναξ praeoptat, cum Bergkius Alcae. 1. Ὦ'ναξ teneat.

13. αι + ο: χὤστις Sol. 73,37, κοὐνομάκλυτον Sem. Am. 7,87 ubi rectius cum Schulzio (qu. ep. 202) κὠνομάκλυτον legas.

14. αι + οι: χοἷα Theogn. 514 quod est singulare huius modi contractionis exemplum (duo alia exempla ap. Hoffmann ion. dial. 542).

15. αι + ου: κοὐκ Sol. 13,60, Theogn. 442, 1342, κοὐκ Hippon. 83,2, κοὐκέθ' Theogn. 930, κοὐδ' Semon. Am. 7,25, κοὔτ' Semon. Am. 7,59, χοὔτως Theogn. 496.

16. οι + ε: οὕτεροι Sol. 37,3 (apud Aristot. Αθ Πολ. cap. XII). alia, quae mihi notaveram, iam prodierunt in Hoffmanni ion. dial. 1898 p. 537 sqq.

17. ου + ε: οὕνεκα Euen. ap. Theogn. 671, 1349, τοὕνεκα Euen ap. Theogn. 488, τοὕνεκεν Xenoph. 2,19, inde ab Homero saepissime, quod Lobeckius ad Soph. Ai. 123 sine apostropho τούνεκα scribendum censet, cum sit correlativum illius formae οὕνεκα.

Denique etiam duplex crasis extat και + ο + α: κὠπόλλων Hippon. 31, quae non recedit ab usu vulgari sermonis Hipponactis.[1])

καί cum ῐ longa rarissime par crasin coniungitur; nulla enim praeter quattuor exempla in omnibus scriptoribus graecis videntur extare.[2]) quamobrem in fr. 119 lectio κἰόλαος quam Elmsleius primus proposuit, plane falsa, rectior sententia fuerit, quam iam supra § 3 I protuli: ι vocalem ictu nec metri nec syllabae adhibito ad vices consonae descendisse: καὶ Ἰόλαος = καί jόλαος.

Praecipue crasis in iambis et trochaeis usurpatur, sed cum Archilochus crasi 11[iens] in iambis usus sit, diligenter ex hexametris et pentametris eiecit, quod non casu factum esse nos comparatio ceterorum elegiacorum docet: antiquiores enim

---

[1]) Aliter Renner, Curt. stud. I. 1, 199 cui non assentior, cf. K. W. Krüger di. 14,4, 14.

[2]) Krüger di. 14, 4, 3. G. Meyer[3] § 156.

omnes Callinus, Archilochus, Mimnermus, Tyrtaeus, Solo (excepto 13,37 χὤστις), Sappho, Anacreo, Xenophanes, Simonides C. crasin prorsus defugerunt, Theognis saepius admisit, posteriores rarissime.[1])

Pro crasi ter ab Archilocho

§ 7.

aphaeresis sive elisio inversa[2])

adhibita est, quae a principio vocabuli brevem vocalem post longam vocalem vel diphthongum vocabuli praecedentis aufert. huc non pertinent voces κεῖνος et θέλω, quae cum saepe consonae l. postponantur formae apud poëtas elegiacos et iambographos iustae et legitimae sunt (cf. Lobeck Ai. 24). sed unum exemplum est eorum quae apud alios quoque poëtas graecos usitatissima sunt; sublata enim est ε vocalis praeeunte η; qui usus sane frequens est, praesertim si vocabulum posterius praeposito (ἐπί, ἐκ) est:[3])

δή 'πίκουρος 24

---

[1]) In **Callimachi** hymnis I. II. III. IV. perpaucae tantum voces crasin efficiunt: sexiens nomen Ἀπόλλων cum articulo vel ὦ per crasin copulatur ([1]ὡπόλλων II 9, [2]ὡπόλλων II 28. 107, [2]τὠπόλλωνος II 1, [2]τὠπόλλωνι II 32, [1]ὦπολλον II 69), quinquiens οὕνεκα vel οὕνεκεν legitur ([1]οὕνεκα III 45, [1]οὕνεκεν IV 53, [2]οὕνεκα III 236, [5]οὕνεκα IV 57, [5]οὕνεκ' IV 247) semel [1]ὤνα I 33, [3]κἠμοί III 81, (corr. Meineke), semel [3]δἤπειτα IV 160, semel [5]προὔχουσα IV 218; pauca exempla sunt in hymnis V. et VI.: [1]χὠ IV 95, [1]χὠς VI 120, [1]χἄτις VI 131, [5]χἄτις VI 131, [4]τὤνδιον VI 38, [3]δἤπειτα VI 87, [1]τὤργος V 54 pent., [4]τὤργον V 138 pent.; sed nonnulla in epigrammatis: [5]χὠ 1,11, 18,3 hex., [1]χοὐμός 31,5 hex., χἀ [3]λιμός 46,5 hex., [5]ὠρχαῖος 59,1 hex., [5]ὠμβρακιώτης 23,1 hex.; [4]τοὔνομα 5,6 pent., [1]τοὔπος 8,6 pent., [3]ὦναξ 8,6 pent., [4]κἀμέ 24,4 pent., [1]οὑμός 30,4 pent, [4]τοὐμόν 32,2. 48,6 pent., [1]τὠνδρός 43,4 pent., [1]τὠραμένῳ 46,2 pent., [1]τὠγαθόν 46,6 pent., [4]κἤτι 51,2 pent., [1]κἠγώ 59,6 pent. Callimachus igitur in distichis crasi utitur, sed ita tantum ut prior vocula sit particula καί sive articulus (ὁ τό τοῦ τῷ) atque in pentametris arsis prima (7iens) vel quarta (6iens) crasin arripiat.

[2]) Marii Plotii ars gram. p. 452 K: aphaeresis fit, cum a prima parte verbi syllaba tollitur.

[3]) K. W. Krüger di. 14,9, 2 b. δ.

quod est antiquissimum aphaeresis exemplum. Hoffmann ion. dial. 1898 p. 543 crasin δῆπ . . . mavult et artis vocabula p. 536 sq. turbatum it; refutavit viri docti sententiam Aug. Scheindler, 'metr. stud. zu Soph.' ('serta harteliana 1896 p. 14 sqq.[1]) neque ego dubito, quin

ἄτη 'κιχήσατο 73
ὀξύη 'ποτᾶτο 186

scribendum sit signo elisionis addito, cum augmentum fere semper (6,3. 9,4. 6. 8. 12,2. 18,1. 2. 25,2. 29,1. 3. 30,2. 31. 32. 33. 34. 35. 38. 52. 73. 74,3. 4. 78,3. 4. 83. 86,3. 89,5. 93,1. 94,1. 2. 96. 97,3. 99. 101. 103,2. 104. 112. 122. 125. 127. 138) teneatur, excepto solum λίπε 114 (κάλλιπον 6,2), in qua forma vis magna sermonis epici cognoscitur.

At in ὦ 'ταῖρε 85

non vocalem ε devoratam sed per crasin cum ω coaluisse credo ὦταῖρε, v. § 6.

Lucius de crasi et aph. p 28. duo tantum ex cett elegiacis exempla affert ἢ 'κ Theogn. 577 et ἀρετή 'στιν Theogn. 147.

§ 8.

Synizesis (synecphonesis)[2])

in eo posita est, ut in duarum vocalium concursu numeri priorem pennis praepetibus (ut ita dicam) praeter-

[1]) De A 277 Πηλείδη 'θελ magna est controversia inter viros doctos. Ahrensius, de crasi et aph. p. 22 aphaeresin quidem non admittit, sed θέλω aeolicam formam inter aeolismos, qui dicuntur, quibus Homeri carmina abundant, refert, cum poëtae lesbiaci vocabulo θελω usi sint, e. g. Alc. 54, Sapph. 26. eandem sententiam probant Westphalius [3] III 1, 126 et (accuratius) Lucius de crasi et aph. p. 43 sq. contra Christius metr. [2] p. 35 adn. aphaeresin hoc loco statuendam vult.

[2]) Testimonia veterum: Heph. W. cap. II. περὶ συνεκφωνήσεως p. 10. Γεωργίου τοῦ Χοιροβόσκου ἐξήγησις εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον ed. Hoerschelmann (= anecd. v. gr. ed. Studemund Berol. 1886 p. 35): συνεκφωνήσεως ἥτις λέγεται καὶ συνίζησις, schol. Heph. p. 118 maxime que p. 121 W.: (περὶ συνιζήσεως) συνίζησίς ἐστι σύλληψις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν ἐν τῷ βαίνειν κτλ; p 123: διαφέρει δὲ συναλοιφὴ συνεκφωνήσεως, ἤγουν συνιζήσεως· ἡ μὲν γὰρ συναλοιφὴ ὡς γράφεται οὕτω καὶ ἐκφωνεῖται· ἡ δὲ συνίζησις οὐχ ὡς γράφεται ἐκφωνεῖται, ἀλλ' ἐν τῷ βαίνειν τὰς δύο συλλαβὰς ὁμοῦ ὑπὲρ

volent, unde priori vocali mora demitur, alterius vocalis sonus et quantitas non mutatur. Synizesin igitur adgnosco e. g. in θεός ap. Pind. P. I. 56

οὕτω δ'Ἱέρωνι θεὸς (◡) ὀρθωτὴρ πέλοι[1])

(hoc et tria exempla similia affert G. Meyer gr. gr.[3] § 151 p. 223), sed non ap. Semonid. Am. 7,1

χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον

sive Sem. Am. 7,7:

τὴν δ'ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος

quibus duobus locis vocales pronuntiatione constringendae non sunt.[2])

In Archilochi reliquiis synizesis recepta non est nisi in mediis vocabulis, sed ita solum ut prior vocalis sit brevis.

I. Saepissime ε per synizesin cum vocali longa coniungitur et simul pronuntiatur:

1. εα: ἔα 51 (sicuti ψ 77, Aristoph. eccles. 784, nub. 932 et fortasse thesm. 64, 176, Soph. Antig. 95 OR 1451).
2. εη: fortasse κερδαλέη 89,5 (nonnulli libri κερδαλῆ). sed

τῆς τοῦ μέτρου θεραπείας συνεκφωνεῖ κτλ, Mar. Victorin 66 K συνεκφώνησις, cum duae vocales in unam syllabam coguntur. — cf. Renner, a quo multum discessi, in Curt. stud. I. 1, 179—197. J. Menrad de contractionis et synizeseos usu homer. Monach. 1860, J. Rumpel in philol. XXVI 241—52, Chr. Baier, animadv. in poett. trag. gr. 1874, Aug. Scheindler, metr. stud. zu Soph: in sertis hartelianis 1896 p. 14, quem sequor; aliter Christ, Westphal-Gleditsch, Hoffmann.

[1]) Schroederus (rec. Pindari carmina, Lps. 1900, p. 28) metro ionico in voce θεός variato (— ◡ ◡ —) θεός legendum esse censet.

[2]) Aliter Schroederus l. l. . — θεὸς apud elegiacos et iambographos editionis Bergkianae in his casibus:

θεοῦ Sem. Am. 7,104.
θεοί Theogn. 142, 660.
θεῶν Mim. 2,4. 9,6. Sol. 4,2. 13,3. Xenoph. 1,24. Thegn. 171. 202. 330. 810. 1010. 1148. 1182. 1280.
θεοῖς Th. 171 (bis).
θεοῖσιν. Th. 358, 944, 1116, 762.
θεούς Th. 1144.

quae exempla Schroederus ad 'insolentiorem vocalium contractionem' revocat.

cum contractam formam omnes libri exhibent συκῆ 19, ῥοδῆς 29,2, σιδηρῆ 177 ego et 89,5, κερδαλῆ praefero.

3. εω: Λεώφιλος 69 (quater), θεῶν 25,3; in casu genetivo substantivorum et nominum in — ης finitorum (cf. G. Meyer § 133, 345 Renner C. st. I 201, 203): μύκεω 47,2, Γύγεω 25,1, Λυκάμβεω 28, Λεπτίνεω 70,1, Σελληΐδεω in adnot. B ad fr. 104; Ἄρεω[1]) 25,1;

in genetivo pl. 1 flexionis: θυρέων 127, Μουσέων 1,2, τερπωλέων 22, pro Γυρέων 54,2 nunc rectius Γυραί' legitur cf. § 3 II; Leo Meyer quidem gedr. vgl. d. griech. u. lat. decl. 87 ubique contractionem — ῶν postulat, sed Renner Curt. stud. I 1,203 formas solutas etiam Mimn. 6,1, 7,3, Theogn. 1056, 1249, 1273 libris adversantibus restitui vult;

tertiae declinationis: στηθέων 103,3 (et Theogn. 1164, ubi omnes codd. Theognidis praeter Mutin. στηθῶν exhibent). μεδέων 138 (incerta versus specie);[2])

in adverbio: ἀσφαλέως 58,4, 66,4, (ubi tres codd. — ῶς praebent).

Atque etiam Ποσειδῶν in Ποσειδέων mutandum censeo, quemadmodum Rennerus docet (p. 190), quamquam locus Herodiani ab illo allatus ad vetustam Jadem referendus non est.

II. Rarissime α et υ et ι, per synizesin cum vocali insequenti coaluerunt: de δαίμονες (recte Bergk.!) — δαήμονες 3,4 (Hiller-Crusius) conferas Bahntje p. 91, Fick δάμονες scripsit. Pro ἄεθλα 104, (cf. ἄεθλον Pind. Ol. IX 108 Py. I 99 N. X 32; Ol. III 15, N. IX 9, XI 23, Js. III 9, V 48; N. VI 27 Schroeder, Pind. carm. pag. 25) contractionem ἆθλα praeopto[3]) ex μεθύων 78,1 Casaubonus μέθυ recte restituit.

---

[1]) Synizesin hic tuetur eodem modo Deutickius p. 17, de flexione v. Ludwich A. h. t. I 381,31. 428,25. 431,12. Herodian. II 639,21 ss., G. Meyer gr. gr.[3] §§ 317. 323 pag. 420; 'heteroclitum ex nominativo Ἄρης suspensum' (Schulze qu. ep. 457).

[2]) Contra formas solutas habes ξιφέων 3,3 (⏑ ⏑ —), ὀρέων 115 (⏑ ⏑ —), quae imitationi sermonis epici conspicuae sund tribuendae.

[3]) Lectionem enim „εὖτε πρὸς“ quam Bentleius proposuit pro tradita „εὖ τοι πρ. ἄεθλ tueri malui quam transmutationem verborum πρὸς δηὖτ' ἄεθλα“ Bergkii, quae mihi minime probabilis videtur. De contractione ἆθλα cf. Hoffmannum.

De κλῦθι ἄναξ 75,1 videas quae § 3 p 37 disputavi.

III. Quod attinet ad verba in — έω, Bergkius plerumque vocales disiunctas exhibet, quas scilicet συνιζήσει coartari vult, sicuti ἐρέω 25,3. 68,2. 79,2. 89,1. φιλέω 58,1. ἐγκυρέωσιν 70,3. δολοφρονέουσα 93,2. φιλέειν 80. κροτέοι A 9.
sed non abest a me suspicio, quin aliter res se habeat, quoniam ex synizesi temporis progressu saepe contractio facta videtur esse. nam cum et formae contractae verborum in — εω finitorum reperiantur, sicuti

εῑ pro εε: ἐφόρει 93,1, ἄγρει 4,3, κηλεῖται ap. Hiller-Crusium 112a.

εῑ pro εει: ἐπικρατεῖ 69,1, καθαιρεῖ 116, πολεμεῖ B 8, κερτομεῖν 60 (sic in Stob. codd. tradit).

εῡ pro εο (quae contractio ab Herodiano II 336, 15, 675,21, 777,9, κρᾶσις ἰωνική appellatur): ποιεύμενος 44, πονευμένη 32, πολευμένῳ (sive — ε) 46,[1]) ἐξαλεύμενος 128, (ἀλευμένη Sem. 7,61).

εῡ pro εου: φρονεῦσι 70,3

eaeque plures numero sint quam solutae (12 : 6) et reliqua verba in — άω sive in — όω semper contractione, syllabarum in flectendo utantur, sicuti ὁρᾷς 87,1, 88,2, ὅρα 54,1, ἀσχάλα 66,6, φοίτα 4,2, ἐστρωφᾶτο 33, 'ποτᾶτο 186, πλανᾶται 56,5, εἰσορῶν 74,6, κυκώμενε 66,1, νικῶν 66,4, δρῶντα 65,2, νω[μῶντ]ας C 47; γουνουμένῳ 75,1, ὀρθοῦσιν 56,2, χολούμενος 95, σαλευμένη 102 (dubia fide), neque tituli antiquissimi adversantur, verisimile mihi videtur ab Archilocho in flexione verborum in — εω terminatorum similiter ac verborum in αω et οω semper vocales contractas esse[2]) praesertim cum in illis exemplis,

[1]) Ita scribendum. non recte Bergkius secutus est Liebelium, qui πωλευμένῳ pro πολευμένῳ reposuit, ut cum fr. 32 consentiret, nam ibi πωλευμένη nihil est nisi coniectura Toupii (quam Bergkius ipse illo loco in contextum non recepit), non scriptura tradita. itaque ego utroque loco tenenda censeo, quae tradita sunt.

[2]) In trimetro

[γ]ρ[άσ]ου πνέοντα φῶρα — τῷ χυτρεῖ [δὲ νῦν] B 7

distractionem participii πνέοντα quae non adversetur retinendam esse nemo est quin sciat; cf. W. Schulze qu. ep. 163 sq.

quae supra pag. 62 attuli (ἐρέω eqs.) metrum vocales diductas tamquam unam syllabam metiri cogat. itaque sic legere et scribere praeopto: ἐρῶ φιλῶ ἐγκυρῶσιν δολοφρονεῦσα φιλεῖν. quo fit, ut nonnullae etiam difficultates removeantur: verbum enim ἐρέω ('narrabo' 74,2, 89,1) bis positum est pro ἐράω sensu 'admodum concupiscendi' (25,3, 68,2), quod alibi non invenitur. is locus, de quo ipse Casaubonus (ad Athenae. p 459) indicat "Ἐρέω pro ἐράω amo, cupio admodum, an graecum sit, dubito', haud aliter expediri possit quam si scribamus ἐρῶ.[1])

Universus hic usus ad certam regulam revocari potest, quam ego sic constituo:

Archilochus poëta nullas formas solutas admisit, quae metro cogente distractis vocalibus legi possint, exemptae sunt praeter imitationem homericam paucae priscae formae sicuti θεοί.

Hac norma etiam locus fragmenti 68 fulcitur, ubi διψέων tamquam διψάων usurpatum est, quod alibi non extat. atque quamquam viri docti corrigere et interpretari alio modo frustra conati sunt, quid facilius cognoscitur quam similitudo et imitatio Homeri? cf. Od. λ 584 διψάων πιέειν, similiterque Il. Σ 162. Quare διψέων ipsa Homeri imitatione satis et excusatur et explicatur.[2])

---

[1]) Quamquam Hephaestio dicit (in capite XV sive 49,22 sq.), scil. esse, qui anapaestos Archilocho ascribant ἐρέω et φιλέειν quae per συνεκφώνησιν εἰς ἴαμβον contraxerit ille. Hinc deducendum Leo monet Horati usum in epodis, qui 2,35; 5,79; 11,23 similia ausus est cum ambiguitate simili. docent haec scripturae consuetudinem (εω) in editionibus antiquis obtinuisse.

[2]) cf. Anacr. 57. διψῶντα πιεῖν. — In μέλεα 12,1, Νεοβούλης 71, ἐφρόνεον 112 (at cf. Krüger di. 34, 3, 2) **contractione** vocales in unam syllabam coartatas esse censeo. cf. W. Schulze qu. ep. 145. 519. contractionis exempla omnia perhibent Renner 179—197 et Hoffmann 450—500.

Quoniam de prosodia egi, sequitur nunc, ut de singulis versibus et colis disseram. usui mihi erant praeter Rossbachium Christium alios inprimis dissertationes Arnoldi Lange qui disputavit de disticho graecorum elegiaco (Vrat. 1868) et Pauli Deuticke qui praecipue systemata et strophas metrorum adumbravit, trimetri denique compositionem accuratissime Hermannus Usener in libro cui est titulus 'altgriechischer versbau' (1887) perscrutatus est. licet igitur angustioribus finibus commentationem meam circumscribere, praesertim cum Deuticke de mixtis versuum generibus plurima absolverit. sed de hexametro et pentametro, cum me accuratius observasse credam quae fortasse ad recentiorum poëtarum artem illustrandam pertinere possunt, deligentius agere propositum est.

Primum igitur dicam

§ 9.

de hexametro.

Incisionem inde ab Homero usque ad Nonni aetatem eam quae est post tertium trochaeum praevaluisse notissimum est. eandem rationem in Archilochi hexametris valere non est quod miremur. nam cum illa quae semiquinaria vocatur inter 25 versus noviens (3,5. 6,3. 9,9. 11. 13,1. 14.[1]) 15.[1]) 18.[1]) 19) occurrat, ea quae est κατὰ τρίτον τροχαῖον 16 iens comparet (1,1. 2. 3,1. 3. 4,1. 3. 6,1. 8,1. 9,1. 3. 5. 7. 10. 12,2. 16. 17.[2]) ut ratio quae intercedit inter incisionem 'masculam' et 'trochaicam' sit fere **1:2**. sectionem autem semiseptenariam non nisi cum incisione pedis tertii coniunctam admitti nec secus diaeresin bucolicam ipse Arnoldus Lange pag. 6 docuit. Atque componitur

1. 3 ◡ | + 4 | : 4,1 (semel quo accedit 84,2)
   3 | + 4 | : ter: 15, 18, 19.
2. 3 ◡ | + 4 ◡ ◡ | noviens: 2. 3,1. 3. 4,3. 6,1. 9,1. 7. 12. 16.
   3 | + 4 ◡ ◡ | sexiens: 3,5. 6,3. 9,9. 11. 13. 14.

[1]) Liceat versus incertae fidei et auctoritatis una enumerare, ut, quaecunque dubiam fidem esse ostendunt, accuratius perspiciantur.

[2]) Quibus accedit 84,2.

Iam diaeresis quae est κατὰ τὸν τέταρτον τροχαῖον quae apud omnes poëtas graecos rarissime adhibetur (cf. Mar. Victor. 2508. Ter. Maur. 1700, Prisc. 1217; Gottfr. Hermann orph. 692, Spitzner de versu graec. heroico p. 11, Düntzer z. a. w. 1837 No. 77, C. A. J. Hoffmann quaest. hom. 1848 pag. 25, Volkmann comm. ep. p. 11, W. Meyer z. gesch. d. griech. hex. 1885 pag. 979, Aug. Engelbrecht die caesuren des hom. hex. 1896 p. 304 sq.) apud Archilochum non extat et in ceterorum poëtarum elegiacorum fragmentis bis tantum reperitur (Theogn. 1171, Euen 1,5[1]). si quartus pes spondeo efficitur (8. 9,3. 5. 10. 19), semiseptenaria semel (19) invenitur. ubi autem pes quartus diaeresi vacat (sexiens: 1. 8. 9,3. 10. 17), quintus distinguitur. qua in sede versus vox finiri debeat, ex hac tabula elucebit:

1	∪	— (V)	∪	2	∪	— (V)	∪	3	∪	— (V)	∪	4	∪	— (V)	∪	5	∪	∪	6	⏑
2.	1.	3,1	2.	1.	4,3.	2.	3,1.	1.	1.	—	12.	4,1.	—	—	2.		1.	2.		1.
3,1.	11.	4,3.	3,5.	2.	9,5.	16.	9,3.	3,3.	2.			4,3.			3,1.	2.	3,1.	3,3.		3,3.
3,3.	13.	6,3.	4,1.	3,1.	14.		9,7.	3,5.	3,1.			5.			3,3.	6,1.	4,3.	4,1.		8.
4,1.	15*	9,3.	6,1.	3,3.				6,1.	3,3.			6,3.			3,5.	8.	5.	4,3.		9,5.
14*	16*	19	9,1.	4,1.				6,3.	4,1.			9,7.			4,1.	9,7.	6,3.	5.		12,2
			9,5.	6,1.				8.	4,3.			11.			4,3.	11.	9,1.	6,1.		14*
			9,7.	8.				9,5.	6,1.			14*			6,1.	15.	9,3.	9,1.		15*
			13.	9,1.				9,9.	8.			15*			6,3.		9,5.	9,7.		16*
				9,3.				11.	9,1.			18.			9,1.		9,7.	17.		
				9,9.				13.	9,3.			19.			9,7.		9,9.			
				10.				14*	9,5.						9,9.		10.			
				12.				15*	9,7.						11.		13.			
				13.				18.	10.						12.		14*			
				15*				19.	12.						13.		15*			
				16*					16*						14*		16*			
				17.					17.						16*		17.			
				18.													18.			
																	19.			
5×.	5×.	5×.	8×.	17×.	3×.	2×.	3×.	14×.	16×.	–.	1×.	10×.	—.	—.	16×.	6×.	18×.	9×.		
			2×.	2×.					1×.						8×.					7×.

*) Asteriscis incertos versus fr. 14—16 notavi.

1) Apud Th. facile evitari potuit velut Nauckii transpositione verborum, non ita apud Euenum.

Lineolis quae numeris subiectae sunt **interpunctio**[1]) significatur, quam post primum dactylum bis, post sectionem semiternariam bis, post tertium trochaeum semel, post bucolicam vero diaeresin maxime (8iens) adici cognoscitur, cum in fine hexametri 7iens ponatur. Post primam thesin pedis quinti nunquam interpungi, quamquam voculae his sedibus versus terminari amant (18iens) sane memoratu dignum est. praeter hunc extrema vocabula libenter eum locum occupant, qui est post arsin secundam vel tertiam, post trochaeum tertii pedis, post quartum dactylum (16iens) et primum pedem (13iens). monosyllaba versu exeunte Archilochus sibi non indulsit, sed disyllaba 9iens (2. 3,3. 4,1. 3. 5. 6,1. 9,1. 7. 17), trisyllaba 13iens (1. 3,1. 6,3. 9,3. 5. 9. 10. 13. 14. 15. 16. 18. 19), tetrasyllaba bis (8. 11), vocem denique quinque syllabarum semel (12).[2]) accentum vocum ad versus ictum accommodare non studuit. monosyllaba plane expulit etiam ex tertia et sexta sublatione, plerumque etiam ex altera positione dactyli secundi et quarti. vocabula autem quae molossum efficiunt semper in prima et tertia syllaba percuti primus Arthurus Ludwich monuit.[3]) quem usum elegiaci secuti sint, quo accuratius intellegatur, propono tabulam in qua non solum voces molossicae enumerantur, sed etiam quaecunque compositiones illius pedis fieri possunt afferuntur.

---

[1]) 4,1 et 14 non est interpunctio; de vocativi syntaxi anceps iudicium.

[2]) Quot syllabarum sint clausulae in hexametri exitu ap. Theognidem, poëtas ante-theognideos, post-theognideos, exposuit Carolus Hultgren, observ. metr. in poet. eleg. pars I Lps. 1871 p. 9 sq.

[3]) Causa nimirum aperta:

1' 2 3' | 4 5' | 6 7' | 8 9' ⏑ ⏑ – –

ut molossici vocabuli altera syllaba percutiatur opus est ut positum sit aut 2, 3, 4 aut 4, 5, 6 aut 6, 7, 8, quae ommia ipsis numeris vetantur.

Molossus.

Index locorum.

Hexameter.

1 _ 2	
Archilochus	ἐξαῦτις 9,9. Ἥφαιστος 12,2. κρύπτωμεν 10,1. ὑψηλούς 17,1.
Callinus	Σμυρναίους 2,1. τιμῆεν 1,6.
Tyrtaeus	αἴθωνος 13. αἰσχύνει 10,9. γηράσκων 12,39. εἰκοστῷ 5,7. θαρσύνῃ 12,19. Μεσσήνην 5,3. μυθεῖσθαι 4,7.
Asius	ἄκλητος 3.
Mimnermus	ἵπποισιν 12,3. Τιθωνῷ 4,1. ὑβριστῇ 11,3.
Solo	γινώσκω in Aristot Αθ. Πολ. c. V. v. 1. δῃώσας 13,21. εὐθύνει 4,37. οἰκισμῷ 19,5. πραθέντες 4.25. τοιαύτη 13,25. ὑψηλόν 4,29.
Xenophanes	εὐῶδες 1,3. πάρκεινται 1,9. σπείσαντας 1,15.
Theognis	αἰδεῖσθαι 399. ἀλλήλους 59. ἄνθρωποι 141. 1381. ἀνθρώπων 375. 799. ἄπληστον 109. ᾄσονται 243. ἄφθογγος 569. βήσεσθαι 185. βουλεύου 633. γινώσκων 1093. δειμαίνω 541. Δημῶναξ 1085. εἰρήνη 885. εὐδαίμων 653. εὔδοξος 195. εὕδωμεν 1043. εὑρήσεις 449. ἐχθαίρω 579. 581. ἰᾶσθαι 433. ἰκτίνου 1261. κάλλιστον 255. κεκλῆσθαι 563. κιβδήλου 117. μερμήρας 1325. μωμεῦνται 369. οἴχηται 1297. ὄρνιθος 1197. ὀφθαλμοί 1163. παιᾶσιν 779. παντοῖαι 445. 623. παύροισιν 75. πίνωμεν 763. σπουδαῖον 65. τεθναίην 343. τερποίμην 791. τοιοῦτος 95. ὑβρίζῃ 751. φείδεσθαι 931. φραζέσθω 1147. χαιρήσεις 1241. χρηΐζων 1333. ὡραίην 1289. Ὡραῖος 1275. ὡραίου 1199.
Euenus	ἀρνεῖσθαι Th. 491. ἁρπάξας 1347. ἡγοῦμαι 3,1. μυθεῖται Th. 481. φορτηγοί Th. 679.
Io	κιρνάντων 2,3. πίνωμεν 2,7. σπένδοντες 2,5.
Dionysius Chalcus	Φαίακος 4,5.
Critias	Μίλητος 1,6. τεύχουσιν 2,11.
Socrates	Αἴσωπος 1,1.
Plato	ἄνθρωπος 12,3. Εὐβοίης 10,1. Ναυηγόν 12,1. Ναυηγοῦ 11,1. πλωτῆρες 13,1. σιγάτω 24,1.
Anacreon	Ἀβδήρων 100,1.

Pentameter.

1 _ 2

Archilochus εὐήθης 19,2.

Callinus θνήσκοντος 1,19.

Tyrtaeus αἰχμηταί 5,6. εὐθείαις 4,6. εὐρεῖαν 2,4. θνήσκωμεν 10,14. κάλλιστον 12,14. κινείτω 11,26. μαντείας 4,2. νικήσας 12,36. νικῴη 12,4. πειράσθω 12,44. πλουτοίη 12,6. πτώσσοντες 11,36. πτωχεύειν 10,4. στηριχθείς 10,32. 11,22. τρεσσάντων 11,14. τρηρχείας 12,22.

Mimnermus ἀκτῖνες 11,6. ἀνθρώπων 2,16. ἱμερτήν 9,2. ἱμείρων 2,14. πτοιῶμαι 5,2. τεθναίην 1,2. τρυχοῦται 2,12.

Solon ἀνθρώπων 13,4. αὐαίνει 4,36. αὔλειοι 4,28. γηράσκω 18. δηνεύειν 13,34. ἀσκηθῆ 19,4. ἰητροί 13,58. ἱκνοῦνται 4,24. ἱμερτῆς 2,6. 13,52. κτήσεσθαι 13,42. λατρεύει 13,48. λαχνοῦται 27,6. πλουτοῦσιν 4,11. πραΰνει 4,38. σύμπασιν 11,6. φειδωλήν 13,46. χάσκοντες 13,36.

Xenophanes ἀσκητοῖς 3,6. ἀστοῖσιν 2,6. εὐφήμοις 1,14. προκρίνειν 2,14.

Theognis ἀείσω 4. αἰνῆσαι 612. αἰνήσεις 756. αἰσχύνη 1272. αἰχμητής 868. ἀνθρώποις 1172. ἀνθρώπους 84. ἀνθρώπων 160. 168. 380. 850. 1318. ἀνθρώπῳ 154. ἀτηρός 634. ἀφραίνων 322. γήθησεν 10. γινώσκειν 1060. γινώσκουσ' 500. γινώσκων 98. 312. 898. δίζησθαι 180. εἰδείη 770. εἰδήσω 814. ἐκδῦναι 358. ἐκλείπει 942. ἐκφεύγει 742. ἐκδαίρειν 1094. εὐειδής 1002. εὑροίμην 344. ἐχθαίρειν 1094. ἠλάστρεις 600. θηρευταί 1254. θωρηχθείς 884. ζητοῦσιν 684. ζητῶμεν 1134. ἰθεῖα 396. ἱμερτῶν 1064. κυδίστην 904. Δηλάντου 892. Λητοίδης 1120. μαυροῦσθαι 192. μιμεῖσθαι 370. μούναρχοι 52. νικήσας 1286. νοσφισθείς 94. ξανθῇσιν 828. οἰμωχθείς 1204. οἴχεσθαι 1102. οἰκείων 46. ὀρθῶσαι 760. παντοῖαι 624. παντοίων 1000. πειρηθῶ 506. πημαίνει 1224. πίνωμεν 1042. ποιῶσιν 738. πτωχεύει 922. πωτήσῃ 238. συγκύρσῃ 698. συμμίσγῃς 36. τεθνηκώς 1230. τερπολή 1068. τίνονται 204. τρύχονται 752. ὑβριστήν 1081b. φείδεσθαι 908. φοίνικος 6. φροντίζω 912. χαιρήσεις 992. χειμάρρῳ 348. χηρώσει 956. ὠνήμην 1380.

Hexameter.

1 – 2	
Simonides	αἰχμηταί 103,3. 105,3. ἄνθηκεν 155,1. Ἀργεῖος 125,1. ἄσβεστον 99,1. ἀσκητῶς 157,3. Ἑλλάνων 138. Ἑλλήνων 90. Ἰφίων 161. κάλλιστον 149,3. Μίλωνος 156.
Bacchylides	Εὔδημος 49,1.
2 – 3	
Archilochus	Εὐβοίης 3,5. πετραίη 19,1.
Tyrtaeus	Ἄρηος 11,7. Κυκλώπων 13,3. μνησαίμην 12,1. τελαίη 12,1. φευγόντων 11,9.
Pisander	Ἱππαίμων 1.
Mimnermus	αὐγῇσιν 14,11.
Solon	ἄκλαυστος 21,1. ἀχρήμων 13,41. ἔμφυλον 4,19. ἐξάραντ' 9,5. ἱμείρω 13,7. λειαίνει 4,35. Παιῶνος 13,57.
Theognis	Αἰγείδης 1233. αἰνήσας 969. ἀλλάξει 21. ἄνθρωποι 1039. 1069. ἀνθρώποις 617. 1007. 1135. ἀνθρώπῳ 295. ἀνθρώπων 101. 135. 139. 165. 203. 411. 421. 699. 729. 801. 933. 973 1387. ἀπρήκτου 1075. αὐλητήν 941. ἄφθογγος 549. Δημόκλεις 923. δουλείη 535. εἰδείης 125. 641. εἰκάσσαις 127. εἰρωτᾷ 519. ἐκφαίνει 967. Ἑλλήνων 781. ἐμπίνων 533. εὔβουλος 329. εὐδαίμων 1013. εὑρήσεις 79. 849. Εὐρώτα 785. θαυμάζω 373. θαυμαστόν 25. θησαυρόν 409. κιγκλίζειν 303. κίνδυνος 557. κοσμήσω 947. κωμάζειν 1207. οἰωνοῖς 545. παμπήδην 615. πημαίνειν 689. πίνοντες 1047. ποιητόν 435. ὑψηλῶν 951.
Euenus	ἀνθρώπων 5,1. ἠνίχθω Th. 681.
Ion	εὐειδής 2,9.
Critias	τοιούτων 2,9.
Antimachus	φωνήσας 3,1.
Plato	εἰσαθρεῖς 14,1. μηνύεις 8,2.
Zeuxis	νικάτω 3.
Crates	χρυσείων 3,2.
Theocritus Chius	εὐνούχου 1.
Simonides Ceus	ἀγγέλλειν 92. Ἀλκμήνης 170,1. ἀνθρώπων 102,1. ἀχλαίνων 167,3. Βοιωτῶν 132,1. Ἑλλάνων 137,1. Ἕλληνες 140,1. ἐμψύχων 106,4. Εὐβοίας 107,3. εὔυδρον 96,1. Εὐρώπην 142,1. Ἡφαίστῳ 151,3. κυδαίνων

Pentameter.

1 _ 2	
Euenus	αἰδεῖται Th. 482. ἀλλήλων 494. βαπτίζει 2,6. γινώσκοι (ubi vulgo γιγνώσκοι) Th. 682. γινώσκων (ubi vulgo γιγνώσκων) 484. δειμαίνω Th. 680. θωρηχθέντ' Th. 470. κωτίλλεις 488.
Aeschylus	Τυρσηνῶν 2.
Jon	ἀνθρώπων 4,4. Ἕλληνες 3,4. ὀρχείσθω 2,8.
Critias	εὐναίου 1,5. τέρψασαι 2,24. τοιαύτη 2,18. Τυρσηνή 1,7. Φοίνικες 1,9. φορτηγούς 1,11.
Antimachus	φεύγοντας 1.
Plato	γυμνῶσαι 12,2. ζητοῦσαι 29,2. Ξανθίππη 3,2.
Aristoteles	ἔκτεινεν 4,2. οἰκείῳ 3,5.
Crates	μύρμηκος 1,7.
Anacreon	ἄγκειται 102,2. Ξανθίππη 108,2. συμμίσγων 94,4.
Simonides	ἀνθρώπους 169. ἀνθρώπων 117,2. Γόργιππος 124B. Ἕλληνες 136,2. εὐδόξου 145,4. εὐτόλμῳ 140,2. κάλλιστον 105.4. κυδαίνουσ' 99,4. Λητοίδην 164,2. Μηδείων 95,4. Νισαίων 107,10. οἰκτείρω 113. παντοίης 84,2. πεντήκοντ' 147.4. Σπερχειόν 94,2. τρηχεῖαν 89,4. χαιρήσει 122. χερνήτεω 124A. Φοινικίων 142,6.
Bacchylides	λικμήσῃ 49,1.
Carmina popularia	Ἀργέστῃ 40.
Fragmenta adespota	εἰλεῦνται 28. φύονται 1.
2 _ 3	
Archilochus	ἐξαῦτις 6,4. τερπωλάς 13,2.
Tyrtaeus	Ἀδρήστου 12,8. θώρηκος 12,26. εὐρείης 11,24. Μεσσήνην 5,2. οὐτάζων 11,30. ὀφθαλμοῖς 10,26. φεύγοντος 11,18.
Asius	εἰστήκει 4.
Pisander	Λήθαργος 2.
Mimnermus	ἄμπαυσις 12,2. ἀνθρώπους 15. ἐνδήμων 7,2. Ἡφαίστου 12,6. ὀφθαλμούς 5,8.
Solon	ἀγρευταί 23,2. αἰδοῖον 13,6. αἰθρίην 13,22. ἀνθρώπους 4,40. ἀνθρώπων 15,4. βούλονται 4,6. ἐκβάλλει 27,2, ἐκφαίνει 27,4. ἱμείρων 25,2. κινήσας 13,20. οἰωνός 13,56.
Cleobulina	συγκόλλως 1,2.

Hexameter.

2 _ 3	151,1. πληθούσας 142,7. Τίμαρχον 117,3. τιμῆσαι 81. Φλιοῦντι 155,11. Φοινίσσας 96,3.
Phrynichus	ὄρχησις 3.
Bacchylides	Πάλλαντος 48,1.
3 _ 4	
Theognis	παιδείας 1305. ὑβριστήν 775.
Aristoteles	εὐδαίμων 3,6.
Simonides	Αἰγίνᾳ 155,9.
4 _ 5	
Callinus	εἰρήνῃ 1,3.
Tyrtaeus	ἀνθρώποις 12,29.
Mimnermus	ἄγνωστον 5,7. ὑσμίνῃ 14,7.
Solo	Ἡφαίστου 13,49. ἱμερτῆς 1,1.
Xenophanes	ἑξήκοντ' 7,1.
Theognis	ἀλλοῖος 217. ἀνθρώποις 273. 1027. ἀνθρώπους 23. ἀνθρώπων 339. ἀστοῖσιν 739. ἀτηράς 433. ὀρχηθμῷ 791.
Io	πρεσβεύων 1,1.
Theocritus Chius	Εὐβούλου 1.
Simonides	ἔμπροσθεν 107,5.
5 _ 6	
Io	Ἀλκμήνῃ 2,5.
_ 4 _	
Xenophanes	Τιτήνων 1,21.
Theognis	συλλήβδην 147.
Io	Ἡρακλεῖ 2,5 (B. scrips. . . . . κλέϊ non necess.).
Simonides	σωτῆρες 139,1.
_ 6 _	
Xenophanes	πορσύνει 1,3. (?)
Theognis	ἀνθρώποις 271. Ἁρπυιῶν 715.

Pentameter.

2 — 3

Xenophanes γηρέντος 8. ἕστηκεν 1,4. ἵπποισιν 2,10. κενταύρων 1,22. λαρινοῦ 5,2. πενταθλεῖν 2,16. πιαίνει 2,22.

Theognis ἀγνώμων 1260. αἰνήσω 1080. ἀλλήλοις 326. 1246. ἀνθρώποις 172. 246. 622. ἀνθρώπους 1278. ἀνθρώπων 314. 402. 616. 652. 870. 902. 918. 990. 1152. 1262. 1298. 1364. ἀσπασμούς 860. βούλευσαι 1052. γινώσκουσ' 1142. γινώσκων 420. δυστήνου 354. εἰδείης 702. εἴργουσιν 710. ἐκφαίνει 1342. ἐλθοῦσαι 16. ἐξέλθῃ 610. ἐξελθόν 424. ἐξαίρει 630. ἐξευρεῖν 120. ἐπλήσθη 8. ἔργοισιν 66 Εὐβοίης 784. εὐαλδῆ 830. εὐανθεῖς 1200 εὑρέσθαι 1370 Εὐρώτᾳ 1088. εὔφθογγον 534. ἐχθαίρειν 874 1092. ἡγεῖσθαι 282 ἡγέονται 290. ἤνεγκαν 880. θωρήξας 842. θωρηχθείς 508 ἰθείῃ 330. ἰκτίνου 1302. ἴσχονται 384. ἴφθιμος 1388. Κενταύρους 542. κωμάζειν 1352. κωτίλλειν 816. κωτίλλων 852. Ληθαίῳ 1216. μνηστεύει 1112. Μουσάων 250. νικάτω 466. νικήσῃ 1310. ὄρνιθος 580. Οὔλυμπόνδ' 1136. πατρῴας 888. 1210. ποιήσεις 438. πτωχεύων 926. σημήνῃ 808. σπουδαίην 1374. σπουδαῖον 70. σπουδαίου 642. σπουδαίῳ 116. 644. συμμίξῃς 64. συμμίσγων 214. τερπωλῆς 984. τηλαυγέος 550. τιμήσας 1386. ὑβρίζειν 44. ὑδρεύει 264. τοιούτου 298. ὑψηλάς 1292. χρήσηται 772.

Euenus γιγνώσκειν 3,2. κερδαίνουσ' 7. παιδείης Th. 1348.

Hipparchus Ἱππάρχου 1,2.

Aeschylus Ὀσσαίαν 3,4.

Sophocles πεντήκοντ' 5,2.

Io εὐθύμων 1,14. Θησείδης 6. ὀφθαλμῶν 1,6. Περσείδαις 2,6.

Dionysius Chalcus ἀρχεῖον 4,2.

Critias ἐκτήκει 2,12. ἥρμοσται 2,20. οἰνῶσαι 2,28.

Plato ἐκμήνας 7,6. Εὐβοίης 9,4. εὐρείας 7,4. εὐφώνων 6,2. ναυηγοῦ 13,2.

Parrhasius Ἑλλήνων 1,4. εὑρῆσθαι 2,2.

Crates εὔκτητον 1,9.

Sappho ἱμερτάν 119,2.

Erinna ἄνθρωποι 4,2. χαδεστάς 6,6.

Anacreo Αἰγείδεω 99. αἰῶνος 112,4. ἔστασαν 104. εὐχωλάς 110. ἱμερτήν 113,4.

Hexameter.

1, — 2	
Tyrtaeus	εἰ δ'οὕτως 10,11. καὶ στέρνον 11,33. καὶ τύμβος 12,29. μηδ'ἀνδρῶν 11,3. τὴν δ'αὐτοῦ 10,3.
Mimnermus	ἀλλ' ἐχθρός 1,9. τὴν σαυτοῦ 7,3.
Solo	ἔσθ' ἥβης 25,1. οἵ δ'εἶχον 5,3. ἐν δ'ἄνδρες 13,11. τοῦτ' ἤδη 4,17. τῇ δ'ἕκτῃ 27,11.
Cleobulina	ἄνδρ' εἶδον 2,1.
Xenophanes	ἀλλ' εἰκῇ 2,13. οὐχ ὕβρις 1,17.
Theognis	ἆ δειλή 351. 649. ἀλλ' αἰεί 3. ἀλλ' ἄλλῳ 167. ἀλλ' ἀμφί 55. ἀλλ' αἰσχρόν 889 ἀλλ' ἀνδρῶν 835. ἀλλ' εἴη 97. ἀλλ' ἥβην 1131. ἀλλ' ἵπποις 551. ἀλλ' οὔτις 787. εἰ θείης 993. εἴ κ'εἴης 1177. ἐν δ'ἥβῃ 1063. εὖ ἕρδων 573. ἐξ ἀρχῆς 739. ἢ μηδέν 913. θεοῖς εὔχου 171. καὶ πρῆξαι 661. καὶ σώφρων 665. Κύρν', ἔμπης 817. μηδ' ἐχθρούς 1033. ναῦς πέτρῃ 1361. νῦν δ'ἤδη 961. οὐδ' ἡμᾶς 1215. οὐχ ἵπποις 249. οὐ πολλόν 553. οὐκ ἔστιν 209. οὐκ ἔστι 687. πῖν' οἶνον 879. πρίν τ' ἐχθρούς 1015. πῶς ὑμῖν 825. σῆς ὀργῆς 1301. σοί τ'εἴη 995. ταῦτ' εἴη 741. τοῦ πίνων 883. τοῦ χροιῆς 451. τῶν αὐτοῦ 1009. τῶν δ' ὄντων 515. τῶν εἴη 349. χρὴ Μουσῶν 769. χρὴ τολμᾶν 555. ὧδ' εἴη 765. ὦ παίδων 1365. ὡς δ'αὕτως 1159. τῶν πάντων 273.
Euenus	μηδ' εὕδοντ' Th. 469. τῷ πίνειν 473.
Empedocles	ὃς πλείστους 2,3.
Plato	ἆ δειλοί 30,3. ἁ Κύπρις 31,1. χαἰ Μοῦσαι 31,3. τὴν ψυχὴν 1,1. τῷ μήλῳ 2,1.
Sappho	τῷ γριπεῖ 120,1.
Anacreo	ἀλλ' ὅστις 94,3.

Pentameter.

2 _ 3	
Simonides	Αἴαντος 96,2. αἰχμητής 120,4. ἀνθρώπους 107,8. βαστάζειν 167,6. Ἑλλάνων 108,4. 137,4. Ἕλλησιν 141,6. εὔμηλον 103,2. Εὐξείνῳ 119,2. εὑρεῖαν 84,6. Εὐρίπου 89,2. ἠπείρῳ 142,4. ἱμερτήν 115,2. Ἵππαρχον 131. κάλλιστον 84,4. 85,2. νικήσας 156. τεθνηώς 129. φοινίσσᾳ 106,2. Φοινισσᾶν 107,6.
Phrynichus	ποιεῖται 3.
Carmina popularia	ἀλγήσας 30.
1, _ 2	
Archilochus	εἰ κείνου 12,1. καὶ Μουσῶν 1,2.
Tyrtaeus	ἀμφ' αὐτήν 5,4. εὖ δ'ὀργήν 11,8. καὶ παίδων 12,30. μηδ' ἐκτός 11,28.
Mimnermus	θεῶν βουλῇ 9,6. ἐξ Αἴης 11,2. οἵ' ἥβης 1,4. οὐδ' αὐγάς 1,8.
Solo	ἀλλ' ἡμεῖς 15,2. εἰς ἔργον 11,8. ἐν νηυσίν 13,44. ᾗ μέλλει 13,66. ἢ παῖδες 13,32. καὶ καλός 13,40. καὶ Μουσέων 26,2. καὶ παίδων 27,10. καὶ χρυσός 24,2. μὴ κινῇ 12,2. οἱ πολλῶν in Arist. ΑΘ. ΠΟΛ. c. 5. ὃς πολλῶν 4,20. οὐδ' ἔρδειν 27,12.
Demodocus	οὐχ εἰσί 1,2.
Xenophanes	οὐ μείους 3,4.
Theognis	ἀλλ' αἰεί 114. 536. ἀλλ' αὐτός 222. 408. ἀλλ' ἔρδων 982. ἀλλ' ὥσπερ 254. εἰς οἴκους 194. ἐκ θυμοῦ 62. ἐκ λίμνης 1098. ἐν κωμοῖς 242. ἐν μέσσῳ 1164. ἐν ταύτῃ 378. ἐν πάσαις 240. ἔργ' ἀνδρῶν 640. εὖ ἔρδων 1266. ἢ ζώειν 182. ἢ ζώω 914. ἢ τ'ἀνδρός 386. καὶ γήρως 174. καὶ γνῶναι 124. καὶ κεῖσθαι 428. καὶ μακρήν 72. καὶ πασέων 274. καὶ παίδων 716. καὶ σιγᾶν 626. καὶ Σμύρνην 1104. καὶ σώφρων 454. ἢ πλουτεῖν 146. Κύρν', ἕξεις 336. μέτρ' ἥβης 1326. μὴ πίνουσ' 1040. μήθ' ὅρκῳ 284. νῦν δειλοί 58. οὐδ' ἀνδρῶν 1130. οὐδ' ἔρδειν 690. οὐδ' ἵππων 986. οὐδ' εὐρώς 452. οὔθ' ἔρξαι 178. οὐδ' ὄων 26. οὐ μέλλει 152. ὅς κ' εἴπῃ 96. πλὴν πλούτου 596. στῆθ' αὐτοῦ 1366. τῆς ἄλλης 1202. τοῖς αὐτῶν 1268. τοῖς δ'ἐχθροῖς 872. τοῦθ' ἔρδειν 1086. 1096. 1238. τῶν δ' ἄλλων 812. τῶν δ' αὐτοῦ 440. τῶν πρόσθεν 110. τῶν τ' ἐχθρῶν 338. ᾧ γνώμη 412. ὡς πλοῦτος 718. ὡς δ'αὔτως 1270.
Euenus	ὃς πολλάς 492. οὐ πάσας Th. 474. τῆς αὐτοῦ 480.

Hexameter.

1, – 2

Simonides ἢ πατρός 141,3. Κρὴς Ἄλκων 158. οὐκ ἔστιν 175. τὰς δ' ἄλλας 125,5. τῶν αὐτοῦ 121.

2, – 3

Archilochus γὰρ κλαίων 13,1.

Callinus οὐκ ἔμπας 1,16.

Tyrtaeus δὲ πλήθει 4,1. μὲν βουλῆς 4,3. μὲν ψυχὴν 11,5. τε κνήμας 11,23.

Pisander ἐκ Κρήτης 3.

Mimnermus αὖ παίδων 2,13. δὴ κείνου 14,1. ἐν θυμῷ 2,11. τις κείνου 14,9.

Solo γὰρ τούτους 9,3. γῆν τέμνων 13,47. δὲ φθείρειν 4,5. ἐν δήμῳ 4,23. ἐξ αὐτῶν 13,75. εὖ ἔρδειν 13,67. (cf. Theogn. 105. 955. 1263.) Ζεὺς πάντων 13,17. ὃς πόντου 13,19. ᾧ παῖδες 23,1.

Xenophanes γὰρ κωλῆν 5,1. εἰ πύκτης 2,15.

Theognis ἂν πόντον 107. αὖ φθέγγονθ' 761. γὰρ πλουτεῖς 929. γὰρ προσθείς 809. εἰ γνώμης 453. ἐκ σκίλλης 537. ἐκ πάντων 1315. καὶ θρέψαι 429. καὶ κεῖθεν 711. καὶ στάθμης 805. Κύρν', ἄτης 133. Κύρν', αὐγαί 1183. Κύρν', ὀργῆς 1223. ἐξ αὐτοῦ 1371. εὖ ἔρδων 1317. μὲν δαίμων 149. μὲν ξεῖνον 521. μὲν μῶσθαι 771. μὲν πίστις 1137. μὲν σ'αἰνῶ 873. μὲν χείρων 901. μὲν χρυσόν 499. μὴ δηρόν 47. μὴ θυμοῦ 631. μὴ παῖδας 1255. νῦν αἰδώς 647. οἳ βουλῇ 163. οὐ δήεις 83. οὐ κρύψας 1343. οὐ πάντως 305. οὐχ οὕτως 413. παρ δόξαν 639. πω ξεῖνον 143. τὴν μορφὴν 1259. τίς ζώει 1143. τοὶ πλοῦτον 525. τοὶ πάσχων 991. τοὶ ταύτην 193. τοὶ χρῶνται 161. τῶν ἐχθρῶν 1079. τῶν ὄντων 517. χρὴ πάντας 717.

Euenus μὲν τούτους 1,2. ὡς οἶνος Th. 477.

Critias τὲ κτήσει 2,19.

Dionysius Minor ἐκ μητρός 1.

Astydamas ἐν κείνοις 1.

Speusippus ἐν κόλποις 1.

Aristoteles ἢ πρῶτος 3,4.

Simonides γὰρ χαλκός 144,3. δὴ τέξων 95,3. ἐκ Σπάρτας 109. ἐν γαίῃ 142,5. ἐν πόντῳ 114,5. καὶ Πυθοῖ 153. μὴ θυμόν 110,3. οἷς ταύτῃ 85,11. οὐδ' εὐρύς 171. οὐ Κροίσου 124 A. πέρ φύλλων 85,3.

Pentameter.

1, — 2	
Dionysius Chalcus	ἐς σφαίρας 3,4. σοὶ πρώτῳ 1,3.
Euripides	ἆρ' εἶδες 2,2. ἐν ταὐτῷ 2,4.
Critias	εἰς αἰσχρούς 2,10.
Socrates	μὴ κρίνειν 1,2.
Astydamas	οἵ γλώσσης 2.
Aristoteles	ἀλλ' ἀνδρός 4,4.
Erinna	αἱ καὐδάν 4,4. αἶτ' ἀστοί 5,4. ἐς θρηνῶν 6,8.
Simonides	καὶ Μήδους 96,4. οὐκ ἔτλη 94,4. ταῖς αὐτῶν 97,2. Ζεὺς πάντων 87.
Bacchylides	τῷ πάντων 49,2.
Fragmenta adespota	τὸν φρουρόν 12.
2, — 3	
Archilochus	γὰρ κεῖνοι 3,4. καὶ κοίλων 4,2.
Callinus	γὰρ πολλῶν 1,21. ἐν δ' οἴκῳ 1,15. καὶ παίδων 1,7. οὐδ' αἰδεῖσθ' 1,2. τὸ πρῶτον 1,11.
Tyrtaeus	ἐκ χώρης 12,42. καὶ θυμόν 12,18. καὶ λαούς 12,24. καὶ παίδων 12,34. σὺν μικροῖς 10,6. οὔτ' αἰδοῦς 12,40. οὔτ' αἰδώς 10,12.
Mimnermus	σῖψ' αὐγῆς 2,2. ὄφρ' Ἠώς 12,10.
Solo	ἀλλ' ἤδη 9,6. δὴ πάντων 16,2. δὴν θνητοῖς 13,16. ἐκ λαμπρᾶς 9,2. ἦντ' ἄνδρες 27,8. καὶ νόστον 19,6. καὶ πλευρῆς 24,4. νῦν ἡμέων 13,72. οὐκ εἶασ' 5,6. οὔθ' ὑμῖν in Arist. ΑΘ. ΠΟΛ. c. V. σὺν δ'ὥρῃ 24,6. τίς λύσαιτ' 13,60. τίς φεύγων 4,30. τοὶ θνητοῖς 13,74.
Xenophanes	ἀλλ' ὕδωρ 4,2. ἠδ' ἵππων 2,12. ὅσσ' ἀνδρῶν 2,18. σῖτ' εἴη 2,8. τὴν ἔγνων 6,5.
Theognis	ἀλλ' αἰεί 32. 1368. ἄν μισθούς 434. ἄν πλούτου 1158. γὰρ γνώμην 128. γὰρ θνητῶν 618. γὰρ πάντες 224. γὰρ σφ' ἀνδρῶν 552. γῆς δ' οὖρος 826. δὲ σπονδάς 762. δὲ σπουδή 170. δὴ κέρδος 608. δὴ κρήνης 962. δὴ τούτοις 1314. εἶθ' ὅρκῳ 200. εἰ νήφων 628. εἰς οἶκον 566. εἰς τούτων 1176. ἐκ γαστρός 300. ἐκ δούλης 538. ἐν θυμῷ 1050. ἐν μέσσῳ 994. ἐν πόντῳ 1376. ἐκ νυκτῶν 460. ἐν κόλπῳ 602. ἐν πολλῇ 560. ἐς Τροίην 12. εὖ ἔρδων 368. ἢ σκληρόν 1194.

Hexameter.

3, – 4	
Mimnermus	μὲν χροιήν 5,1.
Theognis	μὲν πλείω 907. μὲν ποιοῖς 713.
4, – 5	
Pisander	ἦν, ἵππῳ 1.
Mimnermus	τὲ κλειτόν 17.
Theognis	ἐκ γαστρός 305. μοὶ πλοῦτος 1067.
–, 2 –	
Xenophanes	δὲ πρῶτον 1,13.
–, 4 –	
Xenophanes	τοῖς οὐδέν 1,23
Theognis	οὖτ εὔνουν 641 (ubi Bergkius recte εὔνοον commendat!)
Crates	καὶ Μούσας 1,10.

Pentameter.

2, — 3	ἤ τ' ἀνδρός 196. καὶ δμωσίν 302. καὶ ζεύγλην 848. καὶ Μουσῶν 1056. καὶ πλούτῳ 1122. καὶ ῥυθμόν 964. καὶ πετρέων 176. καὶ σπείρειν 106. καὶ τιμῆς 666. καὶ τούτων 356. καὶ σαπροῦ 1362. Κύρν', ἐχθρός 92. μὲν πλουτεῖν 158. μηδ' ἄχθου. 1032. μήθ' ἔρδειν 1182. μὴ πίνειν 840. νῦν δ'ἤδη 970. νῦν πολλῇ 48. οἳ τούτων 1186. οἳ τάμά 346. οὐδ' ἥβης 1070. σὸν δ'εἶδος 1320. σὺν καλῷ 1336. τοι πολλῶν 74. πολλ' ἕξεις 558. εἶθ' ὅρκῳ 200. ἐς πολλήν 560. ἐν πολλοῖς 636. ἔστ' ἀνδρός 658. γῆς δ' οὖρος 826. καὶ ζεύγλην 848. οὐδ' αἰσχρόν 86. τοῖς δ'ἄλλοις 854. οὔτ' αὐτῷ 866. ὃς τούτων 934. οὐκ ἔδρησ' 954. τοι νικᾷ 972. τε ψυχρήν 1252. τοι ταύτῃ 1372. τοι χώρῃ 822. τῶν ἐχθρῶν 562. τῶν δ'ἄλλων 700. τὸν Μήδων 764. τε σπεύδειν 980. τε πρώτῃ 1146. τῆς γνώμης 1222. τῶν αὐτῶν 1334. ὡς ἄνδρες 68. ὥστ' εἰπεῖν 414.
Euenus	ἐκ πόντου Th. 672. ἢ λύπη 6. ἢ λύπης 2,2. καὶ ῥᾴστης 1,6.
Pigres	γὰρ πάσης 2.
Io	δὲ κρητῆρ' 2,2. καὶ παίζειν 1,16. τοῦ χαίρειν 1,10. τῶν ἄλλων 2,10.
Thucydides	ἐκ πολλῶν 4.
Critias	καὶ γράψας 4,2. καὶ πίνειν 2,26. τὴν αὐτήν 2,2.
Antimachus	τοι δώσω 3,2.
Plato	ἢ τλήμων 1,2. καὶ βληχῇ 24,2. καὶ γαίῃ 11,2. καὶ πάντῃ 8,2. οὐχ εὑρών 17,2. 18,2. οὐχ οὕτω 8,4. τὴν ὥρην 2,4. φεῦ γαίης 10,2. ὡς πολλοῖς 14,2.
Aristoteles	ἐς κλεινόν 3,1. οὐδ' αἰνεῖν 3,3.
Sappho	καὶ κώπαν 120,2.
Erinna	ἐν τύμβῳ 5,8.
Anacreo	καὶ ξείνων 111,4.
Simonides	ἐκ πάντων 100,2. ἔσθ' ἥβης 85,12. ἐξ Ἄργους 163. καὶ νικῶ 152. καὶ χλεύης 88,2. μὴν θνητῶν 85,4. οὐδ' ἵκευ 119,4. οὐδ ἤρθη 111,4. τοῖς κείνων 92. τοῦτ' ἐλθών 127. τῶν ἵππους 132,4.
Fragmenta adespota	εἰς Ἕλλης 13. ἢ κρέσσων 9. τῷ φυσῆν 7.

Hexameter.

1 —, 2	
Archilochus	τοίους γάρ 9,3.
Callinus	λαῷ γάρ 1,18. μέχρις τεῦ 1,1. ὥσπερ γάρ 1,20.
Tyrtaeus	αἰσχρὸν γάρ 10,21. ἄρχειν μέν 4,3. αὐτὸς γάρ 2,1. δήμου δέ 4,9. ἐχθρὰν μέν 11,5. ἐχθρὸς μέν 10,7. θυμῷ γῆς 10,13. μηρούς τε 11,23. οὐδεὶς ἄν 11,15. πάντες δ' ἐν 12,41. πάντες μιν 12,37. ταύτης νῦν 12,43. ὑμεῖς δ' ὦ 11,35.
Mimnermus	αἰεί μιν 1,7. ἄλλος δ' αὖ 2,13.
Solo	αἰεὶ δ' οὐ 13,27. ἀλλὰ Ζεὺς 13,17. ἄλλος γῆν 13,47. ἀνδρῶν δ' ἐκ 9,3. αὐτοὶ γάρ 11,3. αὐτοὶ δέ 4,5. ἄτη δ' ἐξ 13,75. δείξει δή 10,1. δῆμος δ' ὧδ' 6,1. δήμῳ μέν 5,1. εἶναι δέ 13,5. εἴην δή 2,1. ἴσόν τοι 24,1. ὄλβον μοι 13,3. πλοῦτον δ' ὃν 13,9. πολλοὶ γάρ 15,1. τοίη γάρ 4,3. τίκτει γάρ 8. ὑμέων δ' εἷς 11,5. φλαύρῃ μέν 13,15. χὤστις μέν 13,37.
Xenophanes	πέμψας γάρ 5,1.
Theognis	αἰεί μοι 531. αἰεί τῶνδ' 755. αἰδὼς μέν 291. Αἴθων μέν 1209. αἰσχρόν τοι 627. ἀλλὰ Ζεῦ 341. ἄλλον δ' οὐ 207. ἀλλὰ χρή 717. ἀνδρός τοι 361. ἀστοί μέν 41. ἀστῶν δ' οὐ 367. αὗται γάρ 1057. αὐτὸς δέ 775. αὐτός τοι 193. βλάπτουσ' ἐν 387. γνωτή τοι 267. δειλοί τοι 1025. δειλὸς δ' οὔτ' 443. δειλοὺς εὖ 105. 955. δειλῷ γάρ 281. δείπνου δή 999. δεσμοῦ, μή 1307. δῆμόν τε 45. δισσαί τοι 837. εἴη μοι 561. 1153. εἰκός τόν 279. ἐλπὶς καί 637. ἐχθρὸν μέν 1219. εἰσὶν δ' οἳ 163. ἐσθλὸν καί 875. ἐσθλῶν μέν 35. ἥβα μοι 877. ἥβη καί 629. ἤδη γάρ 1229. ἤδη καί 1097. ἤδη νῦν 647. ἦλθες δή 511. ἦλθον μέν 783. ἡμεῖς δ' ἐν 983. θυμῷ γνούς 1305. ἴσως τοι 271. Κάστορ καί 1087. κριοὺς μέν 183. Μοῦσαι καί 15. νηός τοι 513. οὐδείς, Κύρν', 133. οὐδέν, Κύρν', 1223. 1225. οὐδέν πω 1265. οὐδεὶς γάρ 441. οὐδεὶς λῇ 299. οὐδείς πω 143. ὄρφνη γάρ 1077. ὅστις μή 1255. ὅστις σοι 1101. Ὅστις τοι 221. οὕτω μή 191. οὕτω χρή 1083. παῖδες δ' οἵτ' 737. παιδός τοι 1367. πάντῃ γάρ 269. πάντων μέν 425. πικρὸς καί 301. 1353. πίνων δ' οὐχ 413. πλοῦτος καί 1157. πολλοί παρ 643. πολλοί τοι 115. 161. 965. πολλοῖς ἄν 455. πολλούς τοι 693. πολλῷ τοι 605. πρήξας δ' οὐκ 953. σιγᾶν δ' οὐκ 613. οὕτω μή 191. τίκτει τοι 153. τολμᾶν χρή 591. τόρνου καί 805. τούτων δ' ἄν 839. ὕβρις καί 1103. τόσσους δ' οὐ 83. φῦσαι καί 429. φόρμιγξ δ' αὖ 761. ψυχρόν μοι 263. ὤνθρωπ', εἰ 453. χαίρων εὖ 691. χοὔτως ἄν 339.

Pentameter.

1 —, 2	
Archilochus	νήφειν ἐν 4,4. οὐδεὶς ἄν 8,2. ταύτης γάρ 3,4. φοίτα καί 4,2.
Callinus	ἔλσας, τό 1,11. ἔρδει γάρ 1,21. μνῆσαι δ'εἰ 2,2.
Tyrtaeus	βλάπτειν οὔτ' 12,40. εἴκουσ' ἐκ 12,42. ἰθὺς δ' εἰς 11,4. Φοῖβος γάρ 4,10. ψυχὴν καί 12,18.
Mimnermus	ἄλλος τις 7,4. ἑστᾶσ' ὄφρ' 12.10.
Solo	αἶσαν καί 4,2. βροντὴ δ' ἐκ 9,2. ἀρχὴ δ' ἐξ 13,14. ἐσθλὸν καί 19,6. ἥβης σύν 24,6. ἰσχύν, ἧντ' 27,8. νικᾶν δ' οὐκ 5,6. τιμῆς οὔτ' 5,2.
Demodocus	πάντες πλήν 2,2.
Phocylides	πάντες πλήν 1,2.
Xenophanes	ἀνδρῶν ἠδ 2,12. ῥώμης ὅσσ' 2,18. σμικρὸν δ' ἂν 2,20. τυροῦ καί 1,10. ψυχή, τήν 6,5.
Theognis	ἄθλον ∂' ἐν 394. ἄθλων εἰς 1014. αἰδοῦς, ἣ 410. αἰδώς, οὐδ' 86. αἰσχρὸν ^' εἰ 628. αἰσχρὸν δή 608. ἄκρην γάρ 620. ἄλλης δή 962. ἀνδρὸς δέ 170. ἀνδρῶν, οἳ 346. πόλει καί 1056. ἀστοῖς τοῖσδ' 24. βουλὴ δ' εἰς 1054. γνῶναι γάρ 694. δαίμων ὅς 350. δειλός, Κύρν' 92. δειλῶν τοι 366. 1030. δειρήν, ἡ 266. δήων γάρ 552. δοίη τῶν .334. εἶργει γάρ 686. ἔλθῃ δ' ἐς 708. δρήσας δ' οὐκ 954. εἴργει μήθ' 1180. εἶδον μέν 915. εὗδει σύν 1336. ἔξω δ' ὥστ' 56. ἡμεῖς δέ 762. θυμός; γῆς 826. ἥβῃ καί 1122. ἶσον τῶν 82. ἴσον καί 106. ἴσχει γάρ 140. ἴσως γάρ 224. ἵππων μή 890. κρέσσων τοι 218. Κλεάρισθ', οἵ 514. κλαίουσ', οὐδ' 1070. κρήνην τε 1252. Κύπρις, σόν 1320. χερσίν τε 980. μηδὲν τόν 764. οὕτως ὡς 68. οὗτοι γάρ 638. οὐδείς, ἣν 932. ὀργὴν καί 964. ὄχθει μηδ' 1032. οὐδείς, ἀλλ' 1368. παῦροί τοι 74. πιστοὺς ἐν 80. πρόφρων ἐς 404. πολλοὺς ἂν 434. πολλὸν γάρ 618. πλουτεῖν τῶν 700. πολλῶν ἐξ 836. πλούτῳ, τοί 1062. πιστόν καί 1316. ῥιπτεῖν καί 176. τιμὰς μήδ' 30. τρέψας οὔτ' 948. τούτων τοι 822. τολμᾷ δ' ἐν 320 τολμᾷ δ' οὐκ 388. τῖσαι νιν 364.
Euenus	χωρὶς δέ 4,2. οἵπερ καί 1,6. τῆμος καί 2,4.
Io	αὕτη γαρ 1,2. ἡμῖν δέ 2,2. κεῖνος τῶν 2,10. ξυνὸν τοῦ 1,10. πίνειν καί 1,16.
Thucydides	τέρψας, ἐκ 4.
Critias	εἶπον καί 4,2. ἔσθειν καί 2,26. πίνειν τήν 2,2.

6

Hexameter.

1 —, 2	
Euenus	ἀντλεῖν δ'οὐκ Th. 673. δείξω δ' ὡς Th. 477. οὕτω μή 1349. ὑμεῖς δ' εὖ Th. 493.
Aschylus	ζωὸν δέ 3,3.
Melanthius	αὐτοῦ γάρ 1,1.
Critias	γνώμη δ' ἡ 4,1. γνώμῃ τε 2,19. πλοῦτον μέν 5,1.
Plato	ἀστὴρ πρίν 15,1.
Erinna	στᾶλαι καί 5,1. ταύταν γῶν 4,3.
Anacreo	Ἑρμῇ τε 111,3. ὥρῃ γάρ 113,3.
Simonides	αἰδὼς καί 120,1. ἄνθρωπ', οὐ 124 A. ἀστοὶ δέ 107,9. εἰπὸν τίς 154. ἤδη γάρ 144,3. θηρῶν μέν 110,1. Ἰσθμῷ δ' ἐν 155,5. μέσσοι δ'οἱ 84,1. οἵη περ 85,3. οὕτω τοι 144,1. πατρὶς μέν 152,1. πλείστων δή 95,3. Στροίβου καί 150,1. χαίρει τις 122.
Scolia	ἔγχει καί 27.
Fragmenta adespota	Θριαὶ (δή) 3.
2 —, 3	
Xenophanes	πρῶτον μέν 1,13.
Theognis	ὅστις δή 1173.
4 —, 5	
Bacchylides	ἀγροῦ τόνδ' 49,1.
— 2, —	
Tyrtaeus	τύμβος καί 12,29.
Mimnermus	ἐχθρὸς μέν 1,9.
Theognis	ἔρδων εὖ 573. εὔχου θεοῖς 171. οὔτις μοι 787.
— 3, —	
Theognis	αἰδοῦ καί 1179. δαίμων καί 149. δειλός καί 1107. εἴκων, ἡ 389. ἥβης καί 527. κλέψας, ὦ 1311. στάθμην καί 543. στάθμης καί 805. τιμῶσ', ὃν 169. τρίβου καί 465. ψέξαι τόν 611.
Crates	Ἑρμῆν καί 1,10.
Simonides	λιτρῶν καί 141,3. νίκας οὐκ 125,5.
— 4, —	
Tyrtaeus	δόξαν πλήν 12,9. νίκην καί 4,9.
Theognis	ἄτης καί 133. ἔρδειν, οὐδ' 1279.
Simonides	ἀθλεῖν δ' οὐ 149,3. νῆας καί 96,3.

Pentameter.

1 —, 2	
Antimachus	ἵππους τοι 3,2.
Plato	ἡμῖν δ' οὐ 31,4. χρουνοὶ καί 24,2. σκέψαι τήν 2,4. τιμᾶτ' ἢ 31,2. ὤπται καί 8,2.
Philiscus	δείξεις εἰ 2.
Sappho	κύρτον καί 120,2.
Erinna	Ἤρινν' ἐν 5,8. στάλαν, τῷ 6,2.
Anacreo	Ἄρης δ' οὐκ 101,2. ἀστῶν καί 111,4. κισσὸν καί 108,4.
Simonides	ἄλλην, σῷ 116,4. δραχμαί ταί 157,2. ἡμῖν ἐκ 100,2. ἰχθῦς ἐξ 163. παιδων τ' οὐκ 111,4. παῦροι μήν 85,4. υἱὸς καί 152. ψυχῇ τῶν 85,14.
Fragmenta adespota	ἐσθλοί μέν 11. ἡμεῖς δ' εἰς 13. τέλμα δή 8 B.
2 —, 3	
Archilochus	—
Tyrtaeus	οὔπω Ζεύς 11,2.
Theognis	οἵσπερ νῦν 1312. οὐδείς πω 430. οὔπω τις 706. σῶσαι οἱ 288. (dubia fide!) ὥσπερ νῦν 456.
Euenus	νήφων ὤν Th. 478. (coniectura! legebatur γάρ νήφω quod Fick tuetur;).
Critias	Λυδὴ χεῖρ 2,6. (incerta paradosi.)
— 2, —	
Solo	χρῦσὸς καί 24,2.
Theognis	αὐτοῦ καί 1366 (voce monosyll. praecedente et sequente). αὔτως καί 1270. δειλοί. τίς 58. ἔρδειν τῶν 1096.

Hexameter.

1, —, 2	
Archilochus	οὔ τοι πόλλ' 3,1.
Callinus	οὐ γάρ πως 1,12.
Tyrtaeus	οἵ μέν γάρ 11,11. ὅς δ' αὖτ' ἐν 12,23.
Mimnermus	οὐ γάρ τις 14,9. οὐ μὲν δή 14,1. τὸν μὲν γάρ 12,5.
Solo	Ἀλλ' εἴ μοι 20,1.
Xenophanes	ἀλλ' εἰ μέν 2,1. νῦν γὰρ δή 1,1.
Theognis	δὴν δή, παῖ 597. 1243. εἰ μὲν γάρ 905. 929. ἐκ τῶν γάρ 51. ἐν γάρ τοι 287. Ζεὺς γάρ τοι 157. Ζεύς μοι τῶν 337. ἤ μιν δήθ' 1127. ἣν δὴ χρή 175. ἣν μὲν γάρ 1355. καὶ γάρ τοι 525. Κύρν', οἵ πρόσθ' 1109. καὶ νῦν εἴσ' 57. μηδ' εἰ Ζῆν' 285. νῦν μὲν τῇδ' 217. οἱ μὲν γάρ 1061. ὅς δὴ καί 1125. οὐ γάρ τοι 1285. οὐκ εἴμ', οὐδ' 1213. οὔτ' ἄν σ' ἐκ 103. πῶς δή σευ 377. τίς δή κεν 747 τοῦ μὲν γάρ 395. χρὴ γάρ τοι 1359. ὦ παῖ, μή 1283. 1295. 1351. ὦ παῖ, τήν 1259.
Euenus	ἀλλ' ἤ πρίν Th. 485. ἡ μὲν γάρ Th. 489. καὶ πρὸς μέν 1,3.
Critias	οὐ γάρ πως 3,3.
Erinna	ὡς τὰν παῖδ' 6,5.
Simonides	ἀλλ' εἰ μή 110,3. ἢ σεῦ καί 130,1.
2, —, 3	
Solo	μοὶ κἂν νῦν 20,1. μοὶ πρὸς θεῶν 13,3.
Theognis	ἥν, ὅς μέν 907.
Sophocles	ἣν οὐ παῖς 4,1.
4, —, 5	
Theognis	παῖ· καὶ γάρ 1311.
—, 2, —	
Solo	εἴ μοι κἂν 20,1 (voce monosyllaba praecedente et sequente).
Critias	γάρ πως ἦν 3,3.
—, 3, —	
Theognis	χρὴ τοῦτ'· οὐ 659.
—, 4, —	
Theognis	ὦ παῖ· καί 1311.

Pentameter.

1, –, 2	
Callinus	ἄνδρ', οὐδ' εἰ 1,63.
Solo	εἰ καί τις 4,30. κοὐκ ἄν τις 13,60. οἵ γὰρ νῦν 13,72. οὐ γὰρ δήν 13,16.
Xenophanes	καί κεν σῖτ' 2,8.
Theognis	ἀλλ' ἔν τοι 1372. ἤ γὰρ καί 392. θεοί γάρ τοι 660. καὶ γὰρ τήν 940. καὶ τοῦτ' εἰς 566. μηδ' εἰ νῦν 48. οἵ νῦν ἐν 636. οὐδ' ᾧ κ' ἐκ 300. οὐ μὲν δή 1314. σοὶ δ' ὦ παῖ 1340. σὺν σοὶ καί 1118. ὦ παῖ, καί 1362. ὡς εὖ μέν 520.
Antimachus	οἵ (σοι) τῶν 5. (σοι add. Bergkius.)
Philiscus	καὶ τὴν τοῦ 8.
Scolia	εἰ χρὴ τοῖς 27,2.

2, –, 3	
Archilochus	εὖτ' ἂν δή 3,2.
Theognis	γὰρ τοὺς μέν 686. εὖτ' ἂν δή 394. καὶ δὴ νῦν 1361. οἵ τὸν σόν 598. οὐδ' εἴ μοι 1024. 1328. σοὶ μὲν γάρ 1212. τοῖσδ' οὔ πω 24.
Fragmenta adespota	δή, κἄν τι 8 B.

Sunt igitur 569 molossi ita collocati, ut prima et tertia syllaba cadant in ictum versus, 7 ita, ut syllaba media acuatur quorum septem exemplorum unum Xenoph. 1,3 πορσύνει^{6} Bergkii coniecturae debetur (παρατείνει traditum), alterum Ἁρπυιῶν (cf. G. Meyer gr. gr. [3] § 96 p. 160) in Ἀρεπυιῶν mutatum est, tertium ἀνθρώποις^{6} collatis Theogn. 591 et 1221 ego in θνητοῖσι βροτοῖσι corrigendum censeo, quartum σωτῆρες^{4} vitiosi versus est (Simonidi C. sane abrogandi!) lege Wernickiana — ex qua in thesi pedis quarti syllaba naturaliter longa esse debet — violata. ceterum non omnes arses aeque rectae tonosi favere inde patescit quod 546 molossi initium a primo vel secundo pede sive hexametri sive pentametri capiunt. percussionem | $\underline{4}$ – $\underline{5}$ | quae $18^{\underline{\text{iens}}}$ reperitur raram esse oportere vel inde elucet, quod ea fieri ita non potest, ut lex secunda pag. 87 h. c. non laedatur. atque etiam si molossus ex monosyllabo et spondeo insequenti compositus est ($421^{\underline{\text{iens}}}$), monosyllabum maxime primam vel secundam arsin capessit ($410^{\underline{\text{iens}}}$) sive hexametri sive pentametri. aliter res se habet, si spondeus praecedit ($321^{\underline{\text{iens}}}$), cum primus pes solus spondeo locus placitus sit ($290^{\underline{\text{iens}}}$) sive hexametri sive pentametri. denique si tria monosyllaba molossum efficiunt ($85^{\underline{\text{iens}}}$), primum eorum in prima vel secunda arsi poni solet ($81^{\underline{\text{iens}}}$) et hexametri ($50^{\underline{\text{iens}}}$) et pentametri ($31^{\underline{\text{iens}}}$). nulla igitur exempla occurrunt harum formationum – $\underline{2}$ –; – $\underline{3}$ –; – | $\underline{3}$ –; $\underline{3}$ – | $\underline{4}$; $\underline{3}$ | – | $\underline{4}$; $\underline{5}$ | – –; $\underline{5}$ – | $\underline{6}$; $\underline{5}$ | – | $\underline{6}$; – $\underline{5}$ –; – | $\underline{6}$ –; – | $\underline{5}$ –; – $\underline{5}$ | –; – $\underline{6}$ | –; – | $\underline{5}$ | –; – | $\underline{6}$ | –, pauca tantum extant $\underline{3}$ – $\underline{4}$ (quater); $\underline{5}$ – $\underline{6}$ (semel); $\underline{3}$ | – $\underline{4}$ (ter), $\underline{4}$ | – $\underline{5}$ (quater), $\underline{2}$ – | $\underline{3}$ (bis), $\underline{4}$ – | $\underline{5}$ (semel), $\underline{2}$ | – | $\underline{3}$ (quater), $\underline{4}$ | – | $\underline{5}$ (semel), – $\underline{4}$ – (quater), – $\underline{6}$ – (ter), – | $\underline{2}$ – (semel), – | $\underline{4}$ – (ter), – $\underline{2}$ | – $5^{\underline{\text{iens}}}$, – | $\underline{2}$ | – (bis), – | $\underline{3}$ | – (semel), – | $\underline{4}$ | – (semel).

De contractione hexametri egerunt Arnoldus Langen pagg. 9, 21, 22 et Carolus Hultgren pag. 6. ex tabula, quam hic adicio, in qua omissi sunt pauci versus spondiazontes (de quibus dixit Arth. Ludwich, dissert. halens. pag. 45; cf. etiam supra et tabulam molossicam h. c.), intellegetur Archilochum numerorum mollitudinem sectatum continuatos spondeos raro videri admisisse et ex 32 formis hexametrorum quae componi possunt 9 σχήματα sibi indulsisse.

a	acos.
	Theo
σχήματ	-318. 467—496. 003—1006. 1007 62. 1209—1210.
	609 hexam. (6
1) ddddd μονόσχημ δακτυλικ	199. 213. 235. 583. 593. 619. 1. 1037. 1049. 1
2) sdddd	157. 167. 195. 397. 431. 443. 769. 779. 783. 189. 1213. 1225. 359. 1361. 1367.
3) dsddd	3. 99. 129. 139. . 461. 463. 499. . 819. 827. 847. 1075. 1089. 1091. 309. 1319. 1323.
4) ddsdd	31. 371. 379. 38
5) dddsd	3. 265. 307. 321 377.
6) ssssd πεντάσχ δακτυλι	
7) sssdd	429. 611. 801. 8
8) dsssd	

Sequitur ut exponam quid intercedat discriminis inter Archilochi hexametrum et Homeri recentiorumque poetarum. cavendum quidem ne in tanta paucitate fragmentorum semper certae regulae stipulentur, sed haec certo apparent:

1. Numerus spondeorum valde deminutus est.

2. Incisio quae est post tertium trochaeum saepius usurpatur quam in carminibus homericis in quibus eadem praevalet. et incisio semiquinaria coniungitur semper cum diaeresi quae est aut post sublationem aut dactylum quarti pedis.[1]) Quae rationes *eodem modo valent in hexametris alexandrinorum*[2]) et Nonni eiusque sectatorum.

3. Interpungitur haud rarius post diaeresin bucolicam (8iens) quam in fine hexametri (7iens); — apud Homerum et Nonnum in exitu versus triplo vel quaedruplo saepius quam reliquis versus locis cf. Arth. Ludwich ap. Rossbachium III 2[3] pag. 64 sq.

4. Diaereses 'podicae' — quod artis vocabulum Arthurus Ludwich bene novavit — I^1 et IV^1 pedis frequentia ceteras superant.

5. In altera parte hexametri duas vel tres continuas diaereses 'masculas' esse non licet, id quod non infringitur

---

[1]) Eandem regulam praeter Archilochum *sequuntur* in reliquiis servatis Callinus Asius Pisander Mimnermus Solo Demodocus Xenophanes Epich. Aesch. Soph. D.-Ch. Eurip. Thucyd. Agath. Joph. Antim. Plato Zeux. Dio-M. Ast. Phil. Aph. Speus. Arist. Theocr. Menander, *neglexerunt* Tyrtaeus bis (2, 1. 4, 3; regulam observavit 23iens), Phocylides semel (6,2; regulam observ. semel et in versibus epicis 18iens), Theognis 8iens, (217 = fere 1073, 225, 533 ∾ 975, 629, 703, 1015, 1171, 1339; regul. observ. 281iens). Jo semel (1,1; reg. observ. 12iens), ps.-Empedocles semel (1,1), Euenus semel (1,5; reg. obs. 6iens), Critias bis (5, 1. 7, 6; reg. observ. 22iens), Parrhasius semel (2,3); reg. obs. ter), Mamercus semel propter clausulam vocis heptasyllabae, Crates semel (7,4; reg. observ. 11iens).

[2]) Wilh. Meyer, z. gesch. d. alexandrin. hexam. 1885 p. 993: „die hexameter, welche nach der 3. hebung cäsur haben, müssen zugleich in dem stück nach dieser cäsur noch eine zweite cäsur haben, entweder nach der 4. hebung oder, die sog. bukolische, vor der 5. hebung.“ idem vir doctiss. observat pagg. 994, 997 illam regulam ne a poetis elegiacis quidem antiquioribus neglectam esse.

versibus 9,7 ἔχει | τάδε· νῦν | μὲν ἐς ἡμέας et 11 πολιῆς | ἁλὸς ἐν | πελάγεσσιν.

6. Spondeus quarti pedis nusquam fine vocis continetur, quod idem valet in alexandrinorum nec non nonnianis carminibus (Tiedke quaest. nonn. specim. p. 28 sqq., Gerhardt p. 148, 203, Usener de Theognide in Fleckeisenii annal.) atque etiam Callinus Mimnermus Euenus Solo hanc sequuntur normam, violant Tyrtaeus (4,7), Xenophanes 1,13. 2,12, Theognis (181, 753, 1193, 641? [Bergk., A. Langen de dist. gr. p 20, Hiller-Crusius rectius εὔνοον], 445? (cod. O altero loco [post v. 1162] ἐπέρχεται unde δόσις παντοίη conicere possis], 147, 1279, 695, 901, 911? 963);[1]) neque pes secundus ex bisyllabo constare potest, cf. quae pag. 86 disputavi (exceptiones Tyrt. 12,15, Sol. 13,71, Xenoph. 1,13, Theogn. 205, 223, 1045, 1173, 1249, Erinn. 5,5) — neque ex duobus monosyllabis; atque etiam in tertio pede spondeus repudiatur, quem unum bisyllabum vocabulum auf duo monosyllaba efficiunt (— exceptionem habes e. g. Theogn. 425, 659 —).

7. Contra Nonni usum synalipha et synizesis adhibentur. De crasi et ν paragogico cf. §§ 4, 6.

8. Guilelmus Meyer (z. gesch. des griech. u. lat. hexam. 1885) hasce tres regulas hexametri alexandrinorum argumentis probavit:

a) 'der trochäus und der dactylus im zweiten fusse darf nicht durch den schluss eines drei- oder mehrsilbigen, im ersten fusse beginnenden wortes gebildet werden;'

b) 'die männliche cäsur im dritten fusse darf nicht durch ein zweisilbiges iambisches wort gebildet werden;'

c) 'wenn die dritte hebung wortschluss und männliche cäsur bildet, so darf nicht auch die fünfte hebung wortschluss mit männlicher cäsur bilden.'

---

[1]) W. Meyer pag. 1000: 'In den fragmenten der elegiker und bei Empedokles sieht man die zahl der spondeischen wörter und wortschlüsse an dieser stelle abnehmen, und endlich ist das, was bei Homer vorliebe war, bei den alexandrinern regel.'

I. Contra primam regulam peccant inter antiquos poetas elegiacos:

a) fine vocis longioris post secundum trachaeum: Archil. 14 (de quo frgm. infra!), Tyrt. 6,2. Mimnermus 11,5, Sol. 27c (Hiller-Crusius), 3. 4,15. 24,9 (= Theogn. 727 = 1187). 27,1. Xenoph. 2,3, Theogn. 297, 347, 371, 405, 415, 459, 697, 735, 869, 919, 987, 1133, 1205 || 1235, 1303, 1321, Pigres (μῆνιν ἄειδε), Jo. 3,1. Emp. 1, Plat. 30,1. Zeux., Parrhas. 1,1. 2,1. Sappho 118,1. Sim. 99,3, 102,3. in 1332 igitur hexametris elegiacis **34**iens.

praeterea[1]), Phoc. 12, pseud. Phocyl. 9, 26, 29, 46, 79, 154, 185, 189, 193, 199, ps.-Ar. (peplogr.) 25, 26, ps.-Charm. pag. 379, pag. 518 No. II. et III.

in 538 igitur hexametris **16**iens.

in universum:

in 1870 hexametris **50**iens.

b) fine vocis post secundum dactylum: Sol. 11,1, Th. 235, Sim. 118, ps.-Phoc. 37, 222.

In 1870 igitur hexametris **5**iens.

II. Secundam regulam nunquam laedunt Archilochus (fr. 14?) et Callinus, sed Tyrtaeus 10,9. 11,19. 29. 12,9. 43. Mim. 2,15. 9,1. 11,5. 17, Solo. 2,1. 4,1. 37. 13,39. 24,9 (= Th. 729). 27,1. Xenoph. 2,3. 6,4. Theognis 61, 69, 71, 151, 183, 201, 243, 245, 319, 331, 337, 371, 397, 399, 405, 415, 423, 497, 559, 697, 709, 735, 779, 835, 839, 869, 879, 909 (ὁ δή) 915, 919, 957, 975, 995, 1171, 1187, 1203, 1205 || 1235, 1237, 1240a, 1247, 1251, 1261, 1275, 1279, 1285, 1299, 1303, 1321, 1327, 1335, 1339, 1341, Pigres. 1, Sappho 118,3. 119,1. Anacreo 108,1, Simonid. C. 85,9. 97,5. 149,3. 172,1, Jo. 3,1, Emped. 1,1, Thucyd. 1, Euen. 4,1, Crit. 1,4. 6. 8. Joph. ? 1, Zeuxis 1, Parrh. 1,1; (88iens).

---

[1]) Circumspexi vers.: ps.-Aesop. 3, Demod. 5, Phocyl. 28, ps.-Phoc. 230, in titulo pag. 245,7, pag. 246,6, ps.-Soph. pag. 247,2; pag. 248,4; Macedon. pag. 250,4, Hipp. 1, Alcib. 1, ps.-Euen 20, Crit. ἔπη 10, ps.-Socr. 13, ps.-Plat. 40, Simm. 8, Prax. 2, ps.-Demosth. 8, ps.-Arist. (peplogr.) 75, ps.-Choerclus pag. 368, 15, incerti auctoris pag. 376 sqq.: 21.

ps.-Phocyl 2A, ps.-phocylidea 6, 9, 22, 26, 29, 30, 52, 54, 59, 61, 62, 96, 112, 117, 137, 141, 145, 148, 154, 185, 196, 224, titulus pag. 246,1, ps.-Soph. pag. 247,1, ps.-Socr. pag. 288,3, 4, ps.-Plato 19,1, 21,1, 30,1, pag. 319,5, ps.-Demosth. pag. 332,1, ps. Aristot. (peplogr.) 4, 25, 46, 59, ps.-Crat. pag. 369 adn. 8, Aeschin. pag. 377,2, Dorieus pag. 378,5, Agamestor pag. 379,3, Charm. pag. 379,1, ps.-Scyth. 2,3: in 1870 igitur hexametris **130iens**.

III. Tertiam regulam Archilochus et Callinus nusquam migrant, repudiant autem hi: Tyrtaeus, 2,1. 4,3. Minnermus 17, Solo 2,1. 4,19. 13,25. 49. 27, 3. 17. (Demod. 2 ∾ Phocyl. 1 lenius), Phocylides 4,2. 5,1. 10. Xenophanes 1,3. 11. 17. Theognis 11, 19, 21, 75, 83, 217, 305, 323, 629, 717, 777, 779, 815, 883, 905, 925, 1015, 1073, 1147, 1177, 1311, 1339, Anacreo 112,3, Simonid. C. 92 (ὦ ξεῖν' ἀγγ. Λακ.) 107,5, 125,5, 132,1, 134,1, 135,1, 136,3, 139,1, 142,5, 151,3, 168,1, Pigres 1, Sophocles 5,1, Jo. 1,1. 4,3. Emped. 1,1, Eurip. 1,1, Euenus 1,3. 9,1. Crit. 2,23. 27. 7,6. 10. Parrh. 1,1. 2,3. Astyd. 3, Aristot. 4,1, Crates 7,4 (66iens).

ps.-Phocylides 2 A., ps.-phocylidea 5, 6, 12, 15, 31, 32, 48, 51, 53, 65, 71, 72, 76, 97, 101, 104, 107, 111, 115, 121, 132, 135, 136, 138, 143, 145, 146, 149, 151, 152, 153, 154, 157, 170, 172, 195, 221, 223, 225, titulus pag. 246,3, ps.-Socrat. pag. 288,1. 7. 13. ps.-Plato 16,1, ps.-Aristot. (peplogr.) 5, 61, Agam. pag. 379,3, Aeschrio 9.

In 1870 igitur hexametris **115iens**.

Leges igitur illae alexandrinorum in 1870 hexametri (— Archilochi versibus hic semper adnumeratis! —) 300iens vel in 1330 hex. elegiacis fere 200iens et in 1350 pentametris 200iens (cf. paragraph. sequentem) violatae sunt, unde in Archilochi relliquiis (47 versibus eleg.) 7—10 exempla expectare debes neglectae illius elegantiae. at unus tantum versus in offensionem cadit fr. 14:

Γλαῦκ', ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον (legebatur τόν σὸν) φίλος, ἔσκε (Fick ἔστε) μάχηται,

quem primus Bergkius propter Glauci nomen ad Archilochum rettulit. circumspiciens unde nodum expediam, non quidem

dubito, quin nisi excusationem ex locutione proverbiali petas aut fragmentum ab Archilocho alienum sit aut verbis transpositis sic scribendum sit:

Γλαῦκε, τόσονδ' ἐπίκουρος ἀνὴρ φίλος, ἔσκε μάχηται.[1])

Meyerus illis legibus propositis sic pergit (pag. 983):

'diese regeln, welche zuerst bei Kallimachus deutlich hervortreten, sind vielleicht von ihm festgesetzt.'

Sed iam confido rem aliter se habere. cum enim constet Archilochum summo studio ab alexandrinis tractatum esse, eius recensionem Alexandreae factum esse, Aristophanem grammaticum carmen Archilochi longissimum quodque optimum iudicasse, Aristarchum eius ἕξιν i. e. facilitatem adgnovisse, in componendis trimetris magnam esse consensionem inter Lycophronem alexandrinum et Archilochum, structuram ἐν κύτει quae apud Archilochum extat in Lycophrone solo legi, regulam primam et secundam Meyeri etiam in pentametris Archilochi (et Callini) sedulo observari, Archilochum censeo auctorem fuisse, quo duce alexandrini artem suam elegantem excolerent, praesertim cum saepissime illae leges a ceteris elegiacis laedantur.[2])

---

[1]) Hoffmann (ion. dial. 1898 pag. 95) piaculum commisit Archilocho obtrudens talem versum

πάντα βροτοῖσι πόνος κτλ
| ∪ 2 ∪ | ∪ 3 |

[2]) Accedit quod **hiatui debili** quem vocant qui fit, si vocalis longa vel diphthongus in extremis vocibus ante vocalem insequentum in thesi dactyli corripitur, in Archilochi elegiis (Lucas, stud. theogn. p 55) aditus patet maxime ad thesin alteram dactyli (12iens) perraro vero correptio talis in thesi prima admittitur (in Archilochi hexametris exemplum nullum est —), id quod 'mero casui' (Lucas p 59) tribuere mihi nefas videtur; unde plus fulcri sententiae meae adcrescere autumo, Callimachum qui (semel in hexametro V 71 et) semel in pentametro

(62,2 κεῖται ἐν 'Ορτυγίῃ
1 ∪ | ∪ 2 ∪ ∪ 3 |

quae tripodia respondet illi Archilochi fr. 90

ῥόπτρῳ ἐρειδομένη
— ∪ | ∪ — ∪ ∪ — |

cf. Hill.-Crusium pag. XIII 97) hiatum trochaicum sibi indulsit, ab Archilochi studio originem huius severitatis iam dudum a Kaibelio observatae traxisse.

§ 10.

De pentametro.

Post Arnoldi Langen dissertationem haec sola addo:

1. Dactyli in priore hemistichio praevalent apud Archilochum et Mimnerum, ad quod demonstrandum sequitur haec tabula (ad quam conf. Hultgren pag. 11 tab. IV, Langen pagg. 13, 14 [non semper recte iudicantem] 25):

	ps—Theognis 903—930. 1209. 1210.	Phocylides Demodocus	Asius	Pisander	Cleobul.	Xenophan.
—496. 585—590. 613. 644. 8. 983—988. 995. 1003— —1074. 1081—1082. 1113. 3. 1254. 1345—1350. **608** pentametri.	15 pent.	3 pent.	2 pent.	2 pent.	2 pent.	34 pent.
2. 148. 150. 162. 188. 190. 4. 332. 340. 342. 362. 372. . 516. 518. 522. 526. 528. . 746. 750. 754. 774. 776. . 878. 9[illegible]0. 944. 960. 974. 6. 1124. 1128. 1138. 1144. 4. 1240. 1242. 1244. 1256. **132**	916. 928. **2**			4. **1**		1,6. 1,18. 7,4. **3**
3. 106. 110. 114. 116. 124. 290. 298. 300. 312. 314. . 434. 452. 454. 456. 500. . 622. 626. 628. 630. 634. . 772. 784. 808. 812. 814. 980. 982. 990 994. 1032. 2. 1164. 1172. 1180. 12[illegible]2. 14. 1316. 1320. 1334. 1336. **151**	908. 912. 914. 926. 1210. **5**	1. (Demodocus). **1**	4. **1**		1,2. **1**	1,4. 1,14. 1,22. 2,2. 2,6. 2,8. 2,12. 2,14. 2,16. 2,18. 2,22. 3,4. 3,6. 5,2. 6,5. 8. **16**
. 134. 138. 144. 158. 166. . 258. 264. 278. 282. 288. . 398. 402. 414. 422. 426. . 554. 556. 558. 560. 562. 664 (d. f.) 666. 688. 692. 866 870. 874. 876. 880. 1046. 1048. 1050. 1052. 0. 1158. 1160. 1166. 1176. 2. 1236. 1246. 1248. 1250. 4. 1328. 1342. 1356. 1376. **173**	910. 918. 924. **3**			2. **1**	2,2. **1**	1,2. 1,24. 2,10. 3,2. 4,2. 5,4 (s. tr.) 6,3. **7**
. 156. 160. 164. 168. 174. 292. 306. 320. 322. 328. 412. 432. 440. 446. 448. 624. 638. 660. 684. 690. 788. 800. 802. 824. 828. 940. 942. 948. 956. 958. . 1086. 1094. 1098. 1102. 1258. 1272. 1280. 1286. 2. 1384. **150**	904. 906. 920. 922. 930. **5**	1. 2. **2**	2. **1**			1,8. 1,10. 1,12. 1,16. 1,20. 2,4. 2,20. 7,2. **8**
	$\frac{12}{18} = \frac{0.7}{1}$	$\frac{2}{4} = \frac{0,5}{1}$	$\frac{1}{3} = \frac{0,3}{1}$	$\frac{3}{1} = \frac{3,0}{1}$	$\frac{1}{3} = \frac{0,3}{1}$	$\frac{21}{47} = \frac{0,44}{1}$

Pari numero dactylorum et spondeorum Tyrtaeus utitur, deinde dactyli magis magisque minuuntur apud Theognidem (d : s = 0,94 : 1), Callinum (0,85 : 1) — observes quod discrimen inter Archilochum (1,33 : 1) et Callinum sit, etiam numero dactylorum et spondeorum in hexametris —, Solonem (0,8 : 1), ps.-Theognidem (0,66 : 1), Mimnermo-Theognidem (0,62 : 1), Euenum (0,61 : 1), Xenophanem coloph. (0,45 : 1).

2. Utrum principium pentametri dactylicum an spondiacum a poëtis praeferatur, illustrat tabula sequens.

	numerus pent-orum	dactylus Imo loco pent — i	spondeus Imo loco pent — i	ratio quae inde cognoscitur
Mimnerm.	41	24	17	1,41 : 1
Callinus	12	7	5	1,40 : 1
Archilochus	21	12	9	1,33 : 1
Tyrtaeus	73	39	34	1,15 : 1
Theognis	606	305	301	1,01 : 1
Solo	112	53	59	0,90 : 1
Versus ex Theognide sumpti qui ab editoribus Mimnermo (?) tribui solent .	13	6	7	0,86 : 1
Euenus	37	15	22	0,68 : 1
Theognidi abiudicandi vv. 903—930, 1210	15	5	10	0,50 : 1
Xenophan.	34	10	24	0,42 : 1
Pisander	2	2	—	
Cleobulina	2	1	1	
Asius	2	—	2	
Phocylid. fr. 1, Demodoci fr. 1, 2	3	—	3	

Principium igitur dactylicum praeoptaverunt Mimnermus Callinus Archilochus Tyrtaeus, spondiacum Solo Mim.-Theognis, Euenus, ps.-Theognis (903—930, 1210), Xenophanes, utrique pariter favit Theognis.

3. De interpunctione in fine distichi haud raro neglecta dixit A. Langen pag. 15.

4. In clausula pentametri quem usum singuli poetae secuti sint, explicat tabula haec:

In clausula pentametri

usus est:	voce 7 syllabarum	6 syllabarum	5 syllabarum	4 syllabarum	3-syllaba	bi-syllaba	mono-syllab.
Archilochus	—	—	5	4	4	7	—
Callinus	1	—	1	2	3	6	—
Tyrtaeus	1	1	7	14	27	21	—
Asius	—	—	—	1	1	—	—
Pisander	—	—	—	—	1	1	—
Mimnermus	—	—	7	14	6	14	—
Solo	2	3	17	37	21	28	2
Cleobulina	—	—	1	—	—	1	—
Demodocus	—	—	—	1	—	1	—
Phocylides	—	—	—	—	1	—	—
Xenophanes	—	—	4	10	12	7	1
Theognis.	3	15	92	132	190	204	10
Hipparchus	—	—	—	1	—	1	—
Pigres	—	—	—	—	1	—	—
Epicharmus	—	—	—	—	—	1	—
Aeschylus	—	—	1	2	—	3	—
Sophocles	—	—	—	—	2	1	—
Jo	—	—	4	3	10	3	—
Melanthius	—	—	—	—	1	—	—
Empedocles	—	—	—	1	1	1	—
Dionys. Chalcus .	—	1	1	4	3	3	—
Euripides	—	—	—	1	1	1	—
Summa	7	20	140	227	285	304	13

usus est:	voce 7 syllabarum	6 syllabarum	5 syllabarum	4 syllabarum	3-syllaba	bi-syllaba	mono-syllab.
	7	20	140	227	285	304	14
Thucydides	—	—	—	—	—	2	—
Agatho	—	—	1	—	—	—	—
Euenus	—	1	6	3	11	16	1
Critias	1	1	3	5	9	5	—
Jopho	—	—	1	—	—	—	—
Socrates	—	—	—	—	1	—	—
Antimachus	—	—	—	3	1	1	—
Plato	2	—	11	6	4	7	—
Zeuxis	—	—	—	—	—	1	—
Parrhasius	—	—	—	1	—	4	—
Mamercus	—	—	—	1	—	—	—
Astydamas	—	—	—	1	—	1	—
Philiscus	—	—	—	1	2	1	—
Aphareus	—	—	—	—	1	—	—
Speusippus	—	—	—	—	1	—	—
Aristoteles	—	—	—	—	3	3	—
Cleo Siculus	—	—	—	—	1	—	—
Crates Theb. . . .	—	—	3	4	2	1	—
Theocrit. Chius. . .	—	—	1	1	—	—	—
Menander	—	—	—	1	—	—	—
Sappho	1	—	1	—	3	1	—
Erinna	—	1	1	1	3	4	—
Anacreo	—	1	4	7	8	5	—
Simonides	2	2	21	33	48	29	—
Timocreo	—	—	—	—	—	1	—
Phrynichus	—	—	—	—	1	—	—
Bacchylides	—	—	1	—	2	1	—
Philoxenus	—	1	1	—	1	—	—
Scolia.	—	—	—	1	—	—	—
Carmina pop. . . .	1	—	—	1	1	1	—
Adespota	—	1	5	3	1	4	—
Summa	14	28	200	300	389	382	14

Qua cum tabula conferas Hultgren pag. 12, Langen p 14, 26—30, cuius numeri corrigendi sunt, attamen satis demonstrant, quanta et quam pulchra in formandis pentametris Graeci usi sint varietate. addo indicem locorum:

I. Voces septem syllabarum: Callinus 1,2, Tyrt. 4,6, Sol. 2,4, (τῶν Σαλαμιναφ.), 27b, Hiller-Crusii (τὴν θ'ὑπερηφ.), Theogn. 284, (μήτε φιλ.) 942 (οὐκ ἐπιδ.), 1058, Crit. 5 (τοῦ Λακ.), Plat. 1 (ὡς διαβ.), 2,4 (ὡς ὀλιγ.), Sapph. 118,4 (τῷ Σ.), Sim. C. 114,4 ἀμφὶ Μολ. (d. f.), 115,4 (οὔτε σα.), carm. pop. 28 (τοῖς Λακεδ.).

II. Voces sex syllabarum: Tyrt. 10,4, Sol. 4,16, 5,2, 15,2 (= Theogn. 316), Theogn. 2, 124, 210, 258, 348, 428, (Euen. 494), 528, 620, 758 (ἐπ' ἀπημ.), 812, 896, 1066, 1210, 1218, 1356, Di. Ch. 6 (τὸ ποθ.), Crit. 2,6, Er. 5,4, Anacr. 110, Simon. C. 167,4, 176 (τὰ βιαιότ.), Philox. 15,4 (ὁ Πολυκρ.), adesp. 11B (τὸ δικ.).

III. Voces quinque syllabarum: Archiloch. 5iens 1. 4,4. 7. 9,8. 9,10. Callin 1,5, Tyrt. 2,4. 10,22. 11,20. 24. 12,2. 26 (= Th. 936). 42. Mimn. 5,2 (= Th. 1018), 5,6 (= Th. 1022), 8 (= Th. 1228), 9,2. 12,6. 14,4. 6. (ἀνὰ προμ.), Sol. 2,2. 6. 27a (Hill.-Crusii), 4,10 (ἐν ἡσυχ.) 38. 6,2. 11,2. 12. 13,18. 38. 52. 18. 19,4. 20,2. 24,10 (= Th. 728), 27,2 (ἐν ἕπτ' ἔτεσιν), 6, Cleobulina 2, Xenoph. 1,4. 16. 2,16. 8. Theogn. 6, 8, 18, (διὰ), 48 (ἐν ἡσυχ.), 78, 90, 126, 140, 174 (καὶ ἠ.) 176 (κατ' ἠλ.), 206, 224, 236, 238, 250, 252 (κ' ἠέλ.), 266 (ἀπὸ στόμ.), 274, 278, 288, 294, **314**, 24, 32 (τὰ τῶν ἑτέρων), 38, 58, 72, 86 (ἐς ἀμπλακ.), 92, **400**, 30, 40 (Euen. 484, 86), **538**, 48, 64, **610** (ἀπὸ στόμ.), 30 (ἐς ἀμπλακ.), 32, 46, 48, 52, 56, (Euen. 676), **706**, 8, 10, 12, 34, 50, 54, 62, 74, 76, (ἐν εὐφροσ.), 86, **806**, 16, 13, 64, 70, 84, **920**, 44, 66, 76, 90, **1000**, 68 (σὺν εὐφροσ.) 70, 78, **1100**, 16, 22, 32, 48, 58, 66 (ἐπ' ἐμπ.), 84 96, **1222**, 24, 26 || 34, 56, (ἐν εὐφρ.), 74, 76, 94, **1304** 24 (ἐς εὐφροσ), 32, 36, 58, 82, Aesch. 4,4, Jo. 1,4. 2,8. 3,4. (καί ἐξεμ.), Di. Ch. 1,1, Ag. 2, (ἀπ' εὐλ.), Euen. 1,6, 2,4. 5. Crit. 1,2. 9. 2,10. Joph. (τὸ σεμνότ.), Pl. 3. 8,2. 4. 9 (ἐνὶ μ.), 10 (ἀφ' ἡμετ.), 13. 24,4 (ὑπὲρ καλάμ.). 6. 29. 31,2. 31,4 (τὸ παιδάρ.). Crat. 3, Theocr. Ch. 2, Sapph. 120, Er. 6,8, Anacr.

96, 103, 105, 106, Sim. C. 85,14, 94, 103,4, 104, 107, 111 (ἐς ἀτ.), 116, 118, 122, 123,4, 125, 127 (κατ' ἐμπ.), 131 (καὶ Ἀρ.). 136,4, 140,4, 141,6, 143, 146, 147, 152, 157. Bacchyl. 49,4 (ἀπ' ἀ), Philox. 15,4, adesp. 2, 9, 13, 14, 15.

IV. Voces quattuor syllabarum: Archil. quater 2, 6,2, (οὐκ ἐθέλων). 6,4 (οὐ κακίω), 19. Call. 1, 13. 19. Tyrt. 5,2. 6,1. 10,2. 14. 18. 11,10. 36. 38. 12,12. 18. 20 (ἐν πολέμῳ). 24. 30. 32. As. 4, Mim. 1, 4. 8. 2,2. 6. 8. 4. 5,8. 9,4. 6. 11,6 (ἐν θαλάμῳ), 12,2. 12,4. 8. 16,1. Sol. 27c (H.-Crusii), 2. 4,2. 6. 11. 12. 18. 20. 4,24. 36. 40 (καὶ π.). 9,2. 10. 11,4. 13,2. 10 (εἰς κορυφὴν). 13,12. 20. 26. 28. 32. 36. 54. 56 (οὔθ' ἱερά). 13,64. 66 (= Th. 586). 70 (= Th. 590). 74 (= Th. 230). 19,2. 6. 21 (καὶ στ.). 22. 23. 24,6 (= Th. 724). 8 (Th. 726 εἰς Ἀίδεω). 26. 27,4. 16 (καὶ σ.). Demod. 1, Xenoph. 1,6. 8 (καὶ κ.). 10. 12 (καὶ θ). 18. 20. (d. f.) 22 (τῶν πρ). 3,4. (εἰς ἐπ) 6. 5,4. Theogn. 20, 26, (οὔτ' ἀ), 30 (μηδ' ἄφενος), 40, 46, (καὶ κρ.) 50, 54, (οὔτε νόμους), 60 (οὔτ' ἀγαθῶν), 62, 64 μηδ' ὁτιοῦν), 66, 68, 72, 80, 100, 108, 12, 16, 34, 36 (εἴτε κακόν), 46, 62, (εἰς ἀγαθόν), 64 (οὐχ ἕπεται), 66 (οὔτ' ἀγαθ), 70, 72 (οὔτε κακά), 84 (ἐξ ἀγαθῶν), 88 (ἀντ' ἀγαθοῦ) 94, 204, 18, 40 (ἐν στόμασιν), 42 (καὶ λ.) 48, 60, 68 (οὔτε δίκας), 302, 20 (ἐν τ'ἀγαθοῖς), 30, 62, 66, 68 (οὔτε κακῶς), 80, 96, 402, (εἰς ἀρετήν), 26, 48, 58 (ὡς ἄκατος), 62 (Euen 496 οὐκ ἄχαρι), 518, 56, 58, 74, 76, 608, 18, 26 (οὐ δυνατόν), 38, 42, 44, 50 (Euen. ἐς τὸ μέσον 678), 702, 14, 30 (καὶ βιότου), 38, 56, 60, 98, 802 (εἰς Ἀίδεω), 6 (ἐξ ἀδύτου) 24, 26 (ἐξ ἀγορῆς), 32, 46, 48, 62, 88, 92, 932, 48, 50 (οὐκ ἔπιον), 52 (οὐκ ἐπέβην), 54, (οὐκ ἀνύσας), 56, 62 (ἢ ποταμοῦ), 74, 80, 86, 96, 1012, 26, 30, 36, 40, 42, 44, 46, 56, 64, 1124, 34, 40, 42, 44, 50, 52 (= 1239b), 70, 82, 94 (ἢ μαλακόν), 1202, 14, 20 || 32, 36 (οὐδ' ἄχαριν) 40b (μὴ ξυνίει), 44, 46, 48 (ὡς δύναμαι), 50, 54, 62, 68 (ἐν κονίῃ), 86, 88, 96, 98, 1326, 38, 62, 74, 84 (ἐκ χαλεπῶν), Hipp. 2, Aesch. 3, 2. 5. Jo. 1,10. 2,6. 6. Emp. 1, Di. Ch. 1,5 (εὖ θέμενος). 2,1. 3. 3,6. Eurip. 1, Euen. 2,6 (τοῦ θανάτου), Crit. 1,13. 2,18. 22. 26 (πρὸς τὸ φρονεῖν). 3,4 (οὐκ ἀμέτρως), Antim. 1. 4 (ἐν δέπαϊ). 6 (εἰς πέλαγος). Pl. 7,2. 4. 12,2. 4. 15 (ἐν φθιμένοις). 30,4. Parrh. 1,2, (ἐξ Ἐφέσου), Mam.

2, Astyd. (οὐχ ἕπεται), Philisc. 6, Crat. 1,2. 7. 9 (εἰς ἀροτήν), 2. Theocr. Ch. 4 (ἐν προχοαῖς) Men. 1, Er. 6,6, Anacr. 94,4, 104, 108,2. 4 (καὶ χίμ.), 113,2. 4. 114, Simon. C. 84 (ἐν πολέμῳ), 84,6, (καὶ πατέρων). 85,4. 6. 92. 96,4. 97,2. 4. 100,4. 101, 108,2. 4. 109. 110. 115. 116,4. 119,4. 120 (εἰς θάνατον), 132 (ἐκ πολέμου). 133, 134, 135 (ἐν πελάγει). 135,4. 136 (ἐν πελάγει), 137, 140, 141,2. 142,6 (ἐν πελάγει). 143,4. 144,4 (ἐν πολέμῳ) 149, 156 (οὐκ ἔπεσεν), 160, scol. 27, car. pop. 30 (ἐκ Θέτιδος), adesp. 1, 7, 8A.

V. Voces trisyllabae: Archil. quater 3,2. 9,4. 6. 13. Call. 1,7. 11. 15. Tyrt. 3,3. 4,2. 5,6. 8. 7,2. 10, 6. 8. 10. 12. 20. 24. 11,4. 8. 12. 14. 18. 26. 11,30. 32. 12,4. 6. 10. 34. 38. 40. 44 (= Th. 938). 14. As. 2, Pis. 4, Mimn. 2,10. 14. 6. 14,8. 10. 15. Sol. 1. 27c. (H.-Crusii), 4. 4,14. 30. 32. 5,6. 7. 9,4. 11,8. 13,4. 46. 50. 62. 13,68 (= Th. 588). 14. 20,4. 24,2 (= Th. 720). 25. 27,8. 10. 27,18. Pho. 1, Xenoph. 1,2. 6. 2,2. 6. 8. 12. 14. 20 (ἐπὶ τῷ). 2,32. 3,2. 6,5. 7,4. Theogn. 10, 24, 28, 32, 34, 58, 70, 76, 82, 96, **104**, 6, 10, 14, 18 (d. f.) 28, 44, 50, 52, 56, 68, 78, 80, 82, 98, **216**, 46, 54, 56, (τὸ τυχεῖν) 62, 72, 80, 86, 96, 98, **300**, 6, 8, 22, 36, 40, 42. 44, 54, 64, 70, 74, 76, 90, 94, **404**, 8, 10, 12, 14 (περὶ σοῦ) 20, 24 (τὸ κακόν) 34, 38, 50, 52, 54, 60 (Euen. 468, 78, 82, 88), **504**, 10 (= 212), 22, 34, 42, 50, 52, 60, 66, 72, 84, 92 (τό λάχος), **600**, 4, 6, 16, 24, 34, 36, 54, 58, 66 (Euen. 672, 74), 684, 90, 92, **700**, 18, 40, 44, 52, 64, 66, 70, 78, 80, 84, **804**, 10, 20, 22, 28, 34, 36, 38, 40, 44, 50, 52, 56, 58, 72, 74, 76, 78, 80 (ὁ γέρων), 82, 86, 90, **912**, 14, 16, 18, 24, 26, 30, 34, 70, 72, 78, 82, 88, **1010**, 14, 28, 32, 34, 38, 62, 74, 76, 81b, 88, 92, 96, 98, **1102**, 4, 8, 10, 20, 26, 38, 46, 60, 64, 76, 78, 80, 86, 90, 92, 98, **1216**, 30, 42, 52, 60, 64 (παρὰ σοί), 66, 72, 78 (κατὰ γῆς), 82, 84, 92, **1306**, 8, 10, 14, 18, 30, 34, 40 (πρὸς ἐμοῦ) 44 (Euen 1346, 48), 60, 70, Pigr. 2, Soph. 4,2. 4. Jo. 1,2. 6. 14. 2,2. 4. 10. 3,2. 4,2. 8,2. 4. Mel. 2, Emp. 2,4, Dio. Ch. 1,3. 3,2. 5. Eurip. 2,4, Euen. 1,2 (ἐν ἔθει), 2,2. 7, Crit. 1,7. 11. 2,2. 4. 8. 12. 2,14. 20. 6. Socr. 1, Antim. 3, Plat. 2,2. 6. 11. 24,2. Philix. 4. 8. Aph. 2, Speus. 2, Aristot. 3,1. 4,2. 4. Cleo. 2, Crat. 1,5. 11. Sapph. 118,2 (πρὸ ποδῶν),

6. 119,2, Er. 4,2. 5,2. 6,2. Anacr. 98, 102, 107, 109, 111, 2,4, 112,2. 4. Sim. C. 85,10. 12. 88, 89,2. 4. 90, 91, 93, 94,4, 95,2. 4. 96, 98, 99, 102, 103, 105,2. 4. 106, 107,4. 8. 10. 113, 114, 117,4, 119, 124A, 124B, 130,4, 132,4, 137,4, 139, 141,4, 142,2. 8. 144, 145,2. 4. 147, 150, 154, 161, 163, 164,2. 4. 167,2. 6. 169, Phryn. 3, Bacchyl. 48,4, 49,2, Philox. 14. carm. pop. 40, adesp. 2B.

VI. Voces bisyllabae: Archil. 7[iens]: 3,4. 4,2. 8. 9,2. 12, 17, 18, Call. 1,4. 8. 1,17. 21. 2,2. 4. Tyrt. 2,1. 4,4. 5,4. 6,3. 10, 16. 26. 28. 30. 32. 11,2. 6. 16. 22. 28. 34. 12,8. 14 (= Th. 1004). 16 (= Th. 1006). 22. 28. 36. Pis. 2, Mimn. 1,2, 6, 10, 2,4, 12, 16, 3. 5,4 (= Th. 1020). 7,2 (= Th. 792). 4 (= Th. 794). 11,2. 4. 12,10. 14,2. Sol. 4,4. 8. 22. 26. 28. 34. 5,4. 9,6. 11,6. 13,6. 13,8. 14. 16. 22. 24. 30. 34. 40. 42. 44. 48. 58. 72 (= Th. 228). 76 (= Th. 232). 15,4 (= Th. 318). 24,4 (= Th. 722). 27,12. 14. Cleobulin. 1, Demod. 2, Xenoph. 1,14. 2,4. 10. 18. 4. 5,2. 6,3. Theogn. 4, 12, 14, 16, 22, 36, 38, 42, 44, 52, 56, 74, 84, 86, 88, 94, 98, 120, 122, 130, 132, 142, 148, 158, 160, 186, 190, 192, 196, **200**, 2, 8 (= 1072), 14, 20, 22, 26, 34, 44, 64, 76, 82, 90, 92, **304**, 10, 12, 26, 28, 34, 46, 50, 52, 56, 60, 78, 82, 88, 98, **406**, 16, 18, 22, 32, 36, 42, 44, 46, 64, 66, (Euen. **470**, 72, 74, 76, 80, 90, 92), 98, **500**, 2, 6, 8, 12, 14, 16, 24, 26, 30, 32, 36, 40 (= 54), 44, 46, 62, 68, 70, 78, 80, 82, 94, 96, 98, **602**, 12, 14, 22, 28, 40, 60, 62, 64, (Euen 668, 70, 80), 86, 88, 94, 96, 98, **704**, 16, 32, 36, 42, 46, 48, 68, 82, 88, 90, 92, **800**, 14, 18, 42, 54, 60, 66, 68, 94, 98, **900**, 2, 4, 6, 8, 10, 22, 28, 40, 46, 58, 60, 64, 68, 84, 92, 94, 98, **1002**, 8, 16, 24, 48, 50, 52, 54, 60, 80, 82b, 84, 90, 94, **1106**, 12, 14, 18, 28, 30, 36, 54, 56, 62, 68, 72, 74, 88, **1200**, 4, 6, 8, 12, 58, 70, 90, **1300**, 2, 12, 16, 20, 22, 28, 42 (Euen 1350), 52, 54, 64, 66, 68, 72, 76, 78, 86, 88, Hipp. 1, Epich. 2, Aesch. 2. 3,4. 4,2. Soph. 1, Jo. 1,8. 12. 16. Emp. 2,2, Di. Ch. 3,4. 4,2. 4. Eurip. 2,2, Thuc. 2. 4. Euen. 1,4. 3. 4. 6. 8. Crit. 1,5. 2,16. 24. 28. 4. Antim. 5, Pl. 7,6. 9,4. 12,6. 14. 17. 18. 30,2. Zeux. 2, Parrh. 1,4. 2,2. 4. 3. Ast. 2, Philisc. 2, Arist. 3,3. 5. 7. Crat. 1,4. Sapph. 119,4, Er. 4,4. 5,6. 8. 6,4.

Anacr. 94,2, 99, 100,2, 4, 101, Sim. C. 81, 84,4, 85,2, 8, 87, 97,6, 99, 100, 102,4, 106,4, 107,6, 110,4, 111, 114,6, 117, 120,4, 121, 123,2, 128, 129, 130, 138, 142,4, 147,4, 149,4. 150,4, 153, 157,2, 175, Timokr. 9, Bacchyl. 48,2, Carm. pop. 29. Adesp. 8B, 10, 11, 12.

VII. Voces monosyllabae: Sol. 13,60 (ἤπια φάρμακα δούς); Th. 92 (φίλος ὤν), 102 (φίλος ὤν), 1380 (ἐλεύθερος ὤν); Th. 456 (ἄξιος εἶ), Sol. 6,4 = Th. 154 (ἄρτιος ἦι), Euen.-Th. 682 (σοφὸς ἦι), Th. 1086 = 1238 (καταθύμιον ἦι); Th. 270 (ἔνθα περ ἦι); Xenoph. 7,2 (Ἑλλάδα γῆν), Th. 1280 (ὦ καλὲ παῖ); Th. 520 (μάλ' εὖ).

5. Pentametrorum similiter consonantium tabulam proponit C. Hultgren, observ. metr. II 1872 p. 17, qua demonstrat, novem fere inter centenos versus poëtarum ante-theognideorum esse pentametros similiter consonantes.

De verborum simplici positione cf. Langen pagg. 16, 19, 31, 33—35.

6. De alexandrinorum legibus paragrapho 9 disputavi. Cogitaverit fortasse quispiam leges I et II ex pentametrorum compositione sumptas esse, sed observatae sunt solum ab Archilocho (et Callino), repugnant autem hi:

legi I^mae^: Tyrtaeus 4,2 (τε), 11,26 (δὲ), 32 (τε), 12,4 (δὲ), 6 (δὲ), 14 = Th. 1004 (τε), 28 (τε), Mim. 2,6, Sol. 6,4 (Aristot. Ἀθ. π. cap. 12), 13,64, 21,2, 27,18, Xenoph. 7,2, Theogn. 40, 164, 202, 248, 292, 294 (περ), 306, 332, 372, 414, 450 (Euen 468), 526 (δὲ), 592 (δὲ), 734, 746, 780, 828 (τε), 868 (γὰρ), 878 (δὲ), 886, 922 (δὲ), 928, 1016 (τε), 1106, 1108, 1222 (δὲ), 1254 (τε), 1272 (δὲ), 1286 (γὰρ), 1354, Jo. 2,8 (τις), Dionys. Chalc. 1,1, Crit. 1,5 (δὲ), 7 (δὲ), 2,18 (δὲ), Phil. 4, Aph. (τε), Arist. 3,5 (τε), Crat. 1,5 (δὲ), Simon. 116,2, 121 (δὲ), 140,4, ps.-Sim. p 518 III adesp. 14.

In universum igitur 57 iens:

legi II ae: Tyrt. 4,2, 10, 22, 11,16, 26, 32, 12,4, 6, 14 (= Th. 1004), 28, 32, 38, Mim. 1,6, 2,6, 7,4 (= Th. 796), Sol. 2,4, 4,28, 32, 6,4 (Ἀθ. Πολ. cap. 12), 11,4, 13,26, 30, 54, 64, 21,2, 24,10 (= Th. 728), 26,2,

27,12, 18, ps.-Aesop. 2, Xenoph. 1,8, 12, 2,20, 7,2, Theogn. 10, 14, 22, 40, 52, 54, 100, 104, 154, 164, 202, 236, 248, 266, 270, 292, 294, 306, 320, 328, 332, 342, 350, 372, 374, 382, 416, 442, 448, 450 (Euen. 468, 486), Th. 512, 526, 570, 592, (Euen. 678), 696, 734, 742, 744, 746, 754, 780, 802, 818, 824, 828, 844, 846, 868, 878, 886, 922, 928, 930, 932, 996, 1008, 1016, 1036, 1084, 1090, 1106, 1108, 1198, 1220, 1240b, 1254, 1272, 1286, 1330, 1354, Jo. 2,8, 8,2, Emp. 1,2, Dion. Chalc. 1,1, 2,3, Eurip. 1,2, Euen. 1,4, Crit. 1,5, 7, 2,18, Plato 30,4, 31,2, ps.-Simon. 2,4 (εἰς Πλάτωνα p. 318 : 2), Parrh. 3,2, Phil. 2, 4, Aph. 2, Aristot. 3,5, 7, peplogr. 6, 32, 58, 61, Crates 1,5, Simon. 85,6, 110,2, 113, 116,2, 117,4, 121, ps.-Simon. 184,10, p 518 III Adesp. 10, 11, 14.

In 1350 igitur pentametris 142iens.

§ 10.

De trimetro

quoniam accuratissime disseruit Herm. Usener mihi haec sola relinquuntur:

1. Scholiastes Hephaestionis p. 152 W (cf. Christ. metr. § 377) postquam tria genera eius versus attulit, τραγικόν, κωμικόν, σατυρικόν ἴαμβον, haec addit: ὁ οὕτως ὡς ἰδίως λεγόμενος ἰαμβικός quod explicat sic: ἴδιον δὲ ἰαμβικοῦ τὸ δισυλλάβους μόνους ἐπιδέχεσθαι πόδας καὶ μάλιστα ἴαμβον οἷον· πάτερ Λυκάμβα κτλ. inde profectus Meyer (abh. bayr. ak. München 1884 p. 66 sqq.) Lycophronis Alexandra perscrutatus has leges invenit:

I. der trimeter meidet alle dreisilbigen füsse,

II. kein vers kommt vor, der nicht nach der 3. oder nach der 4. senkung caesur hat,

III. die caesur nach der 4. senkung ist sehr beliebt: z. B. 33 sichere fälle in v. 1—100.

IV. einsilbiger zeilenschluss ist sehr gemieden,

V. einzelne einsilbige wörter vor der trochäischen caesur sind sehr selten.

Adiecit etiam eandem trimetri compositionem in Arch. posteriorumque iambographorum vel choliambographorum praecipue in Solonis et Semonidis relliquiis adgnosci posse. quas leges postquam examinavi perlectis iambographorum fragmentis omnes diligenter observatas esse intellexi, unde haud infirmum sententiae meae de Archilocho alexandrinorum exemplo fulcrum additur.

2. Versuum formas accipe:

a) **i i i i i i** ⏑ 1 ⏑ 2 ⏑ | 3 ⏑ | 4 ⏑ 5 ⏑ 6 21,1,[1]) 29,2, 30,1,[1]) 48,[1]) 41. quibus addas 88,3, 92, 93,2, A 9, B 7, 47,2,[2]) 102.[3])

b) **s i i i i i** – 1 ⏑ 2 ⏑ | 3 ⏑ | 4 ⏑ 5 ⏑ 6 21,4 (ubi $\overset{1}{\acute{\smile}\smile}$), 29,3, 32,2, 35 || 104. A 7. 13. B 5 || 103,2,[3]) 116.[3])

c) **i i s i i i** ⏑ 1 ⏑ 2 – | 3 ⏑ | 4 ⏑ 5 ⏑ 6 27,1, 29,1, 33, 39,2 || 89,3, 94,1, 95.

d) **i i i i s i** ⏑ 1 ⏑ 2 ⏑ | 3 ⏑ | 4 – 5 ⏑ 6 25,4, 44 || 87,1, A 5, 47,1.[1])

e) **s i s i i i** – 1 ⏑ 2 – | 3 ⏑ | 4 ⏑ 5 ⏑ 6 21,2, 21,3, 23, 25,2, 25,3 (ubi $\overset{2}{\acute{\smile}\smile}$), 27,2, 28, 34, 36, 37, 39,1, 40, 43, 46 (ubi $\overset{3}{\acute{\smile}\smile}$) || 88,1, 89,5, 94,3, 97,3, 118(?), A 3. 11. || 101 (ubi $\overset{4}{\acute{\smile}\smile}$).[3])

f) **i i s i s i** ⏑ 1 ⏑ 2 – | 3 ⏑ | 4 – 5 ⏑ 6 45 || 89,1.

g) **s i i i s i** – 1 ⏑ 2 ⏑ | 3 ⏑ | 4 – 5 ⏑ 6 38 || 91, 104A, 119,4.

h) **s i s i s i** – 1 ⏑ 2 – | 3 ⏑ 4 – 5 ⏑ 6 20 ($\overset{2}{\acute{\smile}\smile}$) 22, 25,1, 30,2, 32,1, 42 || 86,2, 87,3, B 3.

Apparet igitur usitatissimam esse speciem quintam (22 iens), deinde sequi secundam tertiam octavam, rarissime denique sextam speciem adhibitam esse. solutas autem arses poeta rarissime admisit quod et Usenerus attigit.

3. Quam vero causam Usener formae trimetri archilochici finxit, probare nequeo, enitet enim tam praeclara ars componendi et variandi versus, ut fas sit, vestigium quamvis tenue primariae originis inde elicere; sed quod ille miratur

1) trimetri altera tantum parte servata.

2) trimetri priore tantum parte servata.

3) trim. catal.

„dass der einschnitt nach der dritten senkung (caes. penthem.) beschwerten auftakt oder spondeus im ersten fuss verlangt", ea ratio multo magis in recentioribus versibus cognosci potest. exempli gratia hic mihi liceat ita ut non certa eligam, temere eligere ex Sophoclis Aiace versus inde a 1226 usque ad 1315 (omissis vo. 1228, 1253, 1286; 1289, 93, 96, 98, 1300, 02, 09, 12). restant 53 trimetri quibus est incisio semiquinaria in spondeum exiens. incipiunt autem 47 versus a syllaba longa (1227, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 38, 39, 44, 46, 49, 51, 52, 54, 55, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 68, 70, 71—77, 79, 80, 82, 83, 92, 95, 1303, 04, 06, 07, 08, 13, 15); contra a syllaba brevi initium capiunt 6 trimetri (1256, 1267, 1278, 1281, 1297, 1310). ratio igitur quae intercedit inter duo illa genere compositionis est 47:6, in Archil. 26:6.

§ 11.

De tetrametro

Bene disputaverunt Christius, secutus ut assolet Rossbachium, et Zielinskius et inprimis Rumpelius, quibus pauca tantum adiungenda sunt.

1. Leopoldus Schmidt de ethica ratione egregie professus est: „omnino animadvertendum est inter omnia versuum genera quae dives graecorum poetarum vena procreavit aliud nullum esse quod tam multiplices species assumpsit tantamque ethicae rationis varietatem admisit ac tetrameter trochaicus. nunc grave et sedatum, nunc velox, nunc humile et paene vacillans." (sc. metrum.) deinde comparatis Aesch. pers. 157, 239, Aristoph. av. 341, Alex. frgm. 276 sic pergit: „ubi maior erat productarum thesium numerus singulare quoddam pondus addebatur rythmo qui sine admixtis spondeis cursui aptissimus esse visus est". observavit sicuti Hermanus Usener primum et quintum tetrametri pedem potius arsis solutionem admittere quam reliquos.

2. Quae sententia Schmidtii de ethica ratione tetrametri magis probatur hac tabula schematum

a) t t t t t t 56,1, 3. 58,2. 64. 66,1. 74,1.
b) t s t t t t 51, 52, 56,4. 60. 66,6. 73. 74,5. 78,4.
c) t t t s t t 54,1, 2, 58,4. 63,2. 66,3. 68. 69,1. 69,2. 70,3. 75,2. C 48 (= Leo, pag. 5). quibus accedunt 66,2 (ubi ⏕ 1), 74,2 (ubi ⏕ 3).
d) t t t t t s 71, 74,3.
e) t s t s t t 50, 55, 56,2, 5, 61, 63,1, 66,4, 70,1, 2, 72,1, 74,9, 78,3, 74,8 (ubi ⏕ 1 ⏑), 66,5 (ubi ⏕ 5), C 47.
f) t t t s t s 62, 77,2.
g) t s t t t s 74,7.
h) t s t s t s – 54,3, 58,3, 66,7, 74,4, 6, 75,1, 76, 77,1, 78,1, C 49 (= Leo p. 5).

Usitatissima igitur species est quinta, deinceps sequuntur tertia octava secunda, rarissima quarta et septima.

De ceteris versibus praecipue de compositione versuum in strophas redactorum nec non de hymno, de quo videas praeterea quae disputavi in prima parte disputationis, denique de omnibus inventis ab Archilocho in re metrica musica rythmica optime disseruit Paulus Denticke dissertatione quam inscripsit „Archilocho Pario quid in graecis litteris sit tribuendum“. sequor autem eum quippe qui plurima recte ad finem perduxerit satisque demonstraverit quanta Archilochi fuerit in metris fingendis sollertia et ubertas.

Tabula argumenti.

§ 1.	de productionibus ante mutam cum liquida .	1—16
§ 2.	de mensura vocalium ancipitum	16—33
§ 3.	de hiatu	33—42
§ 4.	de ν paragogico	42—48
§ 5.	elisio vel synalipha	49—54
§ 6.	crasis	55—58
§ 7.	aphaeresis	58—59
§ 8.	synizesis (synecphonesis)	59—63
§ 9.	de hexametro	64—91
§ 10.	de pentametro	92—101
§ 11.	de trimetro	101—103
§ 12.	de tetrametro	103—104

Index.

ἀχλύς 22
αι : α 17
Ἀΐδης 20
ἀκολουθέω 18
alexandrini 87. 88 sqq. 100. 101
ἀμισθί 24
ἀμφίτρῐβας 5. 28
Anacreont. 63,5 24
ἀνήρ 20
ἀνῑηρός 27
aoristi passivi exempla
1. in — θην exeunt.: frg. 12,2. 34. 66,3. 5. 77,2. 78,3. 89,3. 96,1. 103,1. 122 (coni. Bergk). C 55.
2. in — ην: συλλεγέντα 142 (vel συναχθέντα).
ἀπέθρῐσεν 5
aphaeresis 58
apocope 49
Ἄπόλλων 18
Archilochi fr. 2,1 41
3,4 . . . 61
14 . . 90 sq.
15 . . . 7
25,3 . . . 63
27,2 . . . 50
32,2 . . . 7
46 . . . 62
54,1 . . . 50
54,2 . . 37. 61
56,1 . . . 17
58,3 . . 4. 12
62 . . . 19[4])
66,7 . . . 3
68,2 . . . 63
73 . . . 19
74,2 . . . 63
74,3 . . . 19
75,1 . . . 37
77,1 . . . 34
78,1 . . . 61
78,3 . . . 8
87,1 . . . 50
89,1 . . . 63
89,5 . . . 60
104 . 3. 4. 61
118 . . . 49
119 . 2. 31. 36. 57
134 . . 5. 28
143 . . . 8
B 4 . . . 7
B 7 . . . 62[2])
Ἄρης 19
Aristotelis fr. 2 15
Ἀσίη 20
Asii fr. 15
ἄτη 19
ἄθλον 3. 61
augmentum 59

Callimachus . 16. 17. 18. 58[1])
collocatio molossi . . . 86

contractio vocalium . 3. 61. 62
— nem bisyllaba aversantur . . . . . 62²)
— hexametri 86
— pentametri . . 92. 93
correptio attica 7
— ante stirpem δραχ. 8
— „ „ τριβ 13. 28
— in mediis vocabulis 13
crasis 55
Crates 11

δαίμονες 61
δάκνομαι 15
dativi sg. in — ι 26
Διώνυσος 30

ε : η 31
ἐγχύτει 24
ει : ε 17
ει : ι 17. 26
εἰς : ἐς
1. εἰς metro cogente frg. 74,6. 78,2. 5.
2. ἐς metro cogente frg. 9,7.
ἐκεῖνος : κεῖνος 50
elisio . . 36. 37. 40. 49 sqq.
εο — ευ 62. 63²)
Epicharmi fr. 1899 (Kaibel) 16
ἐρῶ (ἐράω, ἐρέω) . . . 63
ευ : ι 17

Ϝ 34. 35

γε coniunctio Archilocho ignota
genetivi in — οιο . . . 34
Γύγης 21

Hephaestio p. 91 W . . 1
Ἡρακλῆς 2
hexameter . . . . 64 sqq.
— alexandrinorum . . 87
— Nonni 87
hexametri diaereses . . 87
— incisiones 64
hiatus 33
— debilis . 32²). 39¹). 91²)
— trochaicus 38
Hipponactis fr. 6 . . . 15
Horatius in epodis . . 63¹)

ι : ῐ 23
ῑ : ει 17. 25
ῐα : εια 25
ι dativi sg. III. flex. . . 26
— ις, — ιν, — ι 27
ἰάομαι 29
ἱερός 29
ἵημι 24
ἵλαος 23. 31
ἱλάσκομαι 23
ἵληθι 23
imperativi 51
interpunctio . 38. 66. 87. 94
ἴομεν 25
ionica crasis 62
„ trope 27
ἴσος 30
ἰσχύς 22

κακίων 29
καλλίων 29
καλός 17. 18
κίχᾱνω 18
κοιναὶ συλλαβαί 1

lex wernickiana . . . 86
λίην 27
liquidae vis 26
Longinus philosophus . . 1
Lycophronis Alexandr. 73 24. 91

Mall. Theodor. lib. de m. 587 K 1
Mar. Victorin. 31 . . . 1
Meyer, Wilhelm . 88. 101
Mimnermus 93
— i fr. 12,9 . . . 35
molossi 86
muta c. liquida . . . 1

Nonnus . . . 51. 87. 88
ν paragogicum . . 42 sqq.

ο : ω 30
— οιο 34
ὀϊζύς 22
ου : ο 17

πάϊ 27
Pape, griech. eigenn. . 21
pentameter . . . 92 sqq
— tri clausula . . . 94
πέρδιξ 28
perfecti formae
1. activi: frg. 21,1. 47. 56,3. 58,4. 143. A7. B 4. 5. 10.
2. medii vel passivi: frg. 2,1. 2,2. 30,1. 37. 58,1. 58,2. 84,3. 162. 165. D 3.
φάος 19
φθίνω . . . . 29⁴)

φύω 22
Pindar. Pyth. XII 31 . 25
πίομαι 30
πόλις, πόλιν 27
πριν 4. 25
productio ante mutam c. liquida . . . . 2 sqq.
productio ante mutam c. liquida iu extremis vocabulis . . . 9 sqq.
— ante liquidam . . 26
— suppletoria . . . 30

ῥυθμός s. ῥυσμός . . . 3

σχήματα hexametrorum . 86
— pentametrorum . . 92
Semonidis frg. 1,19 . . 19
7,1 . . 60
7,7 . . 60
Solonis frg. 27,7 . . . 26
Soph. Ai. 239 5
syllaba anceps 42
σύν : ξύν 24
synalipha . . . 37. 49. 88
synizesis . 3. 11. 15. 59 sqq. 88

tetrameter . . . 34[3]). 103
Theognis 17 18
206 19
253 40
271 86
351 15
564 15
621 29
641 88
712 19
806 14

Theognis 910 15
911 14
964 3
1011 18
1115 53
1327 27
1346 29
θεός 60
τίνω . . . . 29[4])
τίω . . . . 29[2])
τοπρίν 4
τὸ πρῶτον 15
τῖβ 13. 28
trimeter 50. 101
trope ionica 27
Usener . . . . 49. 102 sq
verba in — εω . . . 62
vocabula eadem mensura variata . . . . . 15 sq.
vocalis ante vocalem corripitur 30. 38
vocales ancipites . . . 16
Xenophanes 1,17 . . . 6
ξύν : σύν 24
ὕδωρ 22

Vita.

Natus sum Hermannus Dettmer, hildesheimensis, anno h. s. LXVII mensis septembris die III, patre Christophoro, quem praematura morte ereptum lugeo, matre Mathilde. fidem profiteor evangelicam. Hildesheimii gymnasium Andreanum adii, unde vere anni LXXXVII maturitatis testimonium adeptus, ut studiis philologis me darem, Gottingam me contuli ibique per quinque semestria scholis interfui virorum illustrissimorum Sauppe, de Wilamowitz-Moellendorff, Guil. Meyer, Goedeke, M. Heyne, Roethe, Kielhorn, Baumann, G. F. Müller, Rehnisch. deinde Marpurgi Cattorum per bis senos menses litteris studui atque ibi statim, cum etiam antea Gottingae proseminario et seminario philologorum ascitus fuissem et exercitationibus linguae theodiscae moderatoribus Mauritio Heyne et Roethe — non enim usque ad id tempus seminarium theodiscum erat institutum — idemque exercitationibus metricis Udalrici de Wilamowitz-M. interfuissem, in numerum sodalium seminarii philologici et historici (rectore Benedicto Niese viro clarissimo et humanissimo) et theodisci adscriptus sum neque defui exercitationibus metricis, quas vir doctiss. E. Graf moderatus est. tum audiebantur a me Leopoldus Schmidt, Birt, Wissowa, Graf, Schroeder, Cohen, Natorp viri vere humani atque docti. postquam patre mihi carissimo atque dilectissimo morte erepto domi per quinque semestria pueros institutione domestica erudivi, aestate anni LXXXXIII reverti et Marpurgi C. scholas adii quas habuerunt viri doctissimi Wissowa, Guil. Schulze, Niese, de Sybel, Schroeder, Cohen, Mirbt. anno LXXXXIV, die 9. mensis

februarii, examine pro facultate docendi superato seminarii daedagogici quod est cum Lyceo I Hannoverae coniunctum, per duo semestria sodalis fui ordinarius. deinde puerorum erudiendorum munus obii in gymnasio regio Andreano hildesheimensi.

omnibus praeceptoribus, inprimis Guilelmo Schulze qui liberalissime studia mea et consilio et opera adiuvit, nec non viris illustr. Kaibel et Leo, quorum liberalitate et benignitate in hoc opusculo conficiendo usus sum, gratias ago quam maximas semperque me habiturum profiteor.

